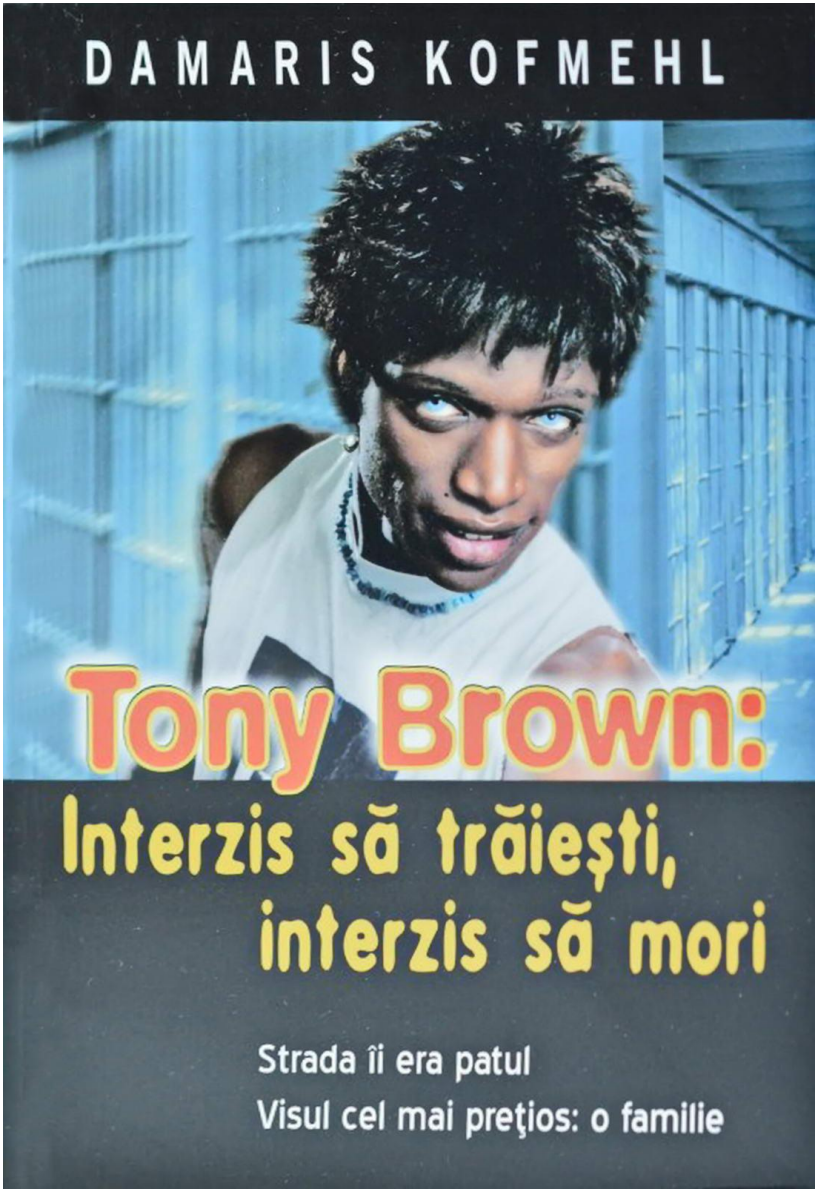

DAMARIS KOFMEHL
Tony Brown:
Interzis să trăieşti, interzis să mori

Strada îi era patul

Visul cel mai preţios: o familie

Editura Little Lamb
Tony Brown: Interzis să trăieşti, interzis să mori
Titlul original: *Tony Brown: Leben verboten, sterben auch*
© 2004, Brunnen Verlag Basel
Copyright pentru limba română © 2009, Markus Wehner

Primul tipar în limba română – Iulie 2009

Traducerea: Markus Wehner
Editarea: prof. Ligia Cruţ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României KOFMEHL, DAMARIS
Tony Brown: interzis să trăieşti, interzis să mori! /
Damaris Kofmehl; trad.: Markus Wehner.
— Suceava: Little Lamb, 2009
Index
ISBN 978-606-8111-02-5
I. Wehner, Markus (trad.) 821.112.2-31=135.1
Damaris Kofmehl
Tony Brown: Interzis să trăieşti, interzis să mori

Ura faţă de Dumnezeu

Am venit pe lume într-o puşcărie.

Dacă aş fi fost întrebat, acesta ar fi fost ultimul loc pe care l-aş fi ales să mă nasc. Dar nu am fost întrebat. Nu am completat vreun formular cu preferinţele mele: clasa socială, culoarea pielii sau aptitudinile pe care mi-ar fi plăcut să le am. Nu am fost întrebat dacă vreau să trăiesc. Pur şi simplu m-am născut în această lume blestemată şi acum trebuia să lupt pentru a supravieţui.

O oarecare putere supranaturală, dacă într-adevăr există vreuna, şi cu care eu nu vreau să am de-a face, a făcut o glumă proastă, împărţindu-mi cele mai rele cărţi la care te poţi gândi. Şi asta doar

pentru a se desfăta văzând cum, încet şi sigur, viaţa mea se ruinează. îmi urăsc viaţa şi urăsc acest invizibil ceva, care nu mi-a dat voie până în ziua de azi să-l cunosc. II urăsc pe acest Cineva. Dacă ar fi să-l întâlnesc într-o zi, probabil în viaţa de dincolo (dacă există aşa ceva), îl voi trage la răspundere şi-l voi întreba dacă i-a plăcut acest infern. Da, aşa voi face. Probabil voi înţelege atunci de ce nu pot să fiu la fel ca oamenii de la televizor, de ce viaţa mea este un eşec, de ce eu sunt altfel decât toţi ceilalţi.

Tânjesc după o familie, după siguranţă, după dragoste. Nu pot să descriu în cuvinte cât de mult le doresc. Şi totuşi, nu am găsit nimic din toate acestea. Cine caută găseşte, aşa este scris undeva. Eu am căutat, Dumnezeu ştie, dar nu am găsit ceea ce am căutat. Probabil că nu voi găsi niciodată. Probabil că destinul meu este să rămân fără o familie, un copil al străzii, un orfan, un nimeni. Probabil că ar fi fost mai bine pentru toţi dacă nu m-aş fi născut. Nimeni nu mă vrea. Nici eu însumi nu mă vreau.

Ce caut eu în această lume? Aici, unde nu am fost binevenit chiar de la început, ascuns în spatele gratiilor, înainte de a putea discerne între bine şi rău. De ce tocmai povestea mea a trebuit să înceapă aşa? Fiecare poveste normală începe în spital, cu moaşe competente, asistente, infirmieri, doctori şi un tată aşteptându-l pe cel mai tânăr locuitor al Pământului. Povestea mea începe la fel ca cea a lui Oliver Twist, doar cu un secol mai târziu şi nu într-o casă de săraci, ci într-o puşcărie.

Aceasta este povestea mea – un copil orfan aflat în căutarea disperată a unui cămin.

O familie este tot ce-mi doresc mai mult pe acest pământ.

în romanul „Oliver Twist" de Charles Dickens autorul prezintă viaţa grea şi mizerabilă a străzilor şi oamenilor săraci din Londra şi împrejurimile ei. Oliver este născut de o biată femeie care îşi dă duhul imediat după naşterea băiatului.

Cuprins

Ura faţă de Dumnezeu…7
Noua mea familie…9
Donovan…18
Evadarea…30
Cicatricele mele…38

Donovan II…49
Testul…64
Desfiinţat…79
Paulette…91
întoarcerea…105
O nouă dimensiune?…113
Copiii…124
Secretul…136
Copil al străzii…154
Alegere greşită…163
Fraţii…173
Moarte…188
Vânătoarea stelelor căzătoare…203
Armele…214
Explozia…226
Acasă…236
Demetri…243
Cuvânt de încheiere al lui Damaris Kofmehl…249
Fotografii din viaţa lui Tony…251
„New Chance Internaţional”…255

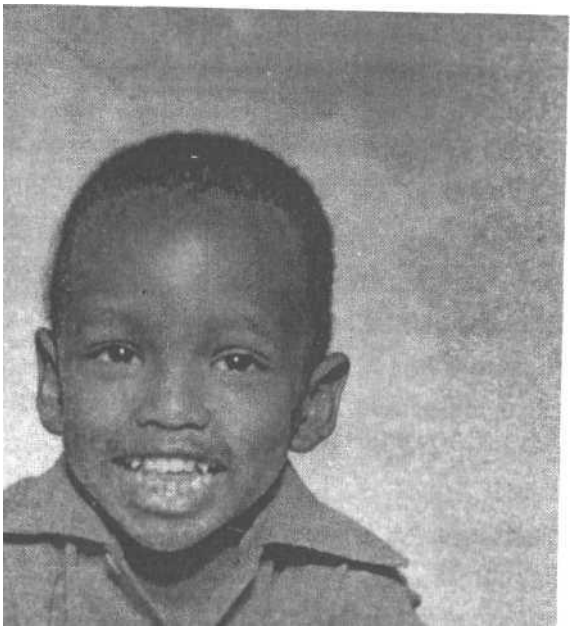

Prima fotografie a micuţului Tony.

Noua mea familie

— O să mai faceţi?

— Nu, domnule!

— O, ba da, o să mai faceţi!

Varga din cauciuc se abătu fără milă pe spinările noastre dezbrăcate şi ne făcu să urlăm.

— O să mai faceţi? zbiera tatăl nostru.

— Nu, domnule! Nu! Nu! scânceam şi eu, şi Donovan, în timp ce ne ţineam strâns de marginea patului.

— O, ba da, cu siguranţă o să mai faceţi! spuse Jeffrey şi ridică mâna pentru a lovi din nou.

Stăteam goi în faţa patului suprapus, tremurând ca doi mieluşei atunci când vine lupul. Durerea fiecărei lovituri făcea să-mi ţâşnească lacrimi din ochi şi îmi provoca ameţeli. Spatele îmi ardea. Nu puteam să-mi amintesc când ne tratase ultima dată tatăl nostru adoptiv aşa de dur. Probabil avusese o zi proastă. îl văzusem de cum intrase în casă că nu e într-o dispoziţie prea bună. Donovan a făcut marea greşeală de a i se adresa fără cuvântul „domnule”, iar lucrul ăsta a făcut să i se ridice sângele la cap.

— Derbedeu obraznic! Aşa vorbeşti cu tatăl tău?

— Nu, domnule, răspunse Donovan cu supunere.

Iertaţi-mă, domnule!

Dar greşeala era de neiertat.

— Te voi învăţa eu cum să vorbeşti, spuse Jeffrey pe un ton sever. Treci în cameră!

— Nu a făcut intenţionat… domnule, mi-a ieşit pe gură, dar chiar în acelaşi moment am regretat că m-am băgat în bucluc.

— în cameră, imediat! porunci spumegând Jeffrey şi îmi aruncă o privire ameninţătoare. Şi tu!

Un fior trecu prin mine. Nu ştiam cu ce am greşit. Totuşi, îmi era clar că voi primi o bătaie zdravănă. Şi doar gândul la varga tatălui deja îmi slăbea genunchii. El ne împinse în cameră şi, în timp ce ne dezbrăcăm, îşi suflecă mâneca dreaptă de la cămaşă şi luă varga rău famată din dulap.

— Puşlamale obraznice! Eu mă zbat ca să vă asigur hrană şi un acoperiş deasupra capului, iar voi nu arătaţi niciun gram de respect faţă de tatăl vostru. Las' că vă învăţ eu bunele maniere!

Şi, cu aceasta, prima lovitură căzu cu putere pe spatele nostru.

— O să mai faceţi? urla Jeffrey.

— Nu, domnule! răspundeam noi, cu capetele plecate, cu toate că ştiam cum va merge jocul mai departe. Se întâmplase prea des, ca să ne mai facem iluzii că nu ne va mai bate atunci când promiteam că vom fi mai buni.

— Ba da, o să mai faceţi, strigă el şi aplică o lovitura care ne tăie respiraţia.

După un timp, Patty, mama noastră, băgă capul prin uşă. Ronţăia liniştită un biscuite.

— Probleme? întrebă ea şi îşi linse precaut degetele.

— Nişte impertinenţi, răspunse Jeffrey. Soţia lui oftă plină de înţelegere.

— Asta e mulţumirea din partea lor pentru toată jertfirea noastră. Să vă fie ruşine, băieţilor. Şi, adresându-se soţului: să n-ai milă, Jeffrey, am fost destul de indulgenţi.

Şi cu aceasta se întoarse pe călcâie şi ne lăsă în voia sorţii. Jeffrey ne biciui atât de tare, încât mâna îi obosi. Apoi, fără să ne dea de

mâncare, ne trimise în pat şi închise cu o izbitură uşa în urma lui.

Ne-am tras hainele pe noi şi, gemând, ne-am urcat în pat. Nici nu ştiam cum era mai bine să stăm din cauza durerii.

Fiecare mişcare durea îngrozitor. Plângeam încetişor în timp ce priveam fix peretele şi încercam să înţeleg de ce s-au schimbat în felul acesta părinţii noştri adoptivi. Nu fuseseră întotdeauna aşa.

îmi amintesc de prima zi, după ce am fost adoptat, şi mi-am cunoscut noii mei bunici. I-am îndrăgit chiar din prima clipă. Erau afectivi şi cordiali. Două săptămâni mai târziu era ziua mea de naştere. A fost o mare petrecere, cu mulţi copii, prăjituri, ghirlande şi baloane colorate. Mama şi tatăl adoptiv mi-au dăruit o tricicletă nouă. îmi amintesc de Crăciunul fericit, cu bradul împodobit şi de mulţimea de cadouri. Eram o familie adevărată, întreagă. Apoi însă, din motive necunoscute, totul s-a schimbat.

A început atunci când ne-am mutat într-o casă mai mare. Patty şi Jeffrey au muncit din greu pentru aceasta. Adunau fiecare bănuţ ca să iasă din căsuţa mică cu patru camere. Şi aşa ne-am mutat în Durham, o zona bogată, unde locuiau albi, într-o casă uriaşă, cu trei nivele. Mama făcea studii pentru a deveni cosmeticiană. Mai târziu şi-a deschis propriul salon care avea sigla „Pat's beauty salon". Călătorea mult. Urma cursuri de cosmetică şi participa la prezentări pentru întreţinere corporală, peeling şi modă. Tata avea trei locuri de muncă. Lucra aproape fără pauză.

Nu-mi mai amintesc momentul când a început să ne bată. Oricum, de atunci viaţa noastră a devenit un coşmar. Jeffrey ne bătea cu vărgi din cauciuc, nuiele, curele şi, câteodată, când nu avea altceva la îndemână, cu un cablu. Am fost pedepsiţi foarte des. Mai des şi mai mult decât mine, Donovan. Probabil pentru că registrul meu de greşeli, la vârsta de şapte ani, nu era aşa de lung ca al fratelui meu. Dar, oricum, eram suficient de mare ca să primesc multă bătaie, întotdeauna exista un motiv. Ne bătea atunci când nu ne îndeplineam responsabilităţile zilnice – şi erau destul de multe – în bucătărie, în toată casa şi în grădină. Ne bătea atunci când nu aduceam note bune de la şcoală – şi asta se întâmpla des. Ne bătea atunci când ne spunea: „Faceţi asta!" şi noi întrebam: „De ce?". „Să nu întrebaţi de ce", pufnea el. Răspunsul corect este: „Da, domnule, nu, domnule, este clar?" Şi, chiar dacă ne îndeplineam toate responsabilităţile, nu aduceam nicio

notă rea de la şcoală, ne supuneam ascultători – „Da, domnule şi nu, domnule" – ne străduiam să facem totul, absolut totul, bine, chiar şi aşa eram victimele tiraniei lui. în fiecare moment trebuia să luăm în calcul că vom fi pedepsiţi. Asta era rutina zilnică, nu cunoşteam altceva. Şi nebunia era că, după un timp, credeam că aşa trebuie să fie.

— Donovan, îi şopţii eu fratelui meu, care stătea în patul de sus şi se străduia să-şi înăbuşe plânsul. Ii cunoşti pe părinţii noştri? Vreau să spun părinţii noştri *adevăraţi.*

— Bineânţeles că nu, răspunse Donovan sec. – Atunci de ce suntem aici? Este adevărat că mama noastră este în puşcărie?

— Nu mă interesează, spuse el. Ea nu ne-a vrut.

— Asta nu e adevărat, o apăram eu pe mama.

— Cu siguranţă ne-a vrut, dar noi am fost luaţi de la ea.

— Pentru că ea nu ne-a vrut, cap sec, se împotrivi Donovan. Vocea lui plină de durere suna dur, ciudat.

— Nimeni nu ne vrea, înţelegi. Noi suntem doar o povară.

Nu voiam să accept că fratele meu avea dreptate. Ştiam că mama noastră ne voia. Mă străduiam să cred asta, cu toate că aveam puţine dovezi care să mă ajute să cunosc povestea ei şi cu atât mai puţin pe a mea. Singurul lucru pe care îl ştiam era ceea ce îmi povestise doamna Brown, într-unui din momentele ei bune.

Mama mea era însărcinată în luna a şaptea, i s-a rupt punga cu lichidul amniotic şi, chiar în închisoare, s-a declanşat naşterea. Ea implora după ajutor, dar nimeni nu a vrut să vină s-o ajute până când m-am născut eu. Aşa am văzut lumina zilei, eu, Antonio Demetrius, un nou locuitor al

Pământului, pe data de 26 aprilie, între zidurile închisorii din Chapel Hill, Carolina de Nord, Statele Unite ale Americii. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat după aceea cu mama mea. Statul m-a luat şi m-a despărţit pentru totdeauna de ea. Probabil din cauza asta nu am avut niciun instinct vital în corpul meu fragil. Mama mi-a fost luată înainte ca eu să am şansa să stau la pieptul ei. în loc de asta, am fost dus la spital.

Doctorii nu mi-au dat şanse de supravieţuire. Am fost foarte slab şi foarte bolnav. Nimic din corpul meu nu striga după viaţă. A fost ca şi cum aş fi simţit atunci ce fel de lume duşmănoasă mă aşteaptă şi că trebuia să o confrunt singur. Fără o mamă care să mă legene, care să

mă mângâie atunci când plâng, fără un tată care să mă aşeze pe umeri şi să mă prindă cu braţele lui puternice atunci când sar de la înălţime. Eu nu am avut pe nimeni, doar pe mine însumi.

Din spital am ajuns într-o familie maternală, o familie foarte săracă. Mama Sis, aşa o chema pe mama mea maternală, avea în jur de 60 de ani. în afară de mine, mai avea încă şase prunci. Aceasta nu pentru că iubea copiii, ci pentru că statul o plătea. Cu cât avea mai mulţi copii, cu atât primea mai mulţi bani. Dar noi, copiii, nu simţeam mai multă afecţiune din partea ei pentru aceasta. Casa în care trăiam era plină de mizerie şi dezordine. Aveam puţină mâncare şi îmbrăcămintea ne era scutecul. Singura mea jucărie a fost tricicleta, pe care o iubeam mai mult decât orice. Am fost un copil bolnăvicios şi a trebuit să iau multe medicamente.

Tânjeam după afecţiune şi dragoste, dar mama Sis, cu şapte copii, era mult prea ocupată pentru a ne acorda atenţie fiecăruia în parte. Adeseori era plecată mult timp, iar eu plângeam ore în şir. Şi apoi, pe data de 7 aprilie 1976, cu puţin timp înainte de aniversarea vârstei de trei ani, mi-am cunoscut părinţii adoptivi. Sunt momente pe care nu le poţi uita întreaga viaţă. Prima mea întâlnire cu domnul şi doamna Brown pot să mi-o amintesc în detaliu, pentru că atunci viaţa mea a luat o altă întorsătură. într-una din zile, asistenta mea socială a venit să ne viziteze. O întâlnisem deja de câteva ori şi nu ştiam exact care era rolul ei în viaţa mea. Discuta aprins cu mama Sis, care aproba din cap, plină de înţelegere, şi arunca din când în când câte o privire înspre mine. în cele din urmă, asistenta socială se îndreptă spre mine, îmi luă mânuţele în ale ei, mă privi atent în ochi şi îmi spuse.

— Tony, am găsit un nou tată şi o nouă mamă pentru tine. Ai fost adoptat de familia Brown.

Nu ştiam ce trebuie să fac cu aceasta informaţie. Dar instinctul îmi spunea că ceva nu este în ordine.

— Vino cu mine! Noii tăi părinţi sunt foarte curioşi să te cunoască.

Noii părinţi? Părinţii mei erau mama Sis şi soţul ei. Ce se întâmplă aici? Cu o privire căutam ajutor la mama Sis, care mă mângâia fără cuvinte pe cap. Mi-a pus un măr în mână şi m-a luat în braţe. împreună, am mers afară, unde aştepta o maşină mare.

Şi atunci i-am văzut pentru prima dată pe domnul şi pe doamna

Brown. Ea era o femeie de culoare, corpolentă, avea unghiile lungi şi o mulţime de bijuterii din aur pe degete, la gât şi în urechi. Chiar şi doi dinţi îi erau aurii – semn al bunăstării. Purta o rochie largă, de culoare verde şi o pălărie asortată. Arăta de parcă era un personaj din cartea „Coliba unchiului Tom".

Domnul Brown era înalt şi slăbuţ, puţin mai deschis la culoare decât soţia lui. Avea sprâncene groase, care-i dădeau un aer sobru. Era îmbrăcat elegant, iar dacă ar fi purtat un turban alb pe cap ai fi putut crede că este un terorist. Pentru un puşti ca mine, amândoi îmi păreau teribil de impozanţi şi ameninţători. Pur şi simplu nu înţelegeam ce voiau aceşti oameni de la mine. Ei au coborât din maşină, s-au apropiat zâmbind şi mi s-au prezentat prietenos.

„Coliba Unchiului Tom" descrie toate aspectele care fac sclavia respingătoare şi de nesuportat – este o veritabilă enciclopedie a sclavagismului.

— Tony, noi suntem noua ta mamă şi noul tău tată, spuse Patty. De astăzi tu aparţii familiei Brown. Am venit ca să te luăm acasă.

Eram cu totul confuz. Să mă ia acasă? Despre ce vorbesc aceşti străini? Aici era *acasă* pentru mine! Aici, la mama Sis! Ea era mama şi nimeni altcineva! M-am agăţat de ea ca un pui înfricoşat de maimuţă, convins că ea m-ar apăra de năvălitori. Şi ar fi făcut-o cu siguranţă dacă ar fi fost conştientă că foarte curând numele familiei Brown va deveni pentru mine un blestem în loc de binecuvântare. Dar, din păcate, nu a avut parte de o astfel de privire în viitor. Aşa că mi-a desprins braţele de la gâtul ei şi străina mi-a luat mâna mai înainte ca eu să pot să fug. Mâna ei rece m-a încleştat ca un fier. Am încercat să mă smulg, dar nu am reuşit. Eram prea mic şi prea neputincios. Aproape îmi dădeau lacrimile.

— Nu-ţi fie frică, scumpete, încercă să mă convingă Patty cu o voce blândă în timp ce mă trăgea către maşina lor. Noi suntem noii tăi părinţi.

— Nu am nevoie de alţi părinţi, spusei eu plângând. Mama Sis! i-am aruncat o privire disperată şi atunci, pentru prima dată, am văzut că şi ea avea lacrimi în ochi.

— Va fi bine, Tony, spuse ea încetişor, fără să încerce să împiedice intenţiile străinilor. Să fii băieţel cuminte!

Nu înţelegeam ce se întâmpla. Nu am înţeles de ce a trebuit să

plec. Eu nu voiam să plec! Aici eram acasă, aici la mama Sis. Singura mamă pe care o cunoşteam pe acest pământ. Nu am înţeles de ce a fost de acord să fiu luat de la ea. Doar ea era mama mea! Am început să zbier şi să dau din picioare. Dar ce poate să facă o pisicuţă împotriva unui leu…

Jeffrey deschise uşa din spate şi, împreună cu soţia lui, m-au băgat înăuntru. Un băiat puţin mai mare decât mine stătea deja pe bancheta din spate. Nu i-am dat nicio atenţie. în loc de asta, am lovit orbeşte cu mâinile şi picioarele în geam, am scuipat şi am ţipat. Dar toate acestea nu impresionau pe nimeni. Domnul şi doamna Brown au schimbat câteva cuvinte cu mama Sis şi cu asistenta socială înainte de a se aşeza pe scaunele din faţă, apoi mi-au spus:

— Tony, şi făcu un semn cu capul spre băiatul care stătea lângă mine, acesta este fratele tău, Donovan, fratele tău de sânge. V-am adoptat pe amândoi.

Am aruncat o privire băiatului care ar fi trebuit să fie fratele meu adevărat. Probabil avea în jur de şapte ani. Pielea lui era mult mai deschisă decât a mea, aproape albă, părul ondulat şi, în afară de acestea, nu avea nimic care să se asemene cu mine. L-am examinat şi, prompt, i-am aruncat mărul în cap.

— Nu îl vreau! am strigat furios. Nu îl vreau! Am început să-l lovesc cu pumnii mei mici ca şi cum mi-ar fi fost cel mai mare duşman. Nu aveam nevoie de un frate. Nu aveam nevoie de alţi părinţi. Voiam doar să rămân la mama Sis. Mama Sis stătea în uşă şi privea mâhnită după mine atunci când am pornit. Nu mă mai interesa fratele meu, şi mi-am presat faţa şi mâinile jegoase pe geam. Lacrimile se rostogoleau pe obrajii mei maro închis. în timp ce ne îndepărtam din ce în ce mai mult, mama mea devenea tot mai mică şi mai mică, până când a dispărut din orizont. Am plâns cu sughiţuri şi scâncete. M-am simţit abandonat şi teribil de neputincios. Pentru a doua oară în viaţă, eram scos cu brutalitate înainte ca să prind rădăcini şi nu am înţeles de ce.

Au trecut patru ani de-atunci. Patru ani care l-au învăţat ce este frica pe un pitic ca mine. Şi pe fratele meu la fel, dacă nu chiar mai mult.

— Eu o să fug de-aici, l-am auzit dintr-odată murmurând deasupra mea.

îl cunoşteam pe fratele meu destul de bine pentru ca să ştiu că

vorbeşte serios. Nu ar fi fost pentru prima dată. Donovan fugea des de acasă. Dar, de fiecare dată, sfârşea prin a fi găsit de poliţie şi adus înapoi acasă.

— Tata te va bate măr dacă te vor găsi, îi spusei eu.

basta!

Dar, fratele meu mă contrazise:

— De data asta n-or să mă găsească.

— Şi dacă totuşi…?

— Nu mă vor găsi, ai priceput?!

— Până acum te-au găsit întotdeauna.

— De această dată nu.

— Dar…

— Ţine-ţi fleanca, frăţioare! Nu mă vor găsi şi cu asta

Voiam să spun ceva, dar m-am abţinut. Nu am înţeles de ce fugea Donovan aşa de des de acasă, cu toate că ştia ce îl aşteaptă atunci când se întoarce. Eu nu aş fi avut niciodată curajul să fac asta. Dar eu aveam doar şapte ani, iar fratele meu avea deja unsprezece. Probabil aş fi la fel de curajos peste patru ani. în acea clipă aproape am făcut pe mine gândindu-mă ce va face tata cu el dacă va fi găsit de poliţie. Ştiam deja că s-ar putea întâmpla lucruri îngrozitoare.

— Probabil mama noastră nu este în puşcărie, am îndrăznit ca ultimă încercare de a scăpa de realitate. Probabil vine mâine şi ne ia.

— Probabil este de mult timp moartă! îmi spulberă fratele meu mai mare toate visele, pentru ca în cele din urmă să tac.

Mi-am cufundat capul în pernă şi am început să plâng.

— Nu este moartă! repetam printre suspine, strângându-mi pumnii mici. Nu este moartă! Nu este moartă!

Ştiam că trăieşte, pur şi simplu ştiam. Ea ne va găsi şi ne va lua acasă. Cândva va sta zâmbind în faţa uşii, gata să ne ia. Eram convins de asta. Şi nimeni şi nimic nu putea să-mi smulgă această convingere din inima mea micuţă. Nici fratele meu mai mare.

Ziua următoare, Donovan nu se mai întoarse de la şcoală. Ştiam ce se întâmplase, dar nu voiam să las impresia că eram informat. Atunci când nici la ora zece seara nu a apărut, părinţii au anunţat poliţia. Aproape toată noaptea nu am putut să închid niciun ochi. Pe de o parte, pentru că spatele încă mă durea de parcă ar fi trecut cineva cu

un tăvălug peste el şi, pe de altă parte, pentru că aşteptam ca în fiecare moment să sune soneria şi poliţia să îl aducă acasă pe fratele meu.

Totuşi, nimic din ceea ce eu am aşteptat nu s-a întâmplat. Donovan dispăruse deja de două zile. încetul cu încetul începeam să mă îngrijorez. Fratele meu nu mai plecase niciodată atât de mult timp. De fiecare dată poliţia îl găsea foarte uşor. II cunoşteau deja pe micul prinţ fugar de unsprezece ani, la fel şi adresa noastră. Să îl aducă pe Donovan acasă devenise parte din munca lor de rutină. Pentru că de această dată nu îl găseau putea să însemne două lucruri: într-adevăr găsise un ascunziş bun sau i se întâmplase ceva. Fiecare oră care trecea făcea ca spaima mea să crească.

În sfârşit, în seara celei de a treia zi, sună soneria. Am sărit din pat ca ars şi am alergat la fereastră. Uşurarea mea a fost mare când am observat la marginea străzii o maşină de poliţie. Doi poliţişti stăteau în faţa uşii, iar între ei, un băiat micuţ, murdar.

— Donovan! am spus încetişor. L-au găsit!

Plin de bucurie, am alergat să-mi salut fratele. Dar, înainte să ajung eu pe trepte, am rămas pe loc ca hipnotizat. Tatăl a deschis uşa ca să le mulţumească poliţiştilor pentru tot ajutorul oferit.

— Este o adevărată povară acest băiat, spuse el. Curând n-o să mai ştim ce să mai facem. Numai dacă întoarcem spatele, şi deja fuge pe stradă.

— Un mic Tom Sawyer în căutarea marii aventuri, spuse unul dintre poliţişti amuzat, iar celălalt completă:

— L-am găsit într-o combină frigorifică veche, în spatele şcolii. După cum se pare, a stat acolo ascuns toate aceste trei zile şi nopţi.

— Evident că nu a mâncat nimic, completă primul poliţist. Până aici a mâncat cel puţin patru sandvişuri.

— Nu ştiu cum aş putea să vă mulţumesc, spuse Jeffrey mişcat.

— Nu trebuie să ne mulţumiţi, noi doar ne-am făcut datoria.

Şi, cu aceste cuvinte, l-au împins pe fratele meu în casă şi şi-au luat la revedere. Tatăl a închis uşa şi a aşteptat cu răbdare ca maşina poliţiei să se îndepărteze. Aproape că nu îndrăzneam să respir. Ştiam ce va urma. La fel şi Donovan. El stătea cu capul plecat, tremurând ca un mieluşel care este dus la tăiere. Prima palmă îl lovi aşa de tare, încât ochelarii i-au căzut pe podea şi i s-au spart lentilele. A doua lovitură l-a aruncat în genunchi.

— Derbedeu hoinar, striga tata. Ce-ţi trebuie? O să-ţi scot eu din cap proastele maniere!

îl înşfacă de un umăr şi îl lovi atât de tare, încât Donovan se făcu covrig.

— O să faci din nou?!

— Nu, domnule, gemea fratele meu.

— Ba da, o să faci din nou.

Tom Sawyer este un orfan ştrengar şi neascultător din „Aventurile lui Tom Sawyer" de Mark Twian, care trece printr-o serie de aventuri în care îi implică şi pe prietenii săi, Jow Haiper şi Huckleberry Finn. Tom Sawyer reuşeşte deseori să scape de pedepse datorită şmecheriilor şi şarmului de care dă dovadă.

Apoi l-a prins de păr şi l-a tras pe Donovan sus, pe scări, în camera noastră. Eu am fugit în baie şi m-am pitit lângă toaletă ca să nu văd cum tatăl îl snopeşte în bătaie. Dar, cu toate că mi-am acoperit urechile, strigătele fratelui meu îmi ajungeau până în măduva oaselor. Buzele îmi tremurau şi lacrimile mi se rostogoleau pe obraz. Aş fi vrut foarte mult să fac ceva pentru a-l ajuta pe Donovan. Dar, în loc de asta, stăteam înfricoşat pe duşumea şi tresăream la fiecare lovitură a bastonului.

Părea că a trecut o veşnicie până când tatăl a ieşit din cameră. Am rămas ţintuit locului de spaimă că ar putea să-i vină în minte să-şi descarce mânia şi pe mine. Dar, după câteva minute, cel care şi-a descărcat furia asupra mea nu a fost tata, ci fratele meu. Nu era pentru prima dată când se întâmpla aceasta. Şi nu am putut niciodată să înţeleg. Era ca şi cum ceva mai puternic decât el însuşi i-ar fi preluat controlul vieţii. Arunci când Donovan a intrat şchiopătând în baie şi m-a descoperit, s-a întâmplat:

— Ce stai aici şi te uiţi? strigă el şi mă lovi în fluierul piciorului.

Singurele cuvinte pe care le-am spus au fost:

— Opreşte-te, mă doare.

Dar asta l-a aprins şi mai tare.

— O, da? Asta doare? şi îmi dădu încă o palmă. Şi asta doare?

— Opreşte-te, Donovan! am strigat eu şi mi-am ridicat protector mâinile în faţă, dar fără succes.

El începu să mă lovească cu pumnii şi să mă bată cu picioarele.

Cu cât ţipam mai tare părea că furia îi creşte mai mult. în cele din urmă, îmi luă capul, îl băgă în toaletă şi trase de mai multe ori apa. Mă zbăteam, scuipam şi aveam sentimentul că o să mor. Disperat căutam aer.

— Acum te simţi mai bine? Da? pufăi Donovan, iar apa şiroia încontinuu peste capul meu.

în cele din urmă, m-a lăsat în pace după ce mi-a mai dat un ultim ghiont cu piciorul. Un timp a mai stat lângă mine, respirând greu, cu privirea fixată pe duşumea şi cu pumnii strânşi.

— îl urăsc, scrâşni ca pentru el. îl urăsc. Apoi se întoarse brusc şi părăsi baia.

Am tuşit, am gâfâit şi m-am pleoştit scâncind lângă toaletă, o grămăjoară deplorabilă de şapte ani, care nu mai înţelegea lumea. Ce se întâmplă aici? De ce m-a bătut Donovan? De ce cade totul întotdeauna pe mine? Ce fac eu greşit pentru ca toţi să se poarte aşa urât cu mine? Chiar fratele meu de sânge. Nici el nu mă mai iubeşte? Nu mă iubeşte nimeni?

într-o seară de sâmbătă, atunci când am avut voie să vizionăm un film pentru copii, am văzut o scenă care m-a aruncat într-o confuzie totală. Era o mamă care îşi îmbrăţişa băieţelul, îl mângâia peste păr şi îi spunea:

— Copilul meu, te iubesc aşa de mult!

Cu gura căscată, priveam scena de pe ecran. Niciodată nu auzisem din gura mamei mele asemenea cuvinte. Mă întrebam: Oare chiar mă iubeşte? Trebuia să aflu. Aveam nevoie de confirmarea ei. Trebuia să aud acest lucru imediat, chiar din gura ei.

Puţin după aceea, foarte hotărât, am fugit pe scări, în sus. Am găsit-o în baie. Se aranja pentru o petrecere. Am ciocănit la uşă, am deschis-o puţin, mi-am adunat tot curajul şi timid am pus întrebarea mea importantă.

— Mami, mă iubeşti?

Mama, cu rimelul în mână, se întoarse uimită de întrebarea mea şi răspunse iritată:

— Băiete, doar ştii că te iubesc! Apoi şi-a văzut mai departe de oglindă şi de genele ei.

Aceasta a fost tot ce-am putut să obţin de la mama pe această temă. Nimic mai mult. Nicio îmbrăţişare, niciun sărut, nicio urmă de

afecţiune, nimic. Şi, undeva, în lăuntrul inimii mele îmi doream atât de mult să fiu iubit la fel ca acel băieţel de la televizor. Tânjeam după iubire la fel ca o plantă uscată după apă. Voiam să aud, să ştiu, să simt. M-a îmbolnăvit faptul că părinţii mei nu m-au făcut să simt că sunt iubit.

Dacă ar fi existat o modalitate de a le câştiga dragostea, aş fi făcut totul pentru asta. Aş fi făcut tumbe pe sârmă la mare înălţime sau aş fi stat în mâini pe bicicleta mea pentru a-i impresiona. Aş fi lustruit zilnic pantofii tatălui şi bijuteriile mamei sau toată casa dacă ei doreau aceasta. Aş fi făcut totul pentru a câştiga favoarea lor. Torul! Dar, evident nu eram vrednic de dragostea lor. Comportamentul meu nu corespundea cerinţelor lor. Şi nici rezultatele mele la învăţătură. Indiferent dacă m-aş fi străduit să ating standardele cerute de ei, astfel încât ei să fie mândri de mine, n-aş fi reuşit.

într-o zi, pe când mă aflam împreună cu Donovan în autobuzul şcolii, acesta îmi dădu o idee trăsnită.

— De ce nu cânţi în corul şcolii, Tony? L-am privit sceptic.

— Corul şcolii? Ce să fac eu în corul şcolii?

— Să cânţi, bineânţeles.

Am negat printr-o mişcare a capului.

— Eu nu pot să cânt.

— Cine spune asta?

— Mami spune asta.

— De unde ştie mami asta? Te-a auzit vreodată cântând?

— Eu nu am ureche muzicală ca tine.

— Asta e o tâmpenie, frate. Eu ştiu că tu poţi să cânţi.

— Eu nu pot să fac nimic. Mami spune că din mine nu va ieşi nimic, sunt neîndemânatic.

— Nu ai nevoie de îndemânare pentru a cânta.

Am strâmbat din gură. Arta lui Donovan de a convinge era incredibilă.

— Cu siguranţă, mami nu va fi de acord cu asta, am replicat.

Dar, fratele meu nu a cedat.

— Dacă intri în această săptămână probabil că ai destul timp până la următoarea prezentare. Ar fi ceva!

Ideea de a face parte dintr-un cor mă fascina. Concertele erau

cunoscute mult mai departe de graniţele şcolii. De fiecare dată aula mare a fost plină până la ultimul loc. Toţi veneau să audă corul cântând: părinţi, rude, cunoştinţe, profesori, elevi, chiar şi jurnalişti. Era un eveniment spectaculos pe care nu voia nimeni să-l piardă.

— Hai, vino, spuse Donovan şi mă lovi uşor cu cartea de matematică la ceafă ca şi cum ar fi vrut să-mi uşureze decizia. Eu ştiu că tu ai talent. Şi atunci când vom cânta amândoi în cor probabil vor veni şi mami, şi taţi la concert.

Această posibilitate m-a făcut să-mi ciulesc urechile.

— Crezi? am întrebat.

— De ce nu? întrebă Donovan ridicând din umeri. Fratele meu era deja de un an în cor, dar părinţii noştri nu fuseseră încă la niciun concert. De fiecare dată intervenea ceva. Da, Donovan avea dreptate. Atunci când vom cânta amândoi pe scenă, cu siguranţă îşi vor face timp să vină. Şi probabil, m-am gândit eu mai departe, vor fi puţin mândri de mine. Doar puţin. Această idee m-a entuziasmat.

— Bine, am decis în cele din urmă. Vin şi eu! Batem palma, frate! I-am întins mâna lui Donovan şi el mi-a luat-o cu un zâmbet triumfător.

Trei zile mai târziu, am participat, pentru prima dată, la repetiţia corului. Era mai simplu decât am crezut. Da, într-adevăr, îmi plăcea să cânt. Era un fel de supapă ce permitea eliberarea sentimentelor mele celor mai tainice. Evident, nu eram atât de netalentat cum mi se reproşa întotdeauna, cel puţin nu în ceea ce privea muzica. După repetiţie, domnul Ross, liderul nostru mi-a făcut un semn cu mâna. Era un bărbat scund, cărunt, cu o chică zburlită. Ne-a luat deoparte pe mine şi pe Donovan.

— îmi place de fratele tău, spuse el direct şi mi s-a adresat. Tu ai o ureche muzicală extraordinară.

Habar n-aveam ce voia să spună. Dar simplul fapt că cineva îmi făcuse un compliment m-a umplut cu bucurie.

— Vocea ta iese în evidenţă, continuă Ross. Tu ai talent, Tony.

— Mulţumesc, am murmurat surprins.

Nu eram obişnuit să fiu lăudat. Dar, cu siguranţă, urma ceva mai bun. Liderul corului puse mâna pe umărul meu, mă fixă cu privirea prin ochelari şi spuse solemn:

— Crezi că vei putea să-ţi asumi responsabilitatea de a cânta un solo în următorul concert?

Mi-a căzut faţa.

— Credeţi…

— Da, exact, eu cred că poţi! Ai curaj să cânţi în faţa a trei sute de persoane?

Am înghiţit în sec.

— în faţa a trei sute de persoane?

— Doar ţi-am spus că poţi să cânţi, frăţioare, spuse Donovan şi mă pişcă de braţ.

încă nu eram în stare să articulez o propoziţie coerentă.

— Eu… Eu, nu ştiu… m-am bâlbâit. Vocea mea nu este aşa deosebită.

— Ba da, este deosebită, spuse dirijorul corului. Fără îndoială că este extraordinară. Altfel nu te-aş fi rugat să cânţi un solo.

— Cu siguranţă există mulţi care au voci de o mie de ori mai bune decât a mea.

— Sigur, confirmă domnul Ross. Voci bune au toţi cei care fac parte din cor. Şi, înainte de a continua convingător, făcu o pauză scurtă: Dar tu cânţi din toată inima. Asta mă face să îmi placă aşa de mult de tine. Tu pui multă pasiune în muzică. Asta nu poate oricine, cel puţin nu la vârsta ta. Este un talent care ţi-a fost dăruit şi acum trebuie neapărat să investeşti în el.

Muzicianul profesionist a spus tot ce-a avut de spus, iar acum depindea doar de mine să decid. într-un fel mă tenta oferta lui, cu toate că nu mă credeam capabil pentru aşa ceva.

— Şi dacă sunt emoţionat şi vocea ratează în faţă la toţi cei prezenţi?

— Arăt eu ca unul care te-ar lăsa în aer? Domnul Ross clipi din ochi. Te voi pregăti bine, ai încredere în mine.

Mi-am muşcat buzele. Oferta era prea tentantă, dar pentru cineva ca mine era luna de pe cer. Nu era de-ajuns modesta încredere pe care o aveam în mine.

— Hei, frate, asta este o şansă unică. Eu ştiu că tu poţi. îi priveam sceptic pe domnul Ross şi pe Donovan.

Ochii liderului de cor străluceau plini de aşteptări. încrederea lui în mine era mai evidentă decât propria-mi încredere. în cele din urmă, am confirmat, chiar dacă puţin mai şovăielnic.

— Bine, pot să încerc o dată. Liderul corului s-a arătat entuziast.

— Părinţii tăi vor fi mândri de tine.

— Credeţi?

— Poţi să fii sigur de asta, băiatule!

Cuvintele lui m-au inspirat. Au înflăcărat ceva în mine. Ceva ce până atunci nu am simţit aşa de clar: speranţa.

Prima mea audiţie împreună cu corul a avut loc patru luni mai târziu. Eram foarte agitat. Acasă nu vorbeam altceva decât despre concert. Părinţii ne-au promis că îşi vor rezerva acea seară ca să ne audă pe amândoi cântând. Acest lucru, pentru mine şi Donovan era mai important decât prezentarea în sine. Aveam în sfârşit ocazia să le arătăm că nu suntem nişte rataţi mizerabili, lipsiţi de talent, aşa cum ne numeau ei.

în cele din urmă nu vor mai blestema ziua în care ne-au adoptat, ci vor fi mândri de noi. Da, probabil chiar o să ne laude. în sfârşit vom fi vrednici de dragostea lor. Aproape că nu mai puteam dormi de nerăbdare.

După şcoală, toţi membrii corului trebuiau să se întâlnească în aulă pentru repetiţie. Tehnicianul testă pentru ultima dată reflectoarele şi microfoanele, totul era pregătit pentru marele spectacol de la ora opt. După repetiţie ne-a fost pregătit un bufet cu sandvişuri şi răcoritoare asupra căruia ne-am aruncat ca nişte lupi flămânzi. Apoi, am îmbrăcat peste uniforme hainele strălucitoare pentru cor şi am aşteptat în spatele cortinei plini de emoţie clipa solemnă la care visam de luni de zile. Eram foarte agitat, la fel ca o pisicuţă jucăuşă, aproape nu puteam să stau locului. Fratele meu stătea liniştit într-un colţ. Ceva părea că îl apasă. Am mers şi m-am aşezat lângă el.

— Hei, Donovan, ce-i cu tine?

— Nimic.

— Nu eşti emoţionat?

— De ce ar trebui? Oricum nu vor veni. Deci, asta îl apăsa!

— Bineânţeles că vor veni, am spus eu încrezător. Ne-au promis.

Fratele meu nu arăta foarte convins.

— Nu au venit niciodată.

— Mami a anulat o programare, special pentru asta, i-am

amintit lui Donovan.

— Probabil vor veni pentru tine, murmură fratele meu şi îşi netezi haina sclipitoare de culoare violet. Dar, cu siguranţă nu pentru mine. Pe mine mă urăsc.

— Despre ce vorbeşti?

— Mami mi-a spus.

— Mami? Ce ţi-a spus? am întrebat eu tulburat.

— Din ce cauză m-a adoptat. Făcu o pauză înainte să continue. Ei nu voiau să mă aibă.

Nu înţelegeam nicio iotă.

— Cum adică nu voiau să te aibă? De ce te-au mai adoptat dacă nu voiau să te aibă? Asta nu are nicio logică.

— Ei voiau un copil negru ca tine. Nu o corcitură ca mine, explică Donovan cu vocea înecată.

Tot nu înţelegeam.

— Ei te voiau pe tine, Tony, doar pe tine. Dar, pentru că după lege fraţii trebuie să fie împreună, n-au avut încotro şi m-au adoptat şi pe mine. Ăsta e motivul adevărat pentru care m-au adoptat. Nu pentru că mă voiau. Dacă ar fi după ei, ar fi fost mai bine să nu fi venit pe lume.

Am înghiţit în sec. Nu mai ştiam ce trebuie să spun.

— Ţi-a spus mami asta? Donovan a confirmat din cap.

— Ea mi-a spus că ziua în care voi dispărea pentru totdeauna va fi cea mai fericită zi din viaţa ei. Oricum nu sunt bun de nimic.

M-a prins de braţ şi m-a privit mâhnit:

— Să nu te minunezi dacă într-o bună zi nu voi mai veni acasă.

— Dar…

— Copii! Vocea dirijorului ne-a adus pe amândoi la realitate. Domnul Ross a bătut din palme şi ne-a adunat.

— Pregătiţi-vă, copii! în orice moment se poate ridica cortina!

Ne-am ridicat şi ne-am poziţionat în primul rând.

— Ei nu m-au vrut, spuse Donovan cu vocea sugrumată. Şi cândva nu te vor mai vrea nici pe tine.

L-am privit consternat, neputincios. Ceea ce Donovan îmi împărtăşise era pur şi simplu şocant.

Dintr-o dată nu am mai avut dispoziţia de a cânta. Dar, înainte

de a mai gândi altceva, cortina grea s-a deschis în faţa noastră, reflectoarele s-au aprins, iar publicul a început să aplaude frenetic. Am privit în sală şi nu am văzut altceva decât sute de capete negre. Undeva stăteau mami şi taţi, m-am gândit, iar acest gând m-a emoţionat.

Liderul corului s-a aplecat reverenţios în faţa spectatorilor, apoi a aruncat o privire peste cor pentru a capta toată atenţia tinerilor corişti. Şi-a ridicat mâinile şi iată-ne deja în mijlocul impresionantei uverturi. Concertul nostru se intitula „O călătorie în jurul lumii" şi conţinea cântece de pe toate continentele. Solo-ul meu era în partea a patra. Aflat în faţa atâtor oameni, simţeam un mare gol în stomac. Gândul mi-a zburat la ceea ce mi-a dezvăluit fratele meu. Mă gândeam la faptul că în această clipă trei sute de perechi de ochi erau îndreptate înspre mine printre care şi ai părinţilor mei. Inima începu să-mi bată mai repede. Domnul Ross îmi făcu semn pentru a intra în cântec. Am tras aer adânc în piept şi am început să cânt. Vocea mi-a vibrat uşor, dar am închis ochii, mi-am arcuit pieptul şi am pus tot sufletul în cântec. Am vrut să dau tot ce aveam mai bun. Mami şi taţi vor fi mândri de mine, cel puţin de această dată. Am urcat şi am coborât gama de parcă de asta ar fi depins viaţa mea. Iar atunci când am terminat de cântat, un ropot de aplauze a izbucnit în toată sala. M-am aplecat puţin stângaci şi m-am întors la locul meu. Donovan m-a bătut mândru pe umăr.

— Ţi-am spus că poţi să cânţi, frăţioare. Şi liderul corului mi-a făcut un semn de apreciere cu capul şi aplauda împreună cu publicul. E un sentiment fantastic să fii aclamat din toate părţile, ceva ce nu mai trăisem înainte. M-am simţit nemaipomenit, pur şi simplu ca un mic prinţ. Am plutit pe nori cât a mai durat spectacolul. Puteam să cânt. într-adevăr, puteam să cânt! Şi, ceea ce era mai important, era faptul că părinţii mei vor fi mândri de mine. O, da, vor fi! Ştiam asta şi aproape nu mai aveam răbdare până la final: abia aşteptam să le văd feţele. După ce spectacolul s-a încheiat şi luminile s-au aprins în sală, începu forfota în mulţime. Copiii săreau de pe scenă pentru a-şi întâlni părinţii şi prietenii în învălmăşeală. În câteva minute s-au găsit toţi şi îmbrăţişările furtunoase, felicitările, păreau că nu se mai sfârşesc. Am stat la marginea scenei şi m-am străduit din răsputeri să-i găsesc pe mami şi pe taţi.

— Eram sigur că nu vor veni, l-am auzit pe fratele meu spunând

din spate.

— Cu siguranţă că sunt aici, am spus eu plin de speranţă.

Şi m-am ridicat pe vârful degetelor pentru a vedea mai bine în sală. Numai că nu am zărit pe nimeni în mulţime.

— Nici nu ne-au văzut pe scenă, spuse Donovan extrem de raţional.

M-am întors către el şi dintr-odată am realizat că, în afară de noi, nu mai era nimeni pe scenă. Mi s-a pus un nod în gat.

— Dar ne-au promis!

— Nu avem nicio valoare pentru ei.

— Da, dar ne-au promis!

— Cu siguranţă că se află acasă, în faţa televizorului, îmi venea să plâng. Am privit din nou peste mulţimea veselă din sală şi am observat cum părinţii îşi strâng copiii, îi sărută şi îi iau în braţe. Fiecare sărut, fiecare zâmbet erau ca un cuţit înfipt în inima mea.

— Degeaba te mai uiţi, nu sunt aici. Tu chiar ai crezut că vor veni. Ai crezut că îşi vor face o dată timp pentru noi.

Nu am mai putut suporta imaginea acelor familii unite şi fericite. Am sărit de pe scenă şi am început să fug. M-am înghesuit printre oameni, aproape am dat jos o bătrână care stătea în faţa uneia dintre multele ieşiri şi, împleticindu-mă, am ieşit pe uşă, afară, în noapte. Am traversat în goană curtea şcolii, de parcă aş fi fost urmărit de vreun duşman. Am alergat până nu am mai avut aer. Apoi am căzut în genunchi pe iarba umedă şi am început să plâng cum nu am plâns în toată viata mea.

Evadarea

Donovan a avut dreptate. într-adevăr, părinţii noştri au rămas acasă, în faţa televizorului. Şi ceea ce era mai dureros era faptul că nu regretau acest lucru.

Fratele meu mă avertizase. Nu aveam nicio valoare pentru ei şi nu aveau niciun motiv să-şi sacrifice timpul preţios. Noi ar fi trebuit să le fim mulţumitori pentru că ne suportau.

Probabil că Donovan a bănuit că se va întâmpla ceva. Din cauza asta, mi-a spus înainte de spectacol, să nu mă minunez dacă într-o zi nu va mai veni acasă. Oricum, nu voi uita acea după-amiază, când am venit de la şcoală, iar mama mă aştepta cu o înfăţişare ce nu prevestea

nimic bun.

Mi-a oferit un scaun şi eu m-am aşezat. Eram pregătit pentru orice, dar nu şi pentru ceea ce urmă:

— Donovan nu mai locuieşte aici, îmi explică ea calm, fără niciun sentiment.

Am simţit că-mi fuge pământul de sub picioare.

— De ce? am întrebat-o timid.

Ceea ce mi-a spus Patty în continuare m-a durut aproape mai tare decât varga tatălui.

— Fiindcă a fost un băiat rău. Dacă şi tu vei fi la fel, nici tu nu vei mai locui aici! Făcu o scurtă pauză, trase aer în piept şi completă dur: acum du-te şi fă şi treaba lui!

Eram la pământ. Donovan era tot ce aveam şi acum pur şi simplu nu mai era aici. Şi nimeni nu mi-a cerut părerea. Nici măcar nu mi-au dat timpul să-mi iau la revedere de la el. Mi l-au luat fără să-mi spună ceva. Ca şi cum viaţa lui n-ar fi contat deloc pentru mine. Dar conta. El era fratele meu de sânge. Aparţineam unul altuia. Nu puteau pur şi simplu să ne despartă. Ce a făcut Donovan atât de rău? Ce?

— Treci la treabă, îmi spuse mama şi mă împinse în direcţia bucătăriei. Sau trebuie mai întâi să îţi prezint responsabilităţile lui?!

Nu era nevoie. Ii cunoşteam sarcinile. Atunci când duceam gunoiul, aşa cum a făcut fratele meu întotdeauna, pentru prima oară am conştientizat lipsa lui, iar acest gol mi-a umplut ochii de lacrimi. De ce l-au dus? De ce? *Fiindcă a fost un băiat rău…* îmi răsunau cuvintele lui Petty în minte. *Şi dacă vei fi şi tu la fel, nici tu nu vei mai locui aici!*

Ameninţarea ei mă urma la fiecare pas atunci când îndeplineam responsabilităţile lui Donovan şi pe ale mele. Cuvintele „Dacă şi tu vei fi la fel… Dacă şi tu vei fi la fel…" pluteau deasupra capului meu ca un nor întunecat. Ştiam că dacă nu voi fi un băiat cuminte mă aşteptă aceeaşi soartă ca a fratelui meu. Aş fi alungat şi eu. Nici măcar nu aveam habar unde îl duseseră. Ce s-a întâmplat? De ce era Donovan rău? Pur şi simplu nu am înţeles şi aceasta aproape m-a dărâmat.

Oriunde mergeam, orice făceam, în fiecare colţ al casei, fiecare sarcină pe care o rezolvam în locul lui îmi aducea aminte de el. Cu cât mă străduiam mai mult să nu mă gândesc la el, cu atât mă năpădeau amintirile. Şi atât de mult luptam să-mi opresc lacrimile, dar nu reuşeam. îmi era foarte dor de el. O, cât de mult îmi lipsea fratele meu!

Mă simţeam de parcă mi-ar fi fost smulsă o parte din inimă şi asta durea groaznic.

Viaţa fără Donovan nu mai era la fel. Viaţa mea zilnică era aşa de cenuşie şi monotonă cum nu se putea mai mult. Nu aveam voie să merg în vizită la alţi copii să mă joc, nici să aduc prieteni în casă. Aşa nu aveam niciun partener de joacă şi eram izolat. Atunci când veneam de la şcoală niciodată nu era nimeni acasă. Mama era practic întotdeauna plecată. Tatăl, cu cele trei locuri de muncă, de cele mai multe ori ajungea acasă pe la ora trei dimineaţa. Aşa că trebuia să am grijă de mine, să-mi pregătesc cina, să-mi spăl hainele, să păstrez ordinea în casă, să-mi fac temele şi să fac alte treburi prin casă. De cele mai multe ori trebuia să mă spăl pe dinţi şi să merg singur la culcare.

Eram teribil de singur. Nimic nu îmi era permis: fără prieteni, fără jucării, fără televizor. Bineânţeles că mă uitam pe ascuns pentru că nu aveam altceva de făcut. În momentul în care auzeam un zgomot ascundeam orice urmă pentru a nu fi pedepsit pentru acest delict. Pentru că nu aveam voie să aduc prieteni acasă, am început să-mi fac prieteni imaginari cu care împărtăşeam grijile şi temerile mele. Mă simţeam ca o pasăre într-o colivie aurie, prinsă într-o casă minunată cu trei etaje, cu o grădină uriaşă, într-un cartier bogat. Am fost deprimat şi singur. Nu pot să descriu în cuvinte cât de singur. Am tânjit după Donovan mai mult decât orice. Ei l-au dus pentru că a fost rău. Şi dacă şi eu voi fi la fel mă vor duce şi pe mine.

M-am străduit din răsputeri să fiu un băiat cuminte. Dar, cumva nu prea funcţiona. întotdeauna se găsea o greşeală pentru care trebuia să fiu pedepsit. Odată, am înghiţit din greşeală o monedă, pentru care am luat bătaie de la tata. în momentul în care a fost întâmplarea cu verigheta ştiam pur şi simplu că s-a sfârşit cu mine. Mama m-a avertizat: – Când vine tata acasă, o iei!

Recunosc că nu a fost bine să iau la şcoală, din noptieră, verigheta mamei. Dar nu am intenţionat să o las să cadă în chiuvetă. Profesoara mea a sunat-o pe mama pentru a-i explica situaţia şi pentru a-şi exprima părerea de rău pentru pierderea verighetei. Bineânţeles că ea nu cunoştea metodele de disciplinare ale părinţilor mei, iar eu m-am străduit să nu suflu niciun cuvânt despre acestea. De îndată ce am ajuns acasă, am auzit morala şi am primit câteva palme de la mama. Atunci am ştiut că trebuie să dispar înainte de a cădea în mâinile

tatălui. Exista doar un singur ascunziș pe întreg globul unde mă simțeam în siguranță – casa bunicilor mei.

Ei locuiau într-o căsuță sărăcăcioasă, la o distanță de mai bine de treizeci de kilometri. întotdeauna când îi vizitam, mă simțeam în siguranță. Pur și simplu știam că ei mă vor ajuta. Nu exista niciun alt loc unde puteam să fug de mânia tatălui.

Și, chiar dacă aveam nevoie de toată noaptea pentru a ajunge la ei, asta era singura mea șansă.

Am așteptat până s-a întunecat și m-am furișat pe vârful degetelor acolo unde era bicicletă. Mama vorbea la telefon și nu a observat nimic. Ploaia torențială a acoperit fiecare zgomot suspicios. Am încălecat pe bicicletă și am pornit prin noaptea ploioasă și incomodă.

Frica de tatăl meu m-a împins cu tot curajul înainte. Mi-a fost frică de el mai mult decât de vreun alt om. în timpul celor doisprezece ani ai mei am primit mai multă bătaie de la el decât un sclav pe galerele romane. Și asta nu era totul. Tortura psihică a fost aproape și mai rea. Atunci când aduceam note rele acasă, mama îl suna imediat pe tata la serviciu și îi spunea:

— Tony a luat notă rea la o lucrare. Trebuie să-i dai o lecție când ajungi acasă.

Atunci când auzeam, în jurul orei trei dimineața, zgomotul inconfundabil al mașinii lui, tresăream din somn și începeam să tremur în pat ca varga. Era timpul. îmi voi primi pedeapsa. Puțin după aceea, tata pășea în camera mea, aprindea lumina, mă trăgea din pat și mârâia:

— E timpul pentru a o lua pe cocoașă, tinere. Ieși afară și adu-mi o varga.

Ascultam, supunându-mă. îmi încălțam papucii și mă duceam afară, după varga. Și atunci când mă întorceam și i-o dădeam tatălui, de obicei îmi spunea:

— Este prea subțire. Adu-mi una mai groasă.

Atunci când îi aduceam una mai groasă și nu îi convenea, jocul macabru se repeta:

— Este prea subțire. Adu-mi una mai groasă!

În cele din urmă, împletea toate vărgile aduse de mine într-una mai groasă, flexibilă, și începea să mă bată până aproape leșinam. Mai

rău era atunci când tărăgăna pedeapsa prin cuvintele:

— Astăzi sunt prea obosit, primeşti mâine chelfăneala. Şi în ziua următoare îmi spunea:

— Amânăm pe mâine.

Era o adevărată teroare. Zilele treceau şi eu trăiam cu spaima constantă că voi primi bătaie oricând tata va avea timp sau dispoziţie pentru aceasta. Odată am avut musafiri şi în faţa lor tata a anunţat că mă va bate. Apoi am aşteptat, am aşteptat, am aşteptat… Fiecare oră care trecea îmi creştea tensiunea. Uneori dura o săptămână până când eram pedepsit pentru ceva care-i supărase pe părinţii mei cu câteva zile în urmă. într-o după-amiază, am mers împreună cu tata la pescuit şi am petrecut un timp plăcut. Dar nu am putut să mă bucur întru totul pentru că eram chinuit de gândul: când vom ajunge acasă, mă va bate. Nu exista vreo situaţie în care putem să mă comport ca un băiat normal. Chiar dacă atmosfera părea relaxată, pentru mine caracterul arbitrar al tatălui atârna în aer ca sabia lui Damocles. Frica de varga lui era pretutindeni şi îmi făcea viaţa zilnică un iad.

Ploaia îmi biciuia faţa şi mă udase leoarcă. Pedalam cu putere şi mergeam de parcă duşmanul se afla pe urmele mele. Era o noapte furtunoasă de toamnă. Pădurile de foioase, care străluceau în timpul zilelor însorite în roşu, galben şi maro, acum păreau ameninţătoare şi fantomatice. Coroanele copacilor foşneau şi, din când în când, auzeam printre ramurile de deasupra mea zgomote ciudate. Eram ud leoarcă şi am început să tremur în geaca subţire de bumbac, care se lipise de corpul meu. Dar nu mă interesa asta, voiam doar să ajung cât mai repede la bunicii mei. Ei erau singura mea speranţă. Cu siguranţă nu mă vor trăda.

Am ajuns la ei în jurul orei unsprezece noaptea, ud până la piele şi complet bulversat. Bunica a deschis uşa şi m-a privi uluită.

— Tony, ce cauţi aici?

Dinţii îmi clănţăneau de frig şi vocea îmi vibra uşor atunci când i-am spus cu sufletul la gură:

— Tata mă va bate! O să mă bată cu varga, atunci când ajunge acasă. Vă rog să nu-i spuneţi că sunt aici. Vă rog! Vă rog! Nu am ştiut unde să mă duc. Promite-mi că nu-i vei spune unde sunt, te rog!

— Iţi promit, spuse bunica cu milă, îngrijorată. Vino înăuntru. O să răceşti pe ploaia asta.

Mi-a dat haine uscate să mă schimb şi m-a întrebat dacă vreau să mănânc ceva. Eram flămând ca un leu după drumul meu de trei zeci de kilometri. în timp ce îmi încălzea o porţie de spaghete, i-am povestit fugitiv ei şi bunicului ce s-a întâmplat. Bunicul dădu tot timpul neîncrezător din cap, iar bunica încruntă gânditoare fruntea.

— în această noapte vei dormi aici, hotărî bunicul. Şi mâine vom vedea, cu siguranţă vom găsi o soluţie.

Bunica îmi puse în faţă o farfurie plină cu vârf de spaghete aburinde şi mă mângâie blând pe cap.

— Aici eşti în siguranţă, Tony!

Cuvintele ei îmi dădură sentimentul de siguranţă. Un sentiment pe care nu l-am mai simţit de mult timp. Am fost sigur că totul va fi bine. Bunicii mei nu mă vor trăda. Nu, asta nu o vor face. Eram sută la sută convins. Am găsit un loc de refugiu. în sfârşit, puteam să fiu un băiat normal de doisprezece ani. Să acţionez şi să gândesc ca fiecare băiat de doisprezece ani. în sfârşit, nu mai trebuia să mai trăiesc cu frica de tatăl meu. Acum eram liber!

Bunica îmi pregăti patul. Şi atunci când mă acoperi şi îmi dădu un sărut de noapte bună, aproape că mi-au dat lacrimile. Niciodată nu mi-a dat mama un sărut de noapte bună şi nu m-a îmbrăţişat. Nu-mi aminteam să fi făcut asta vreodată. Bunica îmi zâmbi plină de dragoste, îmi mângâie blând părul negru şi îmi dori noapte bună.

— Vei vedea că lumea va arăta altfel mâine, îmi promise ea. Apoi stinse lumina şi ieşi încetişor din cameră.

Eram sleit de oboseală de la mersul epuizant cu bicicleta. Dar, mult mai epuizat eram de la maratonul psihic prin care trecusem. Pentru prima dată de mult timp am adormit fără să-mi fie frică în mijlocul nopţii de tatăl meu. Dar m-am înşelat…

Era în jurul orei două dimineaţa când cineva, dintr-o dată, a aprins lumina şi m-a strigat pe nume.

— Tony, trezeşte-te!

Mi-am frecat somnoros ochii şi m-am întors.

— Este deja dimineaţă? am întrebat şi am clipit din ochi înspre bunica care stătea în uşă.

— Tatăl tău este aici. Parcă mă lovise un trăsnet.

— Tatăl… tatăl meu?!

— Da, Tony, a venit să te ia acasă.

Panica m-a cuprins şi inima mea a luat-o razna. Nu poate fi adevărat! Cum a descoperit că sunt aici?

— Nu, am strigat. Nu, nu vreau acasă! Mi-ai promis că nu îi vei spune nimic! Mi-ai promis asta, bunico!

— îmi pare rău, Tony, mai devreme sau mai târziu tot te găsea, murmură ea.

Atunci mi-am dat seama că ea l-a anunţat. Aproape mi s-a rupt inima. De ce a făcut-o? De ce? Doar i-am spus că voi fi bătut dacă voi merge acasă. Mi-a promis că nu va spune nimic şi eu am avut încredere oarbă în ea. Până la urmă era bunica mea!

— Mi-ai dat cuvântul, am strigat printre lacrimi şi m-a cuprins un val de furie şi de disperare. Mi-ai dat cuvântul. De ce m-ai minţit?

— Tony, trebuie să înţelegi.

— Nu, nu vreau să înţeleg, am strigat şi m-am încleştat de plapumă ca şi cum ar fi fost singura mea aliată în lumea coruptă a adulţilor.

Bunica m-a predat. Am crezut că mă va apăra, dar ea m-a trădat. Singura mea bunică. Asta era prea dur pentru un băiat de doisprezece ani.

— Mă va bate, murmuram cu ochii plini de lacrimi. Mă va bate cu varga. Trebuie să-i aduc de fiecare dată cea mai groasă varga pe care o găsesc.

— Despre ce vorbeşti?

Abia atunci mi-a fost clar că nu are habar de ceea ce se întâmplă la noi acasă.

— Tatăl tău cu siguranţă nu te va bate. Eu am vorbit cu el. Părea îngrijorat din cauza ta.

— Nu este adevărat, plângeam cu suspine. El mă va bate, bunico. El…

În acea clipă, în uşă îşi făcu apariţia tatăl meu. Am îngheţat de frică. Nu am fost în stare să mai scot niciun cuvânt. Prezenţa lui m-a paralizat.

— Vino, spuse el sec. E timpul să mergem acasă. Mi-aş fi dorit să am aripi ca să zbor cât mai departe.

încă o dată eram predat tatălui fără ajutor. Nu era nimeni care

să mă poată salva din mâna lui. Nimeni. Iar ultimul meu loc de refugiu a fost distrus la fel ca o bulă de săpun care plesneşte în multe culori. Eram terminat.

Cicatricele mele

— Tony?!

Eram cu gândurile în altă parte.

— Tony!

Fără să vreau am tresărit.

Profesoara stătea exact în faţa băncii mele şi mă măsura îngrijorată din cap până în picioare. îmi plăcea foarte mult de doamna Fletcher. Era o doamnă tânără, cu puţină experienţă, dar cu un incredibil echilibru între autoritate şi blândeţe. Era înaltă, slăbuţă, avea părul blond lung şi întotdeauna se îmbrăca în pas cu moda.

— Ce-i cu tine, Tony?

Am lăsat capul în jos şi am fixat un punct imaginar în caietul meu de geografie.

Profesoara mi-a pocnit din degete în faţă pentru a-mi capta atenţia.

— Tony, te-am întrebat ceva.

Habar n-aveam ce mă întrebase, eram absent.

— Ţi-e rău? întrebă doamna Fletcher când văzu că nu reacţionez.

Am negat printr-o mişcare a capului.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

Am ezitat şi apoi am dat din nou din cap. La ce-ar ajuta să vorbesc despre asta? Cuvintele nu puteau să îndrepte ceea ce îmi făcuse tata. Nu înţelegeam de ce bunica nu m-a crezut şi m-a predat tatălui. De ce cuvântul unui adult are mai mare valoare decât cuvântul unui băiat de doisprezece ani? De ce nu mi-a luat nimeni niciodată apărarea? Drumul înapoi de la casa bunicilor la noi a fost groaznic.

— Când ajungem acasă o să plăteşti pentru asta, au fost singurele cuvinte cu care tata m-a ameninţat imediat ce am urcat în maşină.

Apoi, tot drumul nu a mai scos niciun cuvânt. Şi, cu cât ne îndepărtam mai mult de casa bunicilor şi eram mai aproape de casa

noastră, nodul din gât mă sufoca tot mai tare, iar pulsul mi-o luase razna. în acea noapte am fost bătut cum nu am mai fost vreodată.

M-am simţit ca un bob de grâu zdrobit între pietrele morii. Tata nu cunoştea limita. M-a bătut până când spatele îmi era semănat cu vârci sângerânde. Fiecare mişcare îmi provoca o durere groaznică, care se împânzea pe toată suprafaţa spatelui. Nu am putut să închid un ochi toată noaptea, am plâns şi am gemut încetişor.

în dimineaţa următoare aproape nu ştiam cum să mă aşez, cu atât mai puţin să mă concentrez la ore. Nu puteam să-mi opresc câteva lacrimi să curgă, cu toate că m-am străduit să nu fiu observat. Atunci când doamna Fletcher a rămas în faţa băncii mele şi mi s-a adresat, aş fi preferat să intru sub podea. Simţeam cum ochii colegilor mă priveau şi auzeam cum şoşoteau unii cu alţii.

— Aş dori să rămâi puţin după program, spuse profesoara înainte de a-şi continua ora.

Pentru această atitudinea a ei am fost mai mult decât mulţumitor. Evident că respecta indispoziţia mea de a vorbi, dar dacă ea credea că voi fi mai vorbăreţ după oră se înşela amarnic. Ştiam că nici ea nu mă va crede, la fel ca bunica. Nu avea niciun rost să-i încredinţez secretul meu.

Atunci când sună clopoţelul şcolii, anunţând pauza, toţi colegii au năvălit gălăgioşi din clasă, iar eu am rămas tăcut, cu capul plecat şi privirea fixată în acelaşi punct pe caietul meu de geografie. Doamna Fletcher luă un scaun şi se aşeză lângă mine.

— Tony, începu ea, ce-i cu tine?

Nu i-am răspuns. Ea şi-a pus blând mâna pe umărul meu. Imediat ce degetele ei mi-au atins spatele, am tresărit. Surprinsă, şi-a retrase mâna.

— Ce ai?

— Am căzut de pe scară, am murmurat repede, în speranţa că va fi mulţumită de răspunsul meu.

— O, spuse ea. Deci nu vrei să dezvălui ceea ce te apasă?

— Nu am nimic, am răspuns, hotărât să nu suflu niciun cuvânt.

— Bine, spuse doamna Fletcher şi îşi încrucişa picioarele. Atunci vreau să vorbesc cu părinţii tăi.

Abia atunci, pentru prima dată în discuţia noastră, am privit-o în

ochi. O discuţie cu părinţii? Asta îmi mai trebuia. Neliniştea mea era greu de ascuns.

— De ce? am întrebat-o.

— Eu cred că ar trebui să le comunic faptul că fiul lor are un comportament care mă îngrijorează. Şi vreau să-i întreb dacă ei au habar de ce este aşa.

— Am o zi proastă, asta-i tot. Am încercat să maschez situaţia, cu toate că ochii au început să se umple de lacrimi.

Dar nu puteam să spun ce s-a întâmplat cu adevărat. Pur şi simplu nu puteam. Dacă tatăl meu va afla voi fi terminat. Chiar dacă va fi o discuţie cu părinţii, totul urma să fie în defavoarea mea, pentru că doamna Fletcher va fi deschisă şi nu mă va lăuda. Rezultatele mele la învăţătură erau destul de slabe şi comportamentul meu lăsa de dorit. Doar acestea ar fi suficiente pentru tata ca să mă disciplineze. Te pomeneşti că profesoara va atinge şi subiectul cu observaţiile pe care mi le-a dat acasă pentru părinţii mei. De fiecare dată când nu-mi făceam temele sau făceam ceva greşit, ea menţiona totul pe o foaie pe care trebuia să o arăt părinţiilor. Următoarea zi trebuia să o aduc înapoi semnată de ei. Bineânţeles că de fiecare dată semnam eu aceste observaţii, pentru a nu fi bătut de tata. Deja vedeam scena în faţa ochilor, când părinţii vor afla că am falsificat semnăturile şi nu le-am arătat nicio observaţie. Nu, nu puteam să permit ca doamna Fletcher să ia legătura cu părinţii mei. Asta nu trebuia să se întâmple.

— Când pot să mă întâlnesc cu părinţii tăi?

— Habar n-am.

— Poate diseară?

— Diseară ei nu sunt acasă.

— Pot să vin şi mâine.

— Mâine nu sunt acasă.

— Şi poimâine?

— Practic, părinţii mei nu sunt acasă.

La aceste cuvinte profesoara a devenit suspicioasă.

— Unde sunt tot timpul? Am ridicat din umeri.

— Lucrează.

— Când vin de obicei de la muncă?

— Tata în jur de ora trei dimineaţă, am spus adevărul. Şi mama

nu are un program stabil. Ea este des în călătorie.

Doamna Fletcher îşi încruntă fruntea.

— Asta nu este bine, spuse ea. înseamnă că tu eşti tot timpul singur acasă?

Am confirmat din cap.

— De când este aşa?

— De mult timp, am răspuns nesigur. Cred că întotdeauna a fost aşa.

Am observat cum răspunsul meu a neliniştit-o. Ea m-a examinat de multe ori dintr-o parte, aproape ca un doctor pe pacienţii lui, apoi spuse:

— Mergi în pauză cu ceilalţi. Vreau să vorbesc cu tine în birou după terminarea orelor.

M-am speriat.

— De ce, cu ce am greşit?

— Cu nimic, Tony.

— Nu-i veţi suna pe părinţi?

Doamna Fletcher, zâmbind, făcu un semn liniştitor cu mâna.

— Nu, Tony, nu-i voi suna pe părinţi.

— Sigur nu?

— Sigur nu. Discuţia cu părinţii o vom reprograma pentru altă dată. Prima dată vreau să vorbesc cu tine. Bine?

— Dar tocmai ce am vorbit, sau…?

— Mergi în pauză, Tony. îţi va face bine puţin aer proaspăt.

Eram bulversat. Ce însemna asta? De ce voia să vorbească încă o dată cu mine. Şi ce îi veni că dintr-odată nu mai voia să vorbească cu părinţii mei. Această surprinzătoare schimbare de plan mi-a dat un sentiment de nesiguranţă.

După ore, mi-am luat cărţile sub braţ şi, cu un sentiment de nesiguranţă, am urmat-o pe doamna Fletcher în biroul din celălalt capăt al culoarului. în faţa uşii aştepta deja o femeie scundă, durdulie, care purta o bluză gri, demodată şi ochelari antici. Nu îmi era foarte simpatică. Contrastul dintre ea şi profesoara mea, în fustă mini şi pantofi cu toc înalt, era aproape la fel cu cel dintre un hipopotam şi un păun.

— Tony, aceasta este doamna White, mi-o prezentă profesoara

pe femeia străină.

Doamna White îmi întinse mâna şi îmi zâmbi. Zâmbetul ei nu se compara cu îmbrăcămintea pe care o purta şi m-a încurajat să-i ofer o şansă.

— Bună ziua, doamna White, am murmurat eu şi i-am strâns mâna.

Am intrat în birou şi ne-am aşezat. La fel ca mai înainte, nu aveam nicio idee cu privire la ceea ce aştepta profesoara mea de la această întâlnire.

— Tony, începu ea, doamna White este asistentă socială. Ea este aici pentru că vrea să-ţi pună câteva întrebări importante.

Eram sceptic. Asistentă socială? întrebări importante? Totul îmi părea foarte suspect. Doamna White îşi aşează ochelarii pe ochi şi se întoarse spre mine cu o privire prietenoasă. îmi puse câteva întrebări nesemnificative despre familie, prieteni şi şcoală. Apoi, ca din senin spuse:

— Tatăl tău te bate acasă, este adevărat?

Corpul mi-a înţepenit ca o scândură. Mi-am strâns buzele şi am tăcut.

— Tu nu ai căzut de pe scară, este adevărat? se amestecă acum şi profesoara mea.

Mi-am strâns pumnii şi, legănându-mă în faţă şi în spate am privit jos, pe duşumea. Nu puteam să spun, pur şi simplu nu puteam, chiar dacă totul din mine striga să destăinui secretul. Acum când secretul ieşea la lumină, frica de tata m-a inhibat.

— Tony, continuă doamna Fletcher, am voie să arunc o privire pe spatele tău?

— Nu este aşa de rău, am spus cu tot curajul.

— Totuşi, pot să mă uit?

Am ezitat. Ar fi fost pentru prima dată când cineva vedea vârcile pe care le-am ascuns ani de zile de ochii străinilor. Mi-a fost ruşine. Nu voiam ca cineva să vadă. Apoi am privit în ochii blânzi ai profesoarei mele şi am avut ciudata impresie că pot să am încredere în ea. Cu grijă mi-am ridicat tricoul şi cele două femei au rămas cu gurile căscate. Evident că erau aşa de şocate de imaginea spatelui plin de răni, că pentru câteva secunde nu au găsit cuvinte.

— O, Dumnezeule, spuse doamna Fletcher prima şi asistenta socială întrebă îndoielnică:

— Tatăl tău te bate întotdeauna aşa?

— De cele mai multe ori.

— De ce?

— Pentru că sunt rău, am murmurat cu capul plecat.

— Asta nu este adevărat, spuse energic profesoara. Tu nu eşti rău, Tony. Nu este drept ceea ce face tatăl tău cu tine!

Am rămas încremenit. Până acum nu mi-a spus nimeni că nu sunt rău şi că nu este corect felul în care mă tratează tatăl meu. Doamna White mi-a luat mâna şi m-a privit direct în ochi.

— Tony, niciun tată nu are dreptul să-şi bată copiii în halul acesta. Vârcile sângerânde de pe spatele tău înseamnă maltratare. Eu cred că tu ştii că tot din acest motiv l-am luat pe fratele tău de acasă.

Am rămas la fel de încremenit.

— Nu este adevărat, am spus cu fruntea încruntată. L-aţi luat pentru că era rău.

— Nu, noi l-am luat pentru că era maltratat. N-ai ştiut aceasta?

— Nu, am răspuns nesigur. Mami mi-a spus că nu putea să mai locuiască la noi pentru că era rău şi dacă şi eu voi fi la fel mă va da şi pe mine.

Asistenta socială clatină din cap.

— Ascultă, Tony, fratele tău nu era rău, asta este o minciună. Donovan a fost luat pentru că a fost bătut. Noi ştim prin ce treci pentru că ştim povestea fratelui tău. Dar nu te îngrijora, nu trebuie să te mai întorci acasă. Noi te vom pune într-un orfelinat.

La aceste cuvinte, am tresărit.

— într-un orfelinat?! am repetat mişcat şi mi-am ridicat capul. Eu nu vreau să stau într-un orfelinat.

— Este doar temporar, mă asigură doamna White. Doar până când se îmbunătăţeşte situaţia la tine acasă. Noi vom vorbi cu mama ta ca să nu mai muncească aşa de mult şi să-şi facă mai mult timp pentru tine. îi vom supraveghea îndeaproape pe părinţii tăi.

Eram tulburat şi dărâmat. Dacă voi rămâne aici, tata mă va bate măr pentru că am vorbit fără permisiunea lui cu o asistentă socială, dar şi mai rea era perspectiva de a ajunge într-un orfelinat. Nu mai

voiam să plec din nou într-un loc străin şi să fiu cu oameni pe care nu îi cunoşteam.

Eram purtat de gânduri încoace şi încolo, eram într-o situaţie confuză care mă îmbolnăvea de disperare. Lacrimile mi se rostogoleau pe obraz în timp ce asistenta socială şi profesoara mea căutau o soluţie pentru situaţia pe care o aveau în faţă. Doamna White începu să dea mai multe telefoane şi, după a cincea convorbire, spuse entuziasmată că s-a găsit o familie maternală pentru mine. Domnul şi doamna Green mă vor lua la ei.

Entuziasmul doamnei White nu m-a molipsit. Nu voiam într-o familie maternală, voiam acasă. Indiferent dacă era aşa de rău, era tot ceea ce aveam, tot ceea ce cunoşteam. Nu voiam să fiu mutat ca o piesă de puzzle, care nu se potriveşte în nicio imagine. Mă înfiora gândul că va trebui să merg într-o familie străină. îmi era groază de ce mi se va întâmpla atunci când voi ieşi din acest birou.

Bineânţeles că au apărut probleme în familia Green. Cum putea să fie altfel? Mai devreme sau mai târziu tot apar problemele. Atunci când am încercat să o conving pe doamna White, în speranţa că voi merge acasă, ea a căutat o altă familie maternală. Jocul de-a du-te-vino cu viaţa mea continua. Şi familia Moore a fost încă un eşec, după cum s-a dovedit foarte repede. Doamna Moore, noua mea mamă maternală mă ura. Da, mă ura efectiv. Lăsa să-i simt respingerea ori de câte ori se ivea posibilitatea. De multe ori ţipa la mine şi când făceam o greşeală mă bătea şi mă certa:

— Chiar eşti cel mai prost băiat pe care l-am întâlnit vreodată. Din tine nu va ieşi nimic niciodată.

Uneori când făceam câte o trăsnaie care o înfuria, răcnea:

— Tu ai un duh necurat în tine, eşti un băiat rău. Răul locuieşte în tine.

Cuvintele ei mă urmăreau oriunde mergeam. Şi, în cele din urmă, am sfârşit prin a crede că am un duh necurat în mine. Nu exista nicio altă explicaţie. Ceva nu era bine cu mine, altfel de ce eram urmărit mereu de ghinion? Când se întâmpla ceva rău în jurul meu, numai eu eram de vină. De aceasta eram sigur pentru că aveam un duh necurat în mine. Precum un magnet, atrăgeam tot ce era rău şi greşit. Ăsta era motivul principal pentru care totul în viaţa mea mergea pe dos, pentru că răul locuia în mine. De aceea nu mă voia nimeni, nu mă

iubea nimeni, nu se întâmpla ceva bun în viaţa mea. Totul era din vina mea. Mi-am facut-o cu mâna mea pentru că locuia un duh rău în mine. Nu mă puteam gândi la altceva. Tot ceea ce auzeam zilnic era: „Tu eşti rău! Nu va ieşi nimic bun din tine pentru că ai un duh rău în tine!”

Eram şase copii în plasament de care se îngrijea doamna Moore împreună cu fiica ei. Ea se comporta foarte urât cu noi şi nu mi-am dorit altceva decât să mă întorc acasă. Acasă, la familia Brown. Uitasem toată bătaia pe care o primisem de la tatăl meu. Convingerea mea nestrămutată era că nu mă va mai bate atunci când mă voi întoarce acasă. Totul va fi bine, dacă aş putea doar să ajung acasă. întotdeauna când făceam această observaţie, mama maternală replica:

— Vrei acasă? Scoate-ţi aceste gânduri din cap, băiete! Nu demult am văzut-o pe mama ta într-un centru comercial în timp ce încerca să fure haine. Este la fel de proastă şi nepricepută ca şi tine. Ea nu te iubeşte. Tu auzi?! Mama ta nu te iubeşte!

Cuvintele loveau ca o baionetă în inima mea.

— Mă iubeşte, am spus aşa de încet, că doamna Moore nu putea să mă audă. Eu ştiu că ea mă iubeşte. Mă iubeşte. La fel şi tata mă iubeşte.

În fiecare duminică, doamna Moore ne aranja ca pe nişte mici prinţese şi mici prinţi ca să mergem la biserică. Imediat ce îşi făcea apariţia cu ceata ei de copii primea mii de complimente.

— Faceţi o slujbă minunată pentru aceşti micuţi. Cu siguranţă nu este întotdeauna uşor.

— Dumnezeu îmi dă putere, răspundea cu falsă modestie doamna Moore.

— Şi cât de bine educaţi sunt ei, se mira altcineva. Pentru că noi stăteam toţi nemişcaţi, în primul rând.

Asta o făceam doar pentru că altfel primeam acasă o bătaie pe măsură. Dar despre acest detaliu nu se discuta. în loc de asta, doamna Moore, ne mângâia pe cap, zâmbea dulce ca mierea şi ni se adresa cu cuvintele „comoara mea”, „scumpul meu”, ca şi cum am fi fost îngeraşii ei. Dar, imediat ce se termina programul şi nu mai era nimeni în apropiere pe care putea să impresioneze cu spiritul ei de „Maica Tereza”, doamna Moore schimba tonalitatea vocii cu o octavă mai jos şi devenea din nou vechea zgripţuroaică din timpul săptămânii.

într-o zi, când am venit de la şcoală, uşa casei era încuiată şi nu

era nicăieri nici urmă de doamna Moore. Era iarnă şi ningea.

Ne-am aşezat pe trepte şi aşteptam. Ne-am gândit: cu siguranţă mama noastră maternală este în vecini şi va veni imediat acasă. Dar am aşteptat o oră şi ea încă nu se întorsese. Un vânt glacial ne bătea peste urechi. Ne frecam unul altuia mâinile şi încercam să păstrăm într-un fel căldura. Frigul ne intra în oase prin geci şi pantaloni. Degetele de la picioare şi de la mâini erau deja înţepenite de frig. După încă o jumătate de oră, eram aşa de îngheţaţi de frig, că ne-am învelit în preşul de la verandă pentru a ne proteja măcar de vânt. Aşa am stat tremurând pe trepte sperând că mama noastră maternală va veni şi vom putea să intrăm în casa încălzită. Era deja întuneric, iar preşul era acoperit cu un strat alb şi arăta ca un iglu în formă conică. Când, în cele din urmă, doamna Moore a venit acasă, ni s-a adresat ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat

— Copii, ajutaţi-mă să car cumpărăturile în casă! E frig astăzi, nu?

M-am întrebat dacă era conştientă că ne-a lăsat afară sau a făcut-o intenţionat. Aproape că nu puteam să ne mişcăm de frig, iar doamna Moore n-a reacţionat în niciun fel. Nici măcar nu ne-a întrebat de cât timp aşteptăm sau de ce ne-am învelit în preş.

— Aproape am degerat aici afară, i-am spus atunci când mi-a pus în mâini o pungă foarte mare cu alimente.

— Puteaţi să vă încălziţi unul pe altul, era tot ce i-a ieşit pe gură.

Şi cu aceste cuvinte închise discuţia.

La următoarea întâlnire pe care am avut-o cu asistenta mea socială i-am povestit această întâmplarea şi cum se comportă doamna Moore cu mine. Din această cauză, statul i-a luat licenţa doamnei Moore şi a pus toţi copiii în orfelinate. Am sperat că în sfârşit îmi vor permite să mă întorc acasă. Oricum, doamna White mi-a promis că mă va lăsa temporar în orfelinat până când situaţia familiei Brown se va îmbunătăţi. Nu înţelegeam de ce durează atât de mult. Deja trecuseră doi ani de când mă luară din familia Brown. Doi ani lungi. Părerea mea era că trecuse destul de mult timp pentru o schimbare.

Dar nu m-a întrebat nimeni care este părerea mea. întotdeauna mi se spunea că se urmăreşte doar binele meu. Cu toate că am avut îndoielile mele în ceea ce privea afirmaţiile lor. Ce ştia statul că este cel mai bine pentru mine? Nu statul plătea oalele sparte. Asta trebuia să o

fac singur.

Donovan II

— Aici este patul tău, spuse băiatul şi arătă înspre un pat din scânduri, cu o saltea subţire, plină de praf şi o pernă îngălbenită de vechime. Acolo poţi să-ţi pui lucrurile. Toaletele şi duşurile sunt pe hol, imediat după colţ. Sala de mese este în clădirea principală. Deşteptarea este la 6:30, micul dejun la 7:00, prânzul la 12:00, cina la 18:00, stingerea la ora 22:00. Bine ai venit în orfelinat!

Rânjind mi-a întins mâna:

— Eu sunt vecinul tău de pat, numele meu este Lawrence.

— Tony, am spus şi i-am strâns mâna.

— Câţi ani ai, Tony?

— Paisprezece, dar tu?

— Cincisprezece.

— De cât timp eşti aici?

— Exact de două săptămâni.

— Şi cum este viaţa aici? Lawrence strâmbă din gură.

— Vei vedea destul de repede, Tony. Fereşte-te de mama casei, doamna Fisher. Este cam zgripţuroaică. La fel să stai departe şi de Anthony şi gaşca lui.

— Cine este Anthony?

— Atunci când se va prezenta vei şti cu cine ai de-a face. El şi gaşca lui locuiesc în clădirea băieţilor mai mari. Ei dau aici tonul pentru că ei sunt cei mai mari, ştii? Când vei fi destul de mare şi te vei muta în casa lor vei face şi tu parte din grupul lor. Anthony este cel mai mare dintre ei. Eu cred că are aşa, în jurul vârstei de douăzeci de ani. în orice caz, e mai mare decât toţi ceilalţi copii de aici, din orfelinat. Este un tânăr mare şi puternic.

Lawrence se apropie de mine şi începu să-mi şoptească:

— Se spune că fumează haşiş. Cineva mi-a povestit că vinde haşiş aici, în orfelinat.

Vocea i se schimbă din nou în tonalitate normală şi, ridicând din umeri, continuă să pălăvrăgească:

— Habar n-am de ce nu l-au dat afară având în vedere lista cu greşeli pe care le face aici, în orfelinat. Dacă aş fi în locul tău, nu aş sta prin preajma lui. În rest, este un băiat de treabă atunci când e bine

dispus. Dar, când cineva nu dansează cum îi cântă el, băiete, băiete…

Roti ochii expresiv şi continuă:

— Sunt doar de două săptămâni aici, dar am învăţat deja această lecţie: nu te pune cu Anthony. Poate să devină periculos. Clătină din cap circumspect. Şi acum, când va urma proba curajului, cred că este mai bine să facem ceea ce ne cer ei ca să nu crcăm probleme.

Am ezitat.

— Proba curajului? Ce fel de probă a curajului?

— Pentru cei nou veniţi, explică băiatul. Ne dau un fel de test pe care noi trebuie să-l trecem pentru a fi acceptaţi.

— Ce fel de test?

— Ne vor informa la timpul potrivit.

— Şi când va avea loc?

— Am auzit că este anunţat pentru noaptea asta.

— Noaptea asta?

— Şşşt, nu aşa de tare. Dacă află zgripţuroaica, suntem de două ori vinovaţi. Ţine minte, copiii ca tine şi ca mine sunt aici într-o poziţie de sandviş. Anthony şi gaşca lui pun presiune dintr-o parte şi doamna Fisher din cealaltă parte. Şi amândouă părţile pot să devină extrem de neplăcute atunci când nu colaborezi. Deci, ai grijă ce vorbeşti, bine?

— Bine, am aprobat eu, convins că vremuri grele îmi stau în faţă.

Mi-am pus valiza pe duşumeaua de culoare închisă şi am privit curios în camera mea nouă. Nu era prea mare. Avea două paturi, un dulap vechi, un birou, o fotografie străveche, alb-negru cu fondatorii orfelinatului, care era într-o ramă la fel de veche atârnată pe perete şi o fereastră cu vederea spre clădirea principală.

M-am aşezat pe patul care mi-a fost recomandat şi am încercat să mă obişnuiesc cu gândul că eram într-un orfelinat, încă o dată, autorităţile au ajuns la capătul înţelepciunii lor şi nu le-a venit nimic mai bun în minte decât să mă bage în orfelinat. Şi acum eram aici. Un orfan de culoare, în vârstă de paisprezece ani, fără familie, fără prieteni, fără frate, fără nimeni pentru care să valorez ceva. Eram doar unul din cei şaptezeci de copii orfani de culoare, pe care statul îi avea de hrănit pentru că nimeni altcineva nu se simţea responsabil pentru ei.

Mi-am deschis valiza şi mi-am clădit puţinele lucruri în raftul pe care Lawrence mi l-a prezentat ca fiind al meu. Lawrence mi-a enumerat toate regulile pe care trebuia să le respect în orfelinat şi consecinţele pe care le avea nerespectarea fiecăreia dintre ele. L-am ascultat doar cu o ureche. Nu pentru că erau mult prea multe informaţii deodată, ci şi pentru că nu voiam să aud. Aşa de des am fost nevoit să mă aliniez la ceva nou: oameni noi, reguli noi, metode noi de disciplină şi de fiecare dată m-am simţit atât de mic şi de neajutorat în faţa lor. Eram sătul de acest du-te-vino fără sfârşit. Voiam acasă, la familia Brown. Dar ei nu m-au lăsat. Şi eu nu înţelegeam de ce.

— Hei, Tony!

Am tresărit. Nu era Lawrence cel care mă striga. Vocea suna mult mai groasă. Şi nu îmi amintesc să o fi auzit vreodată mai înainte. M-am mirat, cine poate sî mă cunoască în acest orfelinat neprimitor. în primul rând că abia am ajuns.

M-am întors şi… apoi l-am văzut. Era înalt şi subţirel, părul negru şi nepieptănat îi cădea puţin pe frunte. Se schimbase. Trăsăturile feţei îi oglindeau viaţa dură. Dar avea acelaşi zâmbet ştrengăresc ca altădată – atunci când l-am văzut ultima dată, arunci când s-a prăbuşit lumea pentru mine.

— Na, mă mai cunoşti? întrebă băiatul care stătea cu braţele încrucişate în uşă.

— Donovan! am spus în cele din urmă. Am lăsat totul baltă şi am alergat la el. Donovan! Nu-mi vine să cred! Eşti chiar tu? Cum ai ajuns aici?!

Salutarea mea furtunoasă aproape l-a pus la podea.

— încetişor, Tony, spuse el râzând. Lasă-mă să te văd. M-a examinat din cap până în picioare şi eu am făcut la fel cu el. Lawrence stătea puţin la distanţă şi nu ştia dacă să rămână sau să plece.

— Acesta este fratele meu mai mic, mă prezentă Donovan vecinului meu de pat şi pieptul mi se umflă de mândrie.

— Super, spuse Lawrence, nu v-aţi văzut de mult timp?

— Şapte ani, spuse fratele meu, cu un aer melancolic.

— Ooo, făcu Lawrence plin de mirare. De foarte mult timp. Mai bine mă retrag. Nu vreau să deranjez întâlnirea de familie. Pe mai târziu, băieţi!

Şi, cu aceasta, se strecură pe lângă Donovan şi dispăru pe hol.

încă îl priveam pe fratele meu cu gura deschisă şi aproape nu ştiam cum să-mi exprim bucuria. Fratele meu era în acelaşi orfelinat ca mine! Ceva mai bun decât atât nu putea să mi se întâmple. Pentru mine era ca un vis. Nu ne văzusem de şapte ani. Şi acum stăteam dintr-odată faţă în faţă. După şapte ani lungi. Părea că pentru un moment timpul s-a oprit. Aşa de multe s-au întâmplat în aceşti şapte ani, aşa de multă dezamăgire şi răni. Amândoi ne-am schimbat, nu doar în exterior. Donovan avea unsprezece ani atunci când ei l-au luat. Acum avea aproape optsprezece, să spunem aşa, era adult. Eram curios să aflu ce i s-a mai întâmplat în tot acest timp.

— Povesteşte-mi, Donovan, ce s-a întâmplat atunci? Pe unde ai mai hoinărit?

— în familii maternale, răspunse fratele meu sec. Şi, după un timp, s-au săturat de mine şi m-au băgat în acest orfelinat.

— La fel s-a întâmplat şi cu mine, i-am explicat şi am constatat că aceste cuvinte au spus totul.

Am tăcut amândoi un timp. Aşa de puţine cuvinte pentru aşa de mulţi ani şi totuşi acestea spuneau mai mult decât o mie de detalii. Destinul nostru erau acelaşi. Şi, în mod extraordinar, acest destin ne-a unit din nou.

— Nu credeam că ne vom mai vedea vreodată, am murmurat eu.

— Nici eu nu am crezut atunci când am auzit că va veni unul nou, cu numele Tony Brown, mărturisi Donovan şi mă ciupi de mijloc.

— A durat mult până m-ai găsit? De această dată nu ne vor mai despărţi aşa de repede, am spus convins. De această dată vom rămâne împreună, indiferent de ceea ce se va întâmpla, nu-i aşa Donovan?

— Poţi să te bazezi pe asta, frăţioare!

Bucuria revederii cu Donovan era aproape de nedescris. Pentru prima dată, după foarte mult timp, nu m-am mai simţit singur. Nu va trebui să mai lupt singur. Aveam pe cineva care să fie alături de mine. Cineva care mă va apăra. Cineva care va fi de partea mea, atunci când totul va fi în joc. îl aveam pe fratele meu din nou.

Donovan s-a plimbat cu mine peste tot, mi-a arătat tot orfelinatul: clădirea principală cu sala de mese, bucătăria, sala de recreere şi diferite birouri, clădirea băieţilor mai mari, unde era cazat el, clădirea băieţilor mai mici, unde eram eu, clădirea fetelor mici şi cea unde locuiau cele mari. De asemenea, îmi arătă şi păşunea cu vaci,

grajdul, coteţul găinilor, grădina cu legume şi terenul de fotbal. Apoi, ne-am îndreptat înspre sala de mese, pentru că era deja timpul pentru cină. Pe drum, Donovan m-a prezentat la cât mai mulţi copii. Şi, de fiecare dată când spunea că este fratele meu mai mare, mi se umplea inima de mândrie şi de încredere în mine. Nu mai eram un nimeni, peste care puteai să te năpusteşti că doar oricum nu era nimeni să îl ajute… Eram fratele lui Donovan. În prezenţa lui m-am simţit atât de sigur, ca niciodată în viaţa mea.

în sala de mese era mare agitaţie. Copii de culoare, de toate vârstele, îşi luau farfuriile şi stăteau în rând pentru a primi mâncare. Şoşoteau, râdeau, se îmbrânceau, se înghionteau şi se certau. O mână de adulţi încercau prin toate mijloacele să aducă puţină ordine şi disciplină în forfoteala aceea sălbatică. Donovan mi-a întins o farfurie şi m-a împins în faţă lui la rând.

— Este bună mâncarea aici? am întrebat.

— Mai bună decât la familia Moore, a răspuns el. Mi-am ciulit urechile.

— Ai spus Moore?

— Acesta e numele ultimei familii la care am fost în plasament.

— Nu mai spune! am strigat nedumerit. Acesta e şi numele ultimei mele familii unde am fost în plasament. Să nu îmi spui că ai stat şi tu acolo!

— Farfuria ta, băiete, am auzit o voce piţigăiată lângă mine.

Era a unei femei grase, de culoare, cu o scufie albă pe cap. Stătea în spatele tejghelei pline cu oale şi mi-a întins mâna cu o faţă acră.

— Astăzi, dacă poţi, mai sunt şi alţii la rând!

— Scuzaţi, am murmurat şi i-am dat farfuria.

Mi-a trântit în ea o lingură de cartofi piure şi a dat-o următoarei femei care a adăugat, cu aceeaşi lipsă de chef, nişte morcovi fierţi prea tare. Ultima femeie, la fel de grasă şi rece, a pus punct cinei mele de bun venit printr-o bucăţică de carne prea prăjită care era numai os şi grăsime. O privire peste farfurie îmi era suficientă pentru a şti că voi merge în pat cu burta chiorăind de foame.

Ne-am luat furculiţe, cuţite, câte un pahar cu apă şi ne-am căutat locuri la una dintre cele trei mese lungi.

— Aşa deci, şi tu cunoşti familia Moore, constată Donovan în

timp ce băga o furculiţă cu piure în gură.

— Nu mi-au spus niciun cuvânt despre tine, Donovan.

— Da? spuse fratele meu ridicând din umeri şi înfigând furculiţa în câţiva morcovi. Şi asta te miră?

— Nu, în principiu nu mă miră şi acum nu este aşa de important. Important este că suntem împreună. Asta e tot ce contează acum.

— După cină am o surpriză pentru tine, spuse Donovan misterios.

— Ce fel de surpriză? am întrebat curios.

— Vei vedea după cină, îmi zâmbi fratele pe sub mustaţă.

Cu viteza vântului, am înghiţit piureul, morcovii şi carnea şi le-am împins cu apă în stomac.

— Gata, am terminat!

Donovan mi-a făcut semn să-l urmez. Am părăsit sala de mese, iar fratele meu m-a condus printr-un hol îngust, apoi ne-am oprit în faţa unei uşi vechi din lemn.

— Ce este? am întrebat din nou.

— Vei vedea imediat, răspunse Donovan şi apăsă clanţa.

Uşa scârţâi atunci când el o deschise. A intrat, a aprins lumina şi m-a tras după el în încăpere. Priveam în jur. Mă aflam într-o cameră mică, ticsită cu mobilă veche şi cutii. Mirosea a praf şi lucruri vechi.

— Şi unde este surpriza? am întrebat curios.

— Chiar aici, a spus fratele meu şi a tras un cearceaf alb de pe un lucru care arăta a fi un dulap.

Brusc, un pian foarte vechi, negru, ieşi la iveală.

— Uau, exclamai eu total fascinat. Este super!

— Câteodată vin aici şi cânt, îmi explică Donovan în timp ce se făcu comod pe taburetul tapiţat din faţa pianului.

— Cred că foarte puţini ştiu despre această încăpere. Ridică capacul şi lăsă degetele să-i alunece peste clapele tocite. Este destul de dezacordat, dar mai bun decât nimic. Aşează-te!

Mi-a făcut loc şi m-am aşezat lângă el. Eram amândoi subţirei la fel ca mai înainte aşa că fără probleme am avut loc amândoi pe taburet. îl urmăream impresionat dintr-o parte. Felul lui de a cânta se îmbunătăţise vizibil de când l-am auzit ultima dată acum şapte ani. Şapte ani, un timp lung, mult prea lung. Donovan cânta cu pasiune.

Degetele lui dansau peste clape ca nişte fluturi care plutesc de la o floare la alta.

în ochii mei, Donovan era un geniu. Nu numai pentru că el cânta bine, ci şi pentru că învăţase singur să citească notele. Dar cel mai mult îi plăcea să cânte după ureche. El asculta atent o melodie la radio iar câteva ore mai târziu se aşeza la pian şi putea să o interpreteze perfect. Cum reuşea să facă asta, era o enigmă pentru mine. Eu nu cântam la niciun instrument. Acum câţiva ani, Donovan m-a învăţat câteva acorduri. Dar, bineânţeles, nu mă puteam compara cu el. Nu eram aşa de talentat ca el. Singurul lucru pe care puteam să-l fac era să cânt.

— Cântă frate, îmi spuse Donovan dintr-odată.

— Să cânt? Ce să cânt?

— Ce zici de asta?

El trecea fără dificultate de la o melodie la alta. Imediat le-am recunoscut. Era cântecul pe care l-am cântat la primul meu concert în faţa a trei sute de oameni. Cred că este inutil să mai spun că părinţii noştri nici mai târziu nu au venit la vreo prezentare. Cu toate acestea am rămas în cor şi am cântat multe piese solo. Pur şi simplu îmi plăcea să cânt.

— O mai ştii? a întrebat fratele meu.

— O, da, am răspuns zâmbind şi am început spontan să cânt.

Era minunat să cânt împreună cu Donovan. Aceasta ne unea. Era o eliberare, pluteam. Aş fi putut să stau ore întregi cu el acolo, dar timpul nostru era limitat. După ora douăzeci, fiecare trebuia să fie în clădirea lui. Aşa era regulamentul şi supraveghetorii aveau grijă ca această regulă să fie strict respectată, chiar şi de fraţi. Ne-am despărţit, în hol puţin înainte de ora douăzeci pentru a fi la timp în clădirea fiecăruia dintre noi.

— Fii ochi şi urechi, spuse Donovan şi mă îmbrăţişa. Mă bucur că eşti aici.

— Şi eu mă bucur că eşti aici, am spus.

Apoi se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă cu paşi grăbiţi. Eu am fugit fără zgomot în direcţia opusă şi am ajuns afară printr-o uşă din spate. Clădirea în care locuiam se afla la două sute de metri distanţă de locul unde mă aflam. Nu m-am îndepărtat nici zece paşi şi, dintr-odată, am simţit o mână puternică care m-a prins dur de umăr şi m-a aruncat la perete.

— Hei, puştiule, unde alergi aşa grăbit?

Mă aflam în faţa unui băiat de culoare extrem de puternic. Cu mâna stângă mă presa la perete, iar în cea dreaptă avea o ţigară. Lângă el stăteau încă doi ţipi cu umeri laţi, care mă examinau dispreţuitor cu braţele încrucişate. Mi-am amintit că-i văzusem şi pe aceştia în sala de mese. Nici atunci feţele lor nu mi-au fost simpatice, dar acum, în întuneric, păreau sinistre. Fără să vreau, mi-am amintit de discuţia pe care o avusesem cu Lawrence şi ştiam deja cu cine am de-a face.

— Suntem comitetul care spune bun venit. Cred că eşti deja informat despre noi, rânji băiatul din mijloc, confirmând suspiciunea mea. Numele meu este Anthony, acesta este

Kevin, iar tipul acesta drăguţ este Harry. Tu eşti Tony, fratele mai mic al lui Donovan, am dreptate?

— Ce vreţi de la mine?

— Donovan este un tip aţos. Trebuie să-l laşi în pace. Aş dori mult să aflu dacă fratele lui mai mic e la fel.

Anthony trase un fum din ţigară şi mi-l suflă în faţă. Am început să tuşesc.

— Lasă-mă, am spus, iar cei trei râdeau amuzaţi.

— Ascultă, Tony, este o tradiţie ca toţi cei nou veniţi să participe la o probă de curaj. Este un fel de examen de primire. Şi va fi susţinut chiar în noaptea aceasta. Astăzi este ziua ta norocoasă. Sau mai bine spus, noaptea ta norocoasă.

Din nou, cei trei rânjiră. Nu-mi plăcea deloc propunerea lor.

— Eu nu am de gând să particip la nicio probă de curaj, am explicat ezitând.

Mâna mare a lui Anthony m-a presat şi mai puternic pe zidul din cărămidă.

— Hei, şarlatanule! Doar pentru că fratele tău locuieşte în clădirea pentru băieţi mari asta nu înseamnă că ai voie să faci şmecherii. Proba de curaj este pentru toţi, ai înţeles? Cine o trece este cu noi şi cine nu… îţi spunem că îi vom schimba viaţa într-un adevărat vis… un coşmar, bineânţeles.

Mi-aş fi dorit ca fratele meu să fie aici şi să mă elibereze de aceşti indivizi. îmi era groază să aflu în ce constă proba de curaj. Eram sigur că indiferent în ce consta ea, nu avea să fie ceva uşor.

— Ai uitat să-i spui în ce constă proba de curaj, remarcă Kevin.

— O da, adevărat, realiză Anthony. Veni atât de aproape de faţa mea că puteam să-i miros respiraţia puturoasă. Bine, Tony, ascultă aici. În orfelinat există o păpuşică pe care o cheamă Taisha. Camera ei este în clădirea în care locuiesc fetele mari, a doua din stânga. Proba de curaj este următoarea: astăzi, după mijlocul nopţii te furişezi cu ceilalţi nou-veniţi înspre camera ei, te caţeri prin geam… strâmbă gura şi eu am bănuit ceva rău.

— Şi apoi? am întrebat.

Anthony gâlgâia de entuziasm, apoi lăsă cuvintele să îi iasă din gură:

— Apoi, prietenul meu… şi cuvintele păreau că i se topesc pe limbă precum o bomboană de ciocolată, apoi… faci sex cu ea.

L-am privit cu ochii mari şi gura deschisă şi am crezut că nu am auzit bine.

— Glumeşti?

— Nu, Tony, vorbesc foarte serios, confirmă băiatul cu sânge rece. Aceasta este proba de curaj. Ne-am gândit la ceva drăguţ, nu-i aşa?

— Şi dacă nu fac asta?

— Hei, întotdeauna există o prima dată, micuţule, grohăi Harry.

— Dacă vei face asta, vei fi unul dintre noi, continuă Anthony. Dacă nu vei face… şi aici luă mâna de pe mine şi mă mângâie pe obraz, în sfârşit… nu cred că vrei să ştii ce te paşte.

Se dădu un pas în spate şi, generos, îmi lăsă cale liberă.

— Ne-am înţeles?

Mi-am pipăit gâtul şi am confirmat energic din cap.

— A da, şi mai bine să nu îl implici pe fratele tău mai mare, completă Kevin.

Şi Harry spuse batjocoritor:

— Iţi doresc multă distracţie noaptea asta!

Anthony îşi aruncă ţigara jos, o zdrobi cu călcâiul încălţămintei, apoi le făcu semn colegilor lui că este timpul de plecare. Au dispărut în întuneric la fel cum au apărut.

Stăteam pe loc ca lovit de fulger şi încă nu înţelegeam ce se întâmplase. O avalanşă de gânduri loveau mintea mea. într-adevăr

eram în mare încurcătură. Să fac sex cu o fetiţă cu numele Taisha, ca ritual de acceptare? Imagini se trezeau în mintea mea. Imagini ale experienţelor pe care nu voiam să mi le amintesc…

în ceea ce priveşte sexul nu eram precum o foaie nescrisă. La vârsta de cinci ani, a venit la noi în vizită un văr. Donovan m-a forţat să mă aşez dezbrăcat pe vărul meu şi să fac lucruri perverse cu el. Aceasta a fost prima mea experienţă în ceea ce priveşte sexul. Aceasta cât şi celelalte evenimente în care am fost, într-un fel sau altul, implicat mi-au lăsat o imagine destul de dezgustătoare cu privire la acest domeniu. Mă înspăimânta şi mă scârbea tot ceea ce avea într-un fel sau altul legătură cu sexul. Mi-am amintit de momentul când am prins-o pe mama cu chiriaşul nostru în pat. Aveam o cameră liberă pe care o închiriasem. Chiriaşii se schimbau relativ des şi întotdeauna erau bărbaţi, ceea ce nu îmi punea vreun semn de întrebare. Până în acea zi, când am făcut o descoperire şocantă. Am intrat din greşeală în camera chiriaşului nostru, John, care era un şofer de tir. Şi, ceea ce am văzut atunci, mi-a tăiat respiraţia. Mama mea făcea sex cu el. I-am privit fix, ca hipnotizat. Apoi m-am întors şi am fugit ţipând, jos, pe trepte. John a sărit în chiloţi, a alergat după mine şi m-a ajuns în sufragerie.

— Ce-ai păţit? m-a întrebat cu un calm teatral. Ai văzut-o pe mama ta dezbrăcată?

Nu i-am răspuns. Abia de puteam respira. Ştiam că nu este în ordine ceea ce văzusem acolo, în camera lui. Şi mai ştiam că nu era pentru prima dată. Pentru că, aproape zilnic, imediat ce tata părăsea casa, Petty mergea în camera chiriaşului. Şi asta nu se întâmpla numai de când locuia John. Dar, până atunci, habar n-avusesem de ceea ce se întâmpla dincolo de uşa încuiată. Eram şocat şi tulburat. Mama mea, în pat cu un alt bărbat, şi aceasta în fiecare zi şi tatăl meu nu ştia nimic din ceea ce se întâmpla. Trebuia să îi spun. El trebuie să ştie că soţia lui îl înşeală. Avea dreptul să afle aceasta.

Următoarea zi, atunci când m-a luat de la şcoală, i-am spus direct:

— Mama se culcă cu bărbaţii din casa noastră.

Au trecut câteva secunde până când tata a realizat ce fel de afirmaţie îndrăzneaţă am făcut.

— Ce spui tu?!

— Mama se culcă cu bărbaţii din casa noastră, am repetat.

Mesajul meu l-a dărâmat.

— Băiete, eşti conştient de ceea ce spui?

— Da, domnule, am văzut cu ochii mei. Tata devenea din ce în ce mai neliniştit.

— Vrei să spui că tu ai văzut cum mama ta şi John…

— Da, domnule am văzut.

Tata tăcu un timp pentru a rumega cele auzite. Am simţit că aceasta l-a enervat.

— Şi eşti sigur de asta? a întrebat din nou. Vreau să spun, sigur în totalitate?

— Da, domnule, am răspuns, conştient de responsabilitate şi cu sentimentul că pentru prima dată în viaţa mea am făcut ceva bun.

Mă uitam la tata dintr-o parte şi puteam să observ cum i se urcă sângele în cap. Ştiam că John va plăti scump.

Chiar cum am ajuns acasă, tata a mers val-vârtej înspre camera lui John. Atunci când el a deschis uşa, a fost întâmpinat cu mii de cuvinte batjocoritoare. John a încercat să se justifice. Dar, bineânţeles că pe tata nu îl interesa ceea ce spunea rivalul pentru a se dezvinovăţi. Bărbaţii s-au aprins la ceartă şi, după ce cuvintele nu au mai fost suficiente pentru a explica ceea ce simţeau, au început să se încaiere. Lupta trecea ca un uragan prin toată casa şi, în cele din urmă, s-a oprit în curtea din spate unde au început amândoi să lovească în dreapta şi în stânga cu pumnii, picioarele şi cu lucrurile din jur.

Mama striga şi îi implora pe scandalagii să se oprească. Dar fără succes. În sfârşit, tata căzu atât de rău, încât şi-a rupt un picior. John a folosit aceasta oportunitate şi a rupt-o la fugă. Mama îşi făcea mai multă grijă pentru iubit decât pentru soţul ei. în loc să se îngrijească de piciorul rupt al tatălui, ea striga după John să se întoarcă. Şi, când strigătele ei nu l-au convins, m-a trimis pe mine afară să îl caut. Era o situaţie foarte ciudată.

Am crezut că, după această încăierare, tata îl va arunca afară pe John. Dar nu a fâcut-o, cu toate că îl ura profund după tot ceea ce s-a întâmplat. Şi aşa John a locuit mai departe la noi şi totul a rămas ca la început.

A mai fost apoi povestea cu David, care s-a întâmplat de mai puţin de un an, atunci când locuiam la familia Green. David era nepotul doamnei Green şi împărţea camera cu mine. El avea nouăsprezece ani

şi, de fiecare dată când mă vedea dezbrăcat, mă privea fix într-un mod ciudat. Nu mi-am făcut griji în privinţa asta. Până când într-o noapte, David a venit în cameră şi cu vocea blândă mi-a şoptit:

— Tony, de fiecare dată când te văd dezbrăcat înnebunesc. Pot să te ating?

Imediat m-am retras.

— Nu, am spus.

El nu s-a lăsat prea impresionat de un simplu „Nu". Şi a continuat cu voce dulce:

— Am voie să fac anumite chestii cu tine?

— Nu, am spus ferm.

Mă simţeam din ce în ce mai incomod. David şi-a scos portofelul din geaca de blugi, l-a deschis şi a luat din el un pacheţel. Mi-a spus că este un prezervativ. Până atunci nu mai văzusem un prezervativ. Arăta scârbos, vechi şi folosit. David mi-a explicat cu cea mai mare înţelegere:

— Unchiul meu mi l-a dat. Mi-a spus că, după ce îl foloseşte, pot să-l am şi eu.

A venit aşa de aproape, încât puteam să-i simt respiraţia şi a şoptit ispititor:

— Am voie să îl folosesc cu tine? Pulsul mi-a luat-o razna.

— Nu, am strigat îngrozit.

— Hai, vino, spuse David, l-am spălat.

— Nu! am spus în timp ce l-am evitat şi am fugit pe lângă el pe uşă afară direct la doamna Green, care stătea în faţa televizorului în sufragerie.

Eram atât de bulversat, încât am bâlbâit câteva propoziţii neclare înainte ca să fiu în stare să descriu în cuvinte ce se întâmplase. Doamna Green nu s-a sinchisit măcar să stingă televizorul pentru a-mi acorda toată atenţia.

— Nu mai minţi, au fost singurele cuvinte pe care le-a spus pe un ton dur. Nu vreau să ascult aşa o absurditate împotriva nepotului meu drag. Treci înapoi în camera ta! Să nu mai aud niciun cuvânt despre asta, e clar?

Zilele care au urmat au fost groaznice. întotdeauna când eram singur cu David, începea să mă abuzeze. Mă încercuia la fel cum un

vultur îşi atacă prada. Mă treceau fiorii gândindu-mă la momentul în care va pune gheara pe mine. Am povestit situaţia asistentei mele sociale. Şi acesta a fost motivul pentru care m-a pus imediat într-o altă familie maternală.

Iar acum, abia sosit în orfelinat şi împotriva voinţei mele, sunt pus din nou în faţa unei situaţii care mă depăşeşte. Va trebui să mă culc cu o fată, Taisha, doar pentru a-mi dovedi curajul. Oare cum aş putea să scap de această glumă proastă? Nu aveam nici cea mai mică idee cum. Numărătoarea inversă până la miezul nopţii pornise deja…

Testul

— Tony, Tony, trezeşte-te!

Cineva m-a zgâlţâit brutal din somnul meu. Am clipit în întuneric şi am văzut două umbre care stăteau lângă patul meu.

— Cât este ceasul? am bolborosit.

— E miezul nopţii, mi-a dat informaţia vocea binecunoscută a unui băiat. Trebuie să plecăm, Taisha ne aşteaptă.

într-o clipă eram treaz. Taisha! Proba de curaj! Era timpul! Cei doi băieţi care m-au trezit erau din aceeaşi clădire în care locuiam eu. Unul dintre ei era Lawrence, iar celălalt era un băiat din camera de vizavi. încă nu ştiam prea multe despre el. Doar că se nume Earl, avea aceeaşi vârsta ca mine şi la fel era doar de câteva zile în orfelinat. în ciuda faptului că era întuneric, am văzut că îi era frică. Aşa că nu eram eu singurul cu mustrări de conştiinţă.

— Grăbeşte-te, şopti Lawrence.

M-am ridicat şi am sărit în adidaşi şi trening. Lawrence a deschis geamul care se afla între paturile noastre şi s-a atârnat cu mâinile de copertina mică. De acolo s-a balansat până la colţul casei, de unde a alunecat pe burlanul din cupru. L-am urmat şi apoi am alergat tiptil peste teren până la clădirea în care locuiau băieţii mari. Acolo ne-am furişat pe lângă zid înainte ca să traversăm terenul până la clădirea fetelor.

Era o noapte senină. Luna învăluia ţinutul cu mantaua-i magică argintie. Orfelinatul era liniştit şi paşnic. Nu se auzea nimic în afară de zgomotul respiraţiei noastre.

Nici nu ne îndepărtasem cincizeci de metri de a doua clădire când în spatele nostru s-a aprins o lumină.

— Ascundeţi-vă, ne avertiză Lawrence şi, ca la comandă, fiecare

încercă să se ascundă în spatele celui mai apropiat copac.

M-am prins de trunchiul subțire al copăcelului meu, de unde speram că nu mă va vedea nimeni. Chiar din prima zi să fiu prins într-o escapadă misterioasă în noapte – cu siguranță nu voi fi încununat cu lauri.

Ușa de la intrarea celei de-a doua clădiri a băieților se deschise și unul dintre cei doi supraveghetori apăru pe terasă.

— Alo, este cineva acolo?

Venea pe scară și lumina întunericul cu lanterna lui. Raza luminii era destul de puternică și nu puteam să apreciez distanța dintre noi și el. La fiecare pas pe care supraveghetorul îl făcea înspre noi, bătăile inimii îmi erau mai puternice. El explora suspicios fiecare direcție și iscodea cu lanterna fiecare metru pătrat ca și cum ar fi știut că cineva se ascunde pe teren.

— Știu că este cineva aici. Este mai bine să ieșiți de bună voie din ascunzișurile voastre, decât se va descopăr eu.

Mă întrebam dacă încerca să ne inducă în eroare sau într-adevăr bănuia ceva. în orice caz, el direcționa faza lanternei spontan peste copacii în spatele cărora noi stăteam pitiți. Aproape că nu îndrăzneam să respirăm. Acum cel mai mic zgomot, cea mai mică mișcare ne-ar fi trădat. Am transpirat, mi-am înfipt unghiile în scoarța copacului și mă uitam fix la supraveghetorul care se îndrepta direct înspre noi. Venea la fel cum i s-ar fi confirmat bănuiala că în spatele copacilor erau ascunși câțiva băieți. Stătea pe loc, aștepta și trăgea cu urechea. Eu deja luam în calcul ce era mai rău. Dar, dintr-odată, fără niciun motiv, se întoarse și plecă înapoi spre terasă. Pentru ultima dată lăsă să hoinărească lumina lanternei peste teren, apoi a închis-o și a intrat în clădire. Totuși, noi am așteptat până s-a stins lumina și în hol, înainte să îndrăznim să ne desprindem de copaci.

— A fost cât pe ce, am murmurat eu. Am crezut că vom fi prinși.

— Credeți că… credeți că va veni din nou? a întrebat Earl.

— Probabil, spuse Lawrence. Mai bine să plecăm repede.

în pas alergător, am fugit peste teren și, fără alte incidente, am ajuns în clădirea fetelor. Acum rămânea doar să găsim camera pe care o căutam și apoi… Mai bine nu mă gândeam mai departe. Simțeam cum mă iau căldurile. Dar am încercat să nu fiu observat de ceilalți.

La parter erau trei ferestre. în două dintre ele era liniște în

întuneric şi din cea de-a treia auzeam murmure şi vedeam umbre care se mişcau. Asta ar trebui să fie camera în care locuieşte Taisha. Lawrence bătu în geam şi un băiat mare deschise fereastra. Mestecând zgomotos o gumă, rânjind ne salută:

— Am crezut că aţi renunţat. Intraţi, băieţi!

Unul după altul ne-a ajutat să ajungem în cameră şi, ceea ce am văzut, mi-a tăiat respiraţia. Acolo stăteau şase băieţi şi toţi aşteptau la rând pentru a face sex cu această fată, pe nume Taisha. Genunchii mi-au slăbit. Un fior a trecut peste mine atunci când i-am văzut pe aceşti băieţi care stăteau calm de parcă ar fi fost în faţa unui ghişeu de cinema sau al unei bănci. De departe era cel mai prostesc lucru pe care l-am văzut vreodată. Eram şocat. Evident şi colegii mei erau la fel. Cu toate acestea, ei nu au scos niciun sunet.

— Aşezaţi-vă la rând, spuse băiatul care ne-a deschis fereastra şi apoi mi s-a adresat: am auzit că tu eşti fratele lui Donovan.

Am confirmat din cap şi m-am gândit încordat cum să scap de acest joc groaznic.

— Cum te cheamă?

— Tony, am spus cu voce abătută.

— Spencer, s-a prezentat băiatul şi mi-a strâns mâna. Trebuie să-ţi spun ceva. Fratele tău este un băiat de treabă. El nu se lasă influenţat de nimeni, are regulile lui. Privi la ceasul de mână, se întoarse şi strigă peste capetele băieţilor care aşteptau: hei, spune celui din faţă să se grăbească. Sunt şi alţii care vor. El rânjea, la fel şi băieţii.

Mi se făcea rău. Pur şi simplu nu mai rezistam. Trebuia să plec. Puţin după aceea, am ieşit din rând şi am deschis fereastra.

— Tony, spuse Spencer în timp ce îşi mesteca zgomotos guma şi îmi puse mâna mare pe umăr. Unde aşa de grăbit? Petrecerea abia a început.

— Eu nu fac asta, am murmurat şi am clătinat hotărât din cap.

Earl şi Lawrence s-au întors spre mine şi am văzut în ochii lor că şi ei gândeau la fel, doar că nu aveau curajul să spună cu voce tare.

— Vrei să cedezi? Nu ai fost încă cu o fată, nu?

— Lasă-mă să plec, am înghiţit în sec, eu nu fac asta.

— Iepure fricos, spuse Spencer amuzat, după care se întoarse

spre ceilalţi şi strigă. Aţi auzit asta băieţi? Tony spune că nu o face. Probabil că el nici măcar nu ştie cum să o facă.

O chicoteală trecu prin rând. Lui Spencer îi făcea plăcere să mă expună în faţa tuturor pentru ca râsul lor să îl stimuleze să continue batjocura.

— Du-te la mami, chiulangiule. întoarce-te atunci când eşti destul de mare, molâule.

Am ignorat batjocura, am întors spatele băieţilor şi, fără multă vorbă, am sărit geamul. Apoi am alergat cât am putut de repede peste teren înapoi înspre clădirea noastră. M-am căţărat pe ţeava de cupru, pe copertină, am căutat cu mâinile în întuneric fereastra, am intrat în camera noastră şi m-am strecurat sub plapumă.

înţepenit şi liniştit stăteam fără să îndrăznesc să mă mişc de pe loc. Pulsul mi-a luat-o razna. Transpiram şi îmi tremura tot corpul. Ceea ce văzusem era pentru mine o oroare, oroare curată. Nu puteam să-mi şterg scena din memorie. îmi era imprimată şi ştiam că ea mă va urmări şi în vis. Mult timp am privit fix, cu ochii larg deschişi tavanul camerei înalte. Eram incapabil să-mi îndrept gândurile spre altceva până când am căzut într-un somn agitat.

Atunci când m-am trezit, în următoarea dimineaţă am văzut patul lui Lawrence gol. O bănuială ciudată s-a ridicat în mintea mea. Am sărit în haine, mi-am spălat faţa şi m-am îndreptat, împreună cu ceilalţi copii înspre sala de mese. Şefa orfelinatului, o femeie înaltă, îmbrăcată de modă veche, a cărei privire dură, prin ochelarii cu rama neagră, aproape depăşea orice limite, cu părul ei cărunt, subţire, strâns într-un coc şi bărbia uşor în faţă ne aştepta cu o faţă sinistră. Fratele meu stătea deja la una dintre mese şi îmi făcu semn cu mâna să vin la el.

— Ei, cum a fost prima noapte în orfelinat?

— Rău, toată noaptea nu am închis un ochi.

— Ştiu, saltelele sunt groaznic de tari.

— Nu asta a fost problema.

— Ce altceva?

— Proba curajului.

— Ooo, spuse Donovan.

Şi îmi era clar că el ştie despre ce vorbesc.

— Nu am putut s-o fac, am spus.

— Ai chiulit?

— Omule, să fi văzut. Stăteau la coadă ca să… cu această fată… Vreau să spun a fost groaznic.

— Frăţioare, frăţioare, tu încă nu ai văzut nimic, murmură Donovan şi nu ştiam exact ce voia să spună cu aceasta.

Şefa orfelinatului, cu vocea ei piţigăiată, a întrerupt discuţia noastră şi a ordonat să se facă linişte.

— în această noapte s-a întâmplat ceva foarte urât, spuse ea în timp ce ne examina pe toţi cu privirea-i ameninţătoare ca şi cum fiecare în parte am fi fost suspectaţi pentru crimă.

— Câţiva băieţi s-au furişat într-una din clădirile fetelor. Nu intru în amănunte.

Un murmur trecu printre rânduri. Eu şi fratele meu ne-am privit cu subânţeles.

— Bineânţeles că cei vinovaţi au fost pedepsiţi pentru delictul lor. Unii dintre ei vor părăsi astăzi orfelinatul, iar ceilalţi sunt puşi în camera de arest pentru următoarele zile. Făcu o pauză pentru a sublinia seriozitatea situaţiei. Spun asta doar ca să audă şi ceilalţi care au planificat asemenea glume. Ochii noştri sunt zi şi noapte deschişi, dragii mei. Nu încercaţi să faceţi pe isteţii. Nu merită.

I-am aruncat o privire cu subânţeles lui Donovan. S-a aplecat peste masă spre mine şi mi-a şoptit la ureche:

— Aşa că te-ai scos pentru prima dată, frăţioare. într-adevăr m-am scos şi eram plin de bucurie că am şters-o înainte ca să se prăbuşească acţiunea băieţilor. Cu toate că mă întrebam în inima mea ce ar fi fost mai rău: să cad în mâinile supraveghetorilor sau în cele ale lui Anthony şi a găştii lui.

Viaţa în orfelinat era un coşmar, din toate punctele de vedere. Pe deasupra era şi doamna Fischer, zgripţuroaica responsabilă de clădirea noastră, care conducea cu mână de fier. Principiul ei era: o cohortă sălbatică de băieţi nu se controlează cu dragoste, ci cu disciplină. Cine nu ascultă este pedepsit. Şi cine continuă să nu asculte este pedepsit mai dur până când învaţă lecţia şi ascultă. Doamna Fischer era înaltă şi puternică. Şi noi nu ne îndoiam că numai cu mâinile ei ar fi putut să sugrume un leu. Mă întrebam de ce nu lucra în marină sau aşa ceva. în loc de asta îşi descărca frustrarea pe noi. Nu am

văzut-o niciodată râzând. Tot timpul doar ţipa la noi şi avea faţa cea mai acră pe care poţi să ţi-o imaginezi. Dimineaţa devreme intra în camera noastră, aprindea lumina şi urla aşa de tare, că ne strica dispoziţia pentru toată ziua.

— Trezirea!

Şi acesta era felul ei de a ni se adresa: „Vino, ai înţeles? Du-te acolo, ai înţeles! Puţin mai repede, m-aţi înţeles?!"

Nu îi ieşea niciun cuvânt drăguţ din gură, ca să nu mai vorbim de vreo apreciere. Era spaima orfelinatului. Nimeni nu îndrăznea să o contrazică din frică să nu fie pedepsit.

Acolo unde nu domnea sceptrul doamnei Fisher, prelua comanda Anthony, împreună cu gaşca lui. Erau spaima tuturor. În special pentru cei care erau batjocoriţi de toţi în orfelinat. Şi bineânţeles că în ierarhie eu aparţineam celui mai de jos nivel. Cum putea să fie altfel? Eram o persoană izolată. În afară de fratele meu, aproape nimeni nu voia să aibă de-a face cu mine. Toţi făceau glume pe seama mea. Mă provocau, aruncau cu pietre după mine, eram forţat să-mi asum vinovăţia pentru lucruri pe care nu le făcusem. Singurii băieţi care nu mă muşcau, cum o făceau toţi ceilalţi erau Lawrence şi Earl. Ei erau persoane retrase, la fel ca mine, şi asta ne-a unit în scurt timp. în special Earl, adeseori era tratat în mod brutal. Avea o construcţie ciudată. Era mai mic decât toţi ceilalţi băieţi şi se bâlbâia în momentul în care se enerva. Iar asta se întâmpla destul de des. Tatăl lui l-a legat pe un scaun, a turnat benzină peste el şi i-a dat foc. Din această situaţie a supravieţuit ca prin minune, cu toate că tot corpul îi era desfigurat din cauza arsurilor grave. Toţi copiii orfani, în afară de mine, făceau glume pe seama lui. Eu îl apăram şi îi luam partea atât cât puteam. De fapt, mă simţeam responsabil pentru el.

Cu toţii mergeam la şcoala publică. Aceasta era încă o catastrofă, cel puţin pentru mine. Nu voiam ca cineva să afle că eram orfan. îmi era ruşine. De fiecare dată când copiii povesteau despre părinţii sau familia lor era ca şi cum cineva mi-ar fi dat o lovitură în cap cu bâta de baseball. Este incredibil cât de des pomenesc copiii de părinţii lor. Doar cineva ca mine, lipsit de părinţi, putea să observe acest lucru. Şi atunci când aveam o zi deosebit de rea, mi se părea că aceste cuvinte erau pronunţate de cel puţin trei ori mai des decât de obicei.

Am putut să-mi ascund identitatea destul de mult timp. Dar

apoi, într-o vineri dimineaţa, în pauza mare, a ieşit la lumină adevărul. A început atunci când câţiva colegi de clasă discutau despre ceea ce urmau să facă în weekend. Rick făcea, ca de obicei, pe grozavul. El provenea dintr-o familie bogată şi îi plăcea, cu fiecare ocazie, să amintească despre aceasta.

— Ştiţi unde voi petrece acest weekend? se făLea el. Părinţii mei au cumpărat un iaht şi îl vom inaugura în acest weekend. Va fi beton!

— Eu voi viziona noul film al lui James Bond în cinema, spuse William. Cine are chef poate să vină cu mine.

— Sora mea împlineşte optsprezece ani, se amestecă şi grăsuţul Philipp, luând o îmbucătură din sandvişul lui mare. Vom avea acasă o petrecere mare. Omule, mă voi îndopa cum nu am făcut-o de mult timp.

Stăteam puţin mai departe de locul în care se adunau copiii în pauză şi ascultam, cu mâinile îngropate în buzunarele pantalonilor, discuţia colegilor mei. Un sfârşit de săptămână pe un iaht, o vizită la cinema, o petrecere de aniversare… la toate acestea puteam doar să visez. Eu îmi voi petrece sfârşitul de săptămână în acelaşi loc în care îmi petrec toate cele trei sute şaizeci şi cinci de zile ale anului – în orfelinat, sub regimul aspru al doamnei Fischer, care era tot. timpul pe urmele mele. Dar, bineânţeles că pe toate acestea nu le ştia nimeni din clasa mea. Cel puţin aşa credeam eu.

— Hei Tony, ce faci în weekend? întrebă Rick spontan şi se îndreptă înspre mine.

— Eu?

— Da, tu!

Am fost surprins de faptul că mă implicaseră în discuţia lor. Colegii mei nu prea aveau de-a face cu mine. într-un fel, şi aici, în şcoală, toţi mă vedeau ca pe o persoană stranie şi făceau glume pe seama mea sau mă evitau. Am ridicat din umeri fără să-mi scot mâinile din buzunarele pantalonilor.

— Iniţial, tatăl meu mi-a promis că vom zbura în Disneyland, am inventat eu pe loc o poveste ca să-i tai lui Rick din avânt. Dar totul a rămas baltă de când tata a fost promovat în poziţia de medic-şef şi lucrează aproape fără pauze. Ştiţi, de aceea voi rămâne acasă şi mă voi uita la televizor.

Colegii mei au dat înţelegători din cap. Ei nu ştiau că toată

povestea de la A la Z era o invenţie de-a mea, la fel ca tot ceea ce mai povestisem despre mama, tata şi despre familia mea fictivă. în ultima clasă unde am fost înainte de a ajunge la orfelinat, am avut ca tată un actor de film. îmi dădeau însă emoţii întrebările colegilor despre filmele în care a jucat. De aceea am hotărât să-l schimb pe tata în medic. Acesta era anonim şi îmi furniza tone de material pentru noi poveşti. Nici în ruptul capului nu aş fi vrut să las adevărul să iasă la lumină. Niciodată!

— Probabil ne vom muta în California, am continuat să-mi construiesc povestea. în aceste zile tata aşteaptă un răspuns de la institutul de cercetare în transplant de inimă, dacă ei vor să-l angajeze.

— Eu credeam că era universitatea de chirurgie plastică, remarcă William pe un ton suspect.

— Da, şi ei îl vor. Tata are aşa de multe doctorate, că primeşte cereri din toată lumea.

într-un fel, am simţit că, de această dată, elevii nu au înghiţit povestea.

— Până la urmă, câte doctorate are taţi al tău? întrebă Rick provocator.

— Cred că trei sau patru.

— Aşa crezi tu? spuse Rick şi, rânjind, făcu un pas înspre mine. Ştii tu ce cred eu? Tatăl tău nu este niciun medic. Nu eram pregătit pentru aceasta.

— Bineânţeles că este medic!

— Nu este! răspunse Rick cu pieptul ridicat.

Am simţit că, dintr-un motiv inexplicabil pentru mine, el ştia cine sunt.

— Şi nici mama ta nu este balerină. Toate sunt nişte idioţenii.

M-am străduit să rămân calm.

— Despre ce vorbeşti? Tu nu îmi cunoşti părinţii!

— Nici tu singur nu ţi-i cunoşti, a ripostat băiatul şi aceste cuvinte m-au lovit direct în inimă. Băiat orfan. Asta eşti! Un nenorocit de orfan mincinos!

— Nu este adevărat, am încercat eu să-mi salvez onoarea, cu toate că puterea de convingere era deja făcută ţăndări.

— Tatăl meu este unul dintre cei mai buni medici din Carolina

de Nord!

— Orfanule! striga Rick şi scuipă provocator în faţa mea. Cineva ne-a povestit unde cobori din autobuzul şcolii, nătărăule. Chiar în faţa orfelinatului puturos. Aici nouă nu ne plac copii orfani!

Ceilalţi băieţi îşi ocupară poziţiile, cu mâinile încrucişate, în spatele purtătorului lor de cuvânt, privindu-mă ironic şi dispreţuitor. Aş fi preferat să intru în pământ. Dacă ar fi putut să mă ucidă privirile lor, aş fi murit pe loc. Numai poziţia lor dovedea dispreţul profund pe care îl aveau împotriva unui băiat orfan. Acum eram marcat pentru totdeauna.

— Şi încă mai vine şi din orfelinatul de negri, spuse Philipp, cu gura plină, punând sare pe rană.

încă o rană sângerândă în sufletul meu. într-adevăr, existau două orfelinate pe aceeaşi stradă: unul pentru albi şi un altul pentru negri şi mulatri. Eu nu am fost niciodată în cel pentru copii albi. Dar, de fiecare dată când treceam cu autobuzul şcolii pe lângă clădire, observam cât de îngrijit şi primitor părea din exterior. Fratele meu mi-a spus că acolo copiii primesc cea mai bună mâncare. Şi sunt de o mie de ori mai bine trataţi decât noi. Nu am înţeles deloc de ce acest mod diferit de tratament. Evident, ca orfan, nu erai în pătura cea mai de jos a societăţii. Exista încă un nivel – mai jos – unde ajungeau doar cei ca mine. Cei care nu doar că făcuseră greşeala să nu aibă părinţi, ci se împovăraseră cu vina să se nască cu culoare pielii mult prea închisă. Şi colegii mei m-au lăsat să simt din plin aceste două crime, care atrag pedeapsa capitală.

— Ratatule! striga Rick cu plăcerea demonică de a mă expune în faţa celor prezenţi. întotdeauna am ştiut că nu eşti bun de nimic. Tatăl tău doctor? Mă faci să râd!

— Tatăl meu este medic, am protestat, dar elevii continuau să râdă de mine.

— Cu siguranţă n-a fost altceva decât un beţiv vagabond, se hlizi William. Şi nici tu nu vei deveni ceva mai bun! Uită-te la tine! Cineva ca tine nu poate să aibă un viitor!

Cuvintele lui dureau mai mult decât o bătaie cu pumnii, mă dezarmau, mă lăsau gol. Voiam să le-o întorc, voiam să mă apăr, dar eram complet paralizat. Nici măcar nu am avut curajul să mă bat cu băieţii. în loc de asta, m-am întors şi am fugit, în timp ce Rick şi gaşca

lui au urlat după mine până când nu i-am mai auzit.

Aş fi putut să plâng de furie. Felul în care mă trataseră m-a terminat, aproape m-au sfâşiat şi eu nu am avut cum să mă împotrivesc. Eram cu adevărat un ratat, aşa cum m-au numit ei. Un ratat nenorocit! Asta eram şi asta urma să fiu toată viaţa mea.

Când am ajuns după-masă de la şcoală, Donovan a observat imediat că ceva nu este în ordine. Fratele meu era singurul sprijin pe care îl aveam. Pentru toţi ceilalţi eram tipul ciudat cu care era mai bine să nu ai de-a face. însă pentru Donovan eram şi rămâneam fratele lui mai mic. Şi asta îmi dădea siguranţă şi sentimentul că nu sunt dispreţuit de toţi.

— Hei, Tony, ce s-a întâmplat?

— Au descoperit că sunt un orfan, am murmurat. Acum ştie toată clasa. Şi toţi fac glume pe seama mea.

Donovan strâmba din gură.

— Vrei să-ţi dau un sfat frăţesc? spuse el prinzându-mă cu amândouă mâinile de umeri şi privindu-mă direct în ochi. Cu cât te necăjeşti mai mult, cu atât te vor bombarda mai mult. Tu eşti o pradă pentru ei. Lasă-i să vorbească. Ignoră-i. Cândva vor renunţa. Apoi mă privi încurajator în ochi şi continuă: sfat înţelept de la fratele tău mai mare – practicat, testat şi recomandat.

îmi zâmbi şi speranţa lui îmi dădu un nou curaj şi mă eliberă într-o clipă de toată tensiunea pe care o adunasem în acea după-amiază. Eu nu înţelegeam cum reuşea Donovan. Putea să privească totul cu calm şi pentru toate avea un răspuns pregătit. Din punct de vedere intelectual, el îmi era superior, la fel cum este de departe cerul de pământ. îl admiram foarte mult. Mi-am dorit să pot să am şi eu aşa o încredere în mine, dar nu am reuşit. De fiecare dată atunci când veneau timpuri grele, îmi pierdeam curajul. Probabil că nu sunt bun de nimic, aşa cum îmi spuneau toţi.

— Vino, hai să cântăm puţin la pian ca să-ţi schimbi gândurile, propuse Donovan spontan şi îmi puse braţul pe umăr.

Am mers în camera cu pianul, iar fratele meu a început, ca întotdeauna, să inventeze ceva.

— Vreau aşa de mult să am şi eu talentul tău, am murmurat după ce a cântat ultimul acord al propriei compoziţii.

— Tu ai talent, spuse Donovan. încearcă, hai, cântă ceva!

Mi-a luat mâna şi mi-a pus-o pe clape. Mi-am tras mâinile şi am clătinat din cap.

— Nu pot!

— Ba da, poţi!

Mi-a pus din nou mâinile pe clape. Am încercat să cânt un acord, dar suna destul de fals.

— Cântă mai departe, mă încuraja Donovan. Imaginează-ţi că eşti singur aici, doar cu mâinile tale, clapele şi melodia ta. Nu încerca să copiezi melodia mea, caută-ţi propriul cântec. Cântă-l! Este deja în mintea ta. Aşteaptă doar să curgă în degetele tale şi din degetele tale să alunece pe clape. Cântă!

Am încercat să inventez o melodie cu mâna dreaptă. Dar, fiecare a doua clapă pe care o apăsam nu se potrivea. în cele din urmă am renunţat.

— Nu pot să o prind. Degetele mele nu găsesc acordurile.

— Blocajul nu este în degetele tale, îmi explică fratele meu şi pipăi cu degetul lui arătător pe fruntea mea. Blocajul tău este aici, în unitatea centrală. Atât timp cât creierul tău transmite semnal mâinilor că nu poţi, tu nu vei reuşi. Dar, atunci când vei depăşi acest blocaj, melodia va curge. Cântecul este în tine ca un copil în burta mamei. Trebuie doar să fie născut. O să vezi că o să reuşeşti şi fără mine, frăţioare!

Ultimele cuvinte sunau ciudat şi îl cunoşteam pe fratele meu destul de bine ca să îmi dau seama că ceva nu era în ordine.

— Fără tine? Ce vrei să spui?

Donovan trase aer adânc în piept şi îmi puse mâna pe umăr.

— Eu ştiu că nu este un moment prielnic, dar trebuie să vorbesc cu tine. Odată şi-odată trebuie să afli.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat îngrijorat. Fratele meu îşi căuta cuvintele.

— Tony, începu el şi eu am observat că îi era foarte greu să-mi împărtăşească ceea ce îl apăsa.

— Spune-mi, ce este?

Donovan m-a privit direct şi apoi a spus pe nerăsuflate:

— Tony, eu sunt adoptat.

O palmă nu ar fi putut să doară mai tare.

— Adoptat? am repetat eu confuz. Simţeam că-mi fuge pământul de sub picioare.

— Fiica doamnei Moore m-a adoptat, explică Donovan. L-am privit uluit.

— Asta înseamnă… vreau să spun, asta înseamnă că tu vei pleca de aici?

Fratele meu confirmă din cap.

— Mâine mă voi muta la ea.

— Mâine? am repetat eu aproape fără voce.

Am început să ameţesc. Adoptat? Vestea m-a prins complet nepregătit la fel cum un val se rostogoleşte peste un vaporaş fragil şi îl înghite fără milă. Adoptat? Donovan a fost adoptat. Pentru a doua oară l-au luat de lângă mine. Au luat singurul suport pe care îl aveam în viaţa mea şi m-au lăsat singur.

— Ar fi trebuit să-ţi spun mai repede, oftă Donovan, dar pur şi simplu nu puteam. Ştiu că nu este simplu pentru tine.

— Eu nu vreau ca tu să pleci, murmuram dezamăgit. Fratele meu zâmbea.

— Hei Tony, capul sus. Voi veni şi te voi vizita când este posibil.

în gât mi se pusese un nod.

— îmi promiţi asta?

Donovan confirmă din cap.

— Iţi promit. îmi voi cumpăra o motocicletă şi vom ieşi la fiecare sfârşit de săptămână.

— O să-mi lipseşti, am spus în timp ce prima lacrimă mi se rostogolea pe obraz.

Mi-am şters-o cu mâneca şi m-am străduit să rămân tare.

— Şi tu îmi vei lipsi, frăţioare!

Ne-am privit un timp, apoi ne-am îmbrăţişat şi l-am ţinut pe fratele meu strâns ca şi cum n-aş fi vrut să-i mai dau drumul niciodată.

— Ai grijă de tine, mi-a spus Donovan.

— Şi tu, Donovan, am şoptit eu şi am avut acel sentiment ciudat că asta era ultima noastră întâlnire pentru un foarte lung timp.

Desfiinţat

Rămăsese hotărât. Vom evada: Lawrence, Earl şi eu. Chiar în acea noapte. Gândul ne frământa de ceva timp. în sfârşit, urma să ne

punem în aplicare planul. Paharul era plin. Nu voiam să mai rămân acolo nici măcar o zi. Ne săturasem să fim trataţi de doamna Fischer ca şi cum am fi fost nişte paraziţi. Nici măcar o zi nu mai voiam să fim batjocoriţi de ceilalţi copii orfani. De când fratele meu nu mai era în orfelinat aveam impresia că se dublase batjocura din partea celorlalţi copii şi mă simţeam mai respins decât înainte. Donovan era singurul meu aliat şi acum nu mai era cu mine. Jumătate de an fusesem împreună în orfelinat, înainte ca el să fie adoptat. îmi era dor de el. îmi era foarte dor de el. îmi era dor de sfaturile lui, de felul în care cânta la pian, de siguranţa pe care o aveam atunci când eram cu el, pur şi simplu îmi era dor să mai fiu împreună cu el. Era greu pentru mine să trăiesc fără fratele meu mai mare. Foarte greu. Primele weekend-uri am aşteptat cu dor să mă viziteze. Dar, după patru luni de aşteptare în zadar, mi-am pierdut speranţa şi am încercat să mă obişnuiesc cu gândul că, de acum înainte, trebuia să mă descurc singur în viaţă.

Planul nostru era să ne furişăm imediat după cină. în învălmăşeala celorlalţi copii nu se va remarca dispariţia noastră, iar până la stingere vom fi departe.

— Ce ai de gând să faci atunci când vom fi în libertatea de afară, l-a întrebat Lawrence pe Earl, care îşi rodea meticulos copanul de pui.

— Mama mea nu vrea să ştie nimic despre mine, spuse Earl. Dar am un unchi în Chicago – voi merge acolo. Tu?

— Eu am rude în Hillsborough, a răspuns Lawrence. Cred că voi găsi un adăpost acolo. Tu unde mergi, Tony?

— Eu mă voi întoarce la părinţii mei, am spus hotărât. Lawrence încruntă fruntea.

— Eu credeam că tatăl tău adoptiv te bătea.

— E mult de-atunci. Cu siguranţă nu se va mai întâmpla, părinţii mei mă iubesc.

— De ce eşti aici, dacă te iubesc? se miră Earl şi pescui o bucată de carne de pui dintre dinţi.

— Pentru că momentan nu am altceva mai bun, am spus nesigur.

După ce am mâncat, am părăsit neobservaţi sala de mese. Am trecut încetişor, sub acoperirea copacilor, printre cele două clădiri ale băieţilor şi am început să fugim. Intenţionat nu am luat-o pe strada care ducea direct înspre orfelinat, de frică să nu fim prinşi de cineva.

Am luat-o spre câmpul deschis. Nu aveam mai mult decât hainele de pe noi şi nu aveam nevoie de mai mult pentru a ne obţine libertatea. Eram aşa de aproape de ea, încât îi puteam simţi mirosul. Am traversat în viteză terenul din spatele orfelinatului, în direcţia pădurii unde speram să ne intersectăm cu şoseaua. Orfelinatul era aşezat în mijlocul stepei sud-americane, departe de orice civilizaţie. Părea că mergeam de o veşnicie peste câmpul larg şi parcă pădurea nu se apropia deloc. în cele din urmă, am ajuns la un gard din lemn. Presupunând că în spatele lui se află o păşune obişnuită pentru vaci, l-am sărit fără să stăm prea mult pe gânduri şi, fără grijă, ne-am continuat drumul. Dintr-odată, am descoperit în întuneric silueta unui animal mare, aflat la doar câţiva metri în faţa noastră.

— Hei, uitaţi-vă în faţă. Ce-i asta? le-am strigat celorlalţi şi am încetinit viteza.

— Probabil că e o vacă, răspunse Lawrence.

— Este cam mare pentru o vacă, am spus şi mi-am forţat ochii ca să recunosc mai bine animalul.

Am auzit un fornăit gros, apoi un tropăit şi un scormonit pe pământul bătătorit. Dintr-o dată, animalul mi-a apărut în faţă în toată măreţia şi m-a făcut să paralizez de frică.

— O, Dumnezeul meu, mi-a ieşit pe gură. Este un taur. Fugiţi, băieţi, fugiţi!

Nu-mi amintesc să fi alergat vreodată în viaţa mea atât de repede. Şi niciodată în viaţa mea nu am avut în spate aşa un taur în carne şi oase. Colosul s-a pus în mişcare pe urmele noastre. îi auzeam fornăitul energic care ne urmărea şi era tot mai aproape, iar eu alergam pentru a-mi scăpa viaţa. Lawrence alerga chiar în faţa mea. în ultima clipă am ajuns la gard, am sărit peste el şi nici două secunde mai târziu, monstrul negru se izbi cu toată greutatea în leaturile ce se balansau periculos. Nici nu ne îndoiam că această bestie ne-ar fi zdrobit cu uşurinţă între corpul lui şi gard. Cu inima bătându-ne puternic, stăteam de cealaltă parte a gardului.

— Băiete, băiete, a fost la limită, răsuflă Lawrence.

— Imaginează-ţi dacă ne-ar fi luat în coarne, am spus eu.

— Aproape am făcut în pantaloni de frică, mărturisi Lawrence. Nu aş mai avea curaj să intru de bună voie aici, asta e sigur.

încă răsuflând din greu, ne uitam în jur, după Earl. Dar băiatul

nu era de găsit.

— Unde este Earl? am întrebat îngrijorat.

— Nu ştiu, a răspuns Lawrence.

O bănuială ciudată s-a ridicat în noi.

— O, Dumnezeule, doar nu este…

O privire mai atentă peste gard şi l-am văzut. Stătea în mijlocul câmpului şi nici la patru metri depărtare de el se afla taurul, cu capul plecat, scormonind amenințător pământul cu copitele.

— Earl, am strigat îngrozit. Fugi!

— O… o… doamnă vacă, se bâlbâia Earl în timp ce gesticula violent cu mâinile. Stai liniştită, doamnă vacă.

Taurul îşi ridică privirea şi se vedea că devine tot mai agitat. în fiecare moment acest colos de muşchi ar fi putut să se pună în mişcare, iar Earl ar fi fost terminat.

— Fugi, Earl, fugi, a strigat şi Lawrence. Dar Earl nu se mişca de pe loc.

— Trebuie să-l scot, am rostit nervos.

— Eşti nebun? Taurul vă va omorî pe amândoi.

— Trebuie să-l ajut. Neținând cont de pericol am sărit gardul şi am mers înapoi pe păşune.

— Earl, am strigat în timp ce mă apropiam din spatele lui. Mişcă-te, Earl!

— Şşş… doamnă vacă, încerca Earl, la fel ca mai înainte, să îmblânzească taurul.

Ştiam că monstrul putea să-l atace în orice moment. Fornăia furios. L-am apucat pe Earl de pulover şi l-am tras după mine.

— Fugi Earl, fugi!

Am fugit cât ne-au ţinut picioarele. Tropăitul taurului era aproape, în spatele nostru. Am ajuns la gard, iar Lawrence ne-a ajutat să sărim peste, puţin înainte ca monstrul negru să-şi înfigă coarnele în leaturile gardului. Uzi de transpiraţie, ne-am lăsat pe pământ. Spaima încă ne mai stătea în mădulare.

— Nici mort nu mă mai bagă nimeni aici, mărturisi Lawrence.

— Nici pe mine, am confirmat cu sufletul la gură.

— Ş-şi ni-nici pe mine, se bâlbâi Earl.

Au trecut câteva minute până ne-am dezmeticit şi am luat în

unanimitate hotărârea de a ne întoarce la orfelinat. Momentan tot ce era acolo era mai bun decât să mă mai confrunt încă o dată cu taurul. Şi aşa, tăcuţi, şi cu genunchii tremurând, am luat drumul înapoi înspre orfelinat. în viitor voi fi mai atent unde îmi voi pune piciorul, asta era sigur.

într-o după-masă, am primit o vizită surpriză de la părinţii mei adoptivi. Vizitele lor erau tot mai rare în ultimele luni. Totuşi, de fiecare dată când veneau, speram în inima mea că mă vor lua acasă. Singurul lucru la care visam în ultimii ani era: *am voie să merg acasă.* Aceasta era singura speranţă care îmi rămăsese de aproape doi ani de când fratele meu părăsise orfelinatul. Şi mă agăţăm de această speranţă ca de un colac de salvare invizibil. între timp făcusem şaptesprezece ani, cu toate că aş fi putut să spun că am doisprezece. în afară de faptul că mă înălţasem cu câţiva centimetri, în viaţa mea nu se întâmplaseră lucruri esenţiale. Petty şi Jeffrey Brown stăteau în sufrageria clădirii în care locuiau băieţii şi mi-au zâmbit atunci când am intrat. Eu le-am zâmbit înapoi.

— Bună mami, bună taţi. Mă bucur că aţi venit. Ne-am îmbrăţişat fugitiv. M-am aşezat în faţa lor şi

Petty mi-a împins peste masă un pachet şi mi-a spus:

— M-am gândit că o să-ţi prindă bine câteva lucruri noi.

Am deschis pachetul şi am pescuit o pereche de blugi şi o cămaşă în carouri. Erau la fel ca cele pe care mi le aduseseră ultima dată – numai culorile difereau puţin. Am încercat să par cât mai mulţumitor, cu toate că, sincer, nu mă interesau prea tare hainele. Singurul lucru pe care îl aşteptam era ca în sfârşit să mă ia acasă. După doar câteva minute, am început să vorbim despre acest subiect. Inima începu să-mi bată mai repede atunci când mama mi-a spus:

— Tony, eu cred că este posibil ca tu să vii acasă.

Am sărit de pe scaun ca un dop de la o sticlă de şampanie.

— Adevărat? Când? Astăzi? Entuziasmul meu era greu de ascuns.

— încetişor, băiete, mă linişti Jeffrey şi mi-a făcut semn să mă aşez. Mai sunt câteva detalii pe care trebuie să le discutăm.

îi aruncă soţiei o privire cu subânţeles şi ea îşi trecu încurcată cu degetele prin păr.

— Tony, începu femeia, statul dă permisiunea pentru

întoarcerea ta acasă doar atunci când sunt siguri că noi vom fi părinţi buni.

— Bineânţeles că vom fi părinţi buni, se băgă Jeffrey bombănind. Noi întotdeauna am fost părinţi buni.

— Vezi tu, de aceea avem nevoie de ajutorul tău, luă din nou cuvântul Petty, care se aplecă spre mine peste masă şi îmi luă braţul. Tu doreşti să te întorci acasă, nu-i aşa Tony?

Am confirmat energic din cap.

— Ce trebuie să fac eu? Indiferent ce este, voi face, am promis.

Mama şi-a dres glasul.

— Deci, treaba stă în felul următor. Noi vrem să-i spui asistentei tale sociale că totul a fost o minciună. Spune-i că întotdeauna te-am tratat bine şi treaba cu bătaia este o invenţie, o fantezie de-a ta.

— Şi apoi pot să vin acasă? am întrebat nerăbdător.

— Da, apoi poţi să te întorci acasă, spuse Petty, iar Jeffrey completă:

— Şi eu îţi voi cumpăra motoreta pe care ţi-ai dorit-o de mult timp.

îi priveam pe părinţi cu gura căscată. Ceea ce-mi prezentaseră depăşea toate aşteptările mele. Aveam voie să merg acasă şi pe deasupra tata urma să-mi cumpere o motoretă. Acestea erau noutăţi incredibile, mai bune decât câştigul unui milion la loto. Pur şi simplu era fantastic. Aproape prea frumos ca să fie adevărat.

— Bine, am căzut eu de acord, deja emoţionat la gândul că voi avea voie să merg acasă. îi voi spune. Imediat ce vine aici, următoarea dată, îi voi spune că totul a fost inventat de mine. Şi apoi ea mă va lăsa acasă, da?

Părinţii dădeau satisfăcuţi din cap. Şi eu eram cel mai fericit om de pe glob.

Nicio clipă nu m-am gândit că povestea poate să aibă o chichiţă. Şi, în loc de asta, am avut iluzia că până la urmă totul va fi bine. Doar trebuia s-o conving pe asistenta socială că toată viaţa mea nu am fost maltratat, că părinţii mei adoptivi erau cei mai buni părinţi de pe glob şi în felul acesta nu mă va împiedica nimic să mă întorc acasă. Aşa de simplu. Şi eu am crezut că, într-adevăr, va funcţiona.

Două zile mai târziu am avut o discuţie cu doamna Dawson. Ea

era o asistentă socială mai în vârstă, grăsuţă şi cu puţină capacitate de a pătrunde realitatea situaţiei. Ea a înlocuit-o pe doamna White la scurt timp după ce am ajuns la orfelinat şi, de atunci, se ocupa de „cazul meu” – aşa cum îi spunea ea. Mai mult decât atât, în ochii ei eram un caz la fel ca alte sute, cu care ea era nevoită să se lupte de la ora opt dimineaţa până la ora cinci după-amiază, pentru a-şi putea primi salariul la sfârşit de lună.

— Doamnă Dawson, am spus eu imediat după ce doamna grasă s-a aşezat în spatele mesei şi şi-a pus în ordine dosarele. Trebuie să vă împărtăşesc ceva foarte important.

Ea mă privi plictisită de peste rama ochelarilor.

— Iar te-a acuzat doamna Fischer?

— Nu are de-a face cu viaţa mea aici, în orfelinat, este vorba de părinţii mei.

— Hmm, făcu doamna Dawson, şi ce este cu părinţii tăi?

— Eu… am spus minciuni, doamnă Dawson, tot timpul am minţit. Nu este adevărat că am fost bătut acasă.

— Hmm, fu singurul comentariu al asistentei sociale, iar eu am avut impresia că ea nu mă ia deloc în serios.

— Da, doamnă Dawson, am continuat cu tot curajul. Nimic nu este adevărat. Vreau să spun, de ce m-ar bate tata cu varga?! Aşa ceva el nu ar fi făcut niciodată. Totul a fost o invenţie de-a mea.

— Deci tu ai inventat toată povestea asta? Şi treptat a început să arate mai mult interes pentru afirmaţiile mele. Şi de ce ai inventat tu toate acestea, dacă-mi dai voie să întreb?

Am ridicat din umeri.

— Nu mai ştiu exact, am minţit din nou. Un copil face multe prostii. Oricum, totul a fost o neînţelegere, mai mult nu.

— O neînţelegere, repetă suspicioasă femeia corpolentă. Chiar acum, după cinci ani de când ai fost luat de la părinţii tăi adoptivi îţi vine în minte că totul a fost o neînţelegere?

— Cam aşa, am murmurat şi am strâmbat din gură. Doamna Dawson m-a examinat cu ochii ei de culoare închisă, clătinând din cap.

— Doar nu crezi că eu o să te iau în serios, nu?

— Este adevărat, jur. Părinţii mei adoptivi mă doresc, la fel şi eu pe ei, am asigurat-o cu o privire naivă. Totul este în perfectă ordine.

Pot să merg acum acasă, doamna Dawson?

— Bineânțeles că nu, răspunse ea cumpătat. Și bărbia ei dublă se mișca energic. Părinții tăi nu sunt în stare să te ia din nou la ei.

— Doamnă Dawson, trebuie să mă credeți!

— Nu cred niciun cuvânt, băiete.

— Dar… eu vreau să merg acasă… de ce nu mă lăsați acasă?

Asistenta socială oftă adânc.

— Dacă părinții tăi adoptivi ar fi avut într-adevăr interes pentru binele tău, s-ar fi prezentat în fața judecătorului, atunci când au primit citație din parte tribunalului.

— Probabil a fost ceva care i-a împiedicat să vină. Părinții mei muncesc mult, știți?

Doamna Dawson își uni palmele și își sprijini coatele pe masă.

— Tony, momentan este mult mai sigur pentru tine să nu te întorci la familia Brown. Vrem să te privăm de încă o dezamăgire. Este pentru binele tău, crede-mă.

Eram sătul de teoria: „Este pentru binele tău". De ce nu aveam voie să hotărăsc ceea ce este bine pentru mine și ce nu? De ce nu se ținea niciodată cont de dorința mea. Deja aveam șaptesprezece ani, eram aproape adult. Și știam foarte bine ce voiam – voiam acasă. Acesta era singurul lucru după care tânjeam în fiecare zi. Mă gândeam la asta imediat ce deschideam ochii dimineața și mă culcam cu același gând seara. Acesta era punctul în jurul căruia se învârteau gândurile mele douăzeci și patru de ore pe zi și șapte zile pe săptămână. Aceasta era ceea ce îmi dădea putere să suport batjocora cicălitoare a copiilor. Nu eram un orfan ca toți ceilalți. O, nu, nu eram. Eram doar temporar aici, eu aveam părinți. Și foarte, foarte curând mă voi întoarce la ei.

într-o după-amiază, însă, mi s-au spulberat toate gândurile. Doamna Dawson voia să vorbească cu mine. Cu toate că ea niciodată nu mi-a dat vreo veste care să mă încânte, de fiecare dată când venea în orfelinat se înflăcăra o speranță în mine. Credeam că probabil va funcționa de această dată și voi avea voie să mă întorc la familia Brown. Poate că, în sfârșit, statul va găsi de cuviință să mă lase în familia mea. Plin de așteptări, am intrat în birou și m-am apropiat de doamna Dawson, care stătea în spatele mesei ei răsfoind un teanc de hârtii. Observă prezența mea doar atunci când m-am așezat în fața ei.

— O, tu ești aici, Tony? spuse ea și îmi arătă un scaun. Stai jos,

trebuie să vorbesc cu tine.

M-am aşezat şi am aşteptat curios să aud ce mai are să-mi spună. Mimica ei nu promitea ceva bun. îşi luă ochelarii de pe ochi, îi puse pe masă, închise puţin ochii şi se frecă peste nas cu degetul mare şi cel arătător.

J

— Tony, începu ea iar felul cum mă privea şi îmi pronunţa numele, mai mult decât atât, felul cum îşi lua timp pentru a-şi începe discursul, m-a neliniştit. Nu am veşti bune, spuse ea. Deci… părinţii tăi adoptivi au… ăăă… au hotărât…

— Că nu am voie să mă întorc, am terminat eu propoziţia bănuitor.

Asistenta socială oftă.

— Tony, părinţii tăi adoptivi au semnat toate actele necesare pentru…

— Pentru ce?

— Ei nu mai sunt părinţii tăi, au desfiinţat adopţia. Stăteam ca lovit de trăsnet. Am trecut prin multe, dar asta depăşea tot ceea ce am putut să-mi zugrăvesc în cele mai cumplite coşmaruri.

— Desfiinţat, am repetat cu voce sugrumată. Pur şi simplu au desfiinţat adopţia… Niciodată în viaţă nu mă aşteptam la asta. Nici măcar nu ştiam că este posibil aşa ceva. Dar, evident era posibil şi ei au făcut-o. M-au abandonat ca pe un copil avortat. Nu mai voiau să mai aibă de-a face cu mine.

M-am lăsat în scaun şi am privit fix pe duşumea. Nu mai puteam să scot niciun cuvânt. Era de neînchipuit, şocant. Faptul că mă scoseseră pentru totdeauna din viaţa lor era la fel cum m-ar fi îngropat de viu.

— îmi pare rău, Tony, şopti doamna Dawson şi tăcu şi ea.

Ce ar fi putut să spună? în astfel de situaţii nu se spune nimic. Mă simţeam epuizat, golit sufleteşte. Toate zilele, săptămânile şi anii am sperat doar un singur lucru: să mă pot întoarce acasă. Şi acum, într-o clipită, această speranţă era distrusă, plesnise ca o bulă de săpun. Era ca şi cum cineva ar fi scos ştecherul dintr-o priză sau ca şi cum un balon ar fi fost spart cu un ac. Dintr-odată, totul în mine era aşa de gol şi lipsit de sens. Nu ştiam ce rost mai avea să trăiesc.

— De ce? întrebai eu ridicând capul şi uitându-mă dezamăgit înspre doamna Dawson. De ce au făcut asta? De ce?

— Nu-ţi bate capul cu asta, băiete. Oricum tu nu poţi să schimbi nimic.

— Trebuie să ştiu. Trebuie să-mi spuneţi. Vă rog! De ce?

— Hei, nu vrem să agravăm lucrurile, nu?

— Nu cred că este posibil, spuneţi-mi, doamna Dawson! Spuneţi-mi care este motivul?

Eram sigur că îl ştia, dar ezita să mi-l spună. Probabil pentru că era conştientă că adevărul va durea.

— De ce? insistam eu. Care este motivul? Asistenta socială mă privea cu milă.

— Ei nu mai vor să acopere cheltuielile orfelinatului pentru tine, explică sec.

Nu înţelegeam ce vrea să spună.

— Familia Brown este destul de bogată, după cum ştii şi tu. De aceea statul i-a obligat să plătească pentru tine cât timp tu nu poţi să locuieşti la ei. în timp, acest lucru a devenit prea scump pentru ei.

încercam să prelucrez informaţiile.

— Asta înseamnă… asta înseamnă că ei nu mă mai vor pentru că… sunt prea scump.

Adevărul dezamăgitor m-a apăsat mai adânc în scaun. Doamna Dawson oftă.

— Eu ţi-am spus că totul îţi va face mai rău.

— Eu sunt prea scump, murmuram.

Mă treceau fiori prin tot corpul. Deci ăsta era adevăratul motiv pentru care insistau ca eu să vin acasă. Nu pentru că le era aşa de dor de mine, ci pentru că eram prea scump. Nu era vorba de mine, ci era vorba numai de bani, de banii lor nenorociţi. Şi pentru că statul nu a aprobat întoarcerea mea m-au tăiat cu totul. Un punct mai puţin de pe lista costurilor. Mă sugrumau aceste gânduri. Preţul vieţii mele era prea mare şi ei nu erau de acord să-l plătească.

O lacrimă s-a desprins din coada ochiului şi s-a rostogolit pe obrazul meu. Am şters-o cu mâneca puloverului, încercând să lupt împotriva sentimentelor mele. Dar ele erau mai puternice decât mine. Mă simţeam jalnic. Aşa de jalnic, încât nu pot să descriu în cuvinte. Nu

aveam nicio valoare, eram un nimeni. Nu mai aveam părinţi, mă abandonaseră. Nu m-au iubit niciodată şi eu nu înţelegeam de ce. De ce nu m-au iubit? Oare de ce? Probabil era vina mea. Probabil că doamna Green avea dreptate când spunea că am un duh rău în mine şi sunt urmărit de ghinion. Probabil din cauza aceasta se întâmplau toate acele lucruri groaznice atunci când locuiam la ei. Şi pe deasupra ce s-a întâmplat în familia Moore şi aici în orfelinat avea tot acelaşi motiv.

Nu exista o altă explicaţie pentru că totul în viaţa mea mergea pe dos. Probabil era vina mea, că nu mă dorea nimeni. Totul era doar din vina mea. Toată mizeria din viaţa mea mi se datora doar mie. Mi-am făcut totul cu mâna mea. Eu eram motivul pentru toate aceste întâmplări groaznice. Nu am fost în stare să port un nume. Nu am fost în stare să trăiesc, eram o insectă jalnică.

Un orfan, un nimic sau chiar mai puţin decât un nimic.

Paulette

Pentru că timpul meu în orfelinat se apropia de sfârşit, doamna Dawson trebuia să-mi caute un alt loc. Ea a găsit familia unui pastor, pe nume Smith, care a fost dispusă să mă ia la ei. Am fost aşa de des mutat dintr-un loc în altul şi atât de dezamăgit, că nu mi-am făcut nici cea mai mică iluzie. Ştiam că nici de această dată nu va funcţiona. Până acum lucrurile nu au mers bine în niciun loc. Şi cred că nu va exista un loc pe acest pământ pe care aş putea să-l numesc căminul meu. Nu mi-a fost dat atât de mult noroc.

Pastorul Darren Smith, în ciuda tuturor temerilor mele, mă trata foarte, foarte bine. El era prima persoană din viaţa mea, care într-adevăr îmi voia binele. Nu făcea diferenţă între cei doi copii pe care îi avea şi mine. Mai mult decât atât, el încerca să-mi fie un tată adevărat. în schimb, soţia lui era o ciumă. Mă ura. Mă ura profund şi făcea o diferenţă clară între copiii ei şi mine. Atunci când fiul ei făcea câte o ispravă, eu eram vinovat. Puteam să fac sau să nu fac ce voiam, întotdeauna era greşit. Nu puteam niciodată să-i împlinesc cerinţele, indiferent cât mă străduiam. întotdeauna mi-a găsit nod în papură şi m-a lăsat să simt că nu sunt un musafir binevenit sub acoperişul lor. Am urât-o. Felul ei de a mă înjosi era pur şi simplu groaznic.

— Puturosule, ce te învârti toată ziua prin casă? trebuia să aud zilnic. Cel puţin ai putea să-ţi cauţi un loc de muncă şi să contribui şi tu cu ceva pentru existenţa ta. Noi deja te hrănim cu generozitate.

M-a cicălit atât de mult până când, în cele din urmă, mi-am căutat o slujbă în centrul comercial, la raionul cu electrice. Din acel moment, aştepta ca un vultur plicul cu salariu ca să-mi dau contribuţia pentru cheltuieli. Ceea ce nu ştiam atunci era că eu aveam un cont în bancă, în care familia Brown era obligată ca, până la împlinirea vârstei de optsprezece ani, să pună o anumită sumă pentru mine şi existenţa mea. Bineânţeles că toţi aceşti bani mergeau în buzunarul ei până la ultimul penny, iar eu nu am văzut niciun cent. Dar despre aceasta am aflat ani mai târziu. Tot ceea ce puteam să aud de la doamna Smith, de dimineaţa în zori şi până seara târziu, era că are nevoie de mai mulţi bani. Aşa că ceea ce puteam să păstrez pentru mine din salariu era destul de puţin.

Intr-o zi, fără să gândesc prea mult, am furat bani din casa raionului. Fapta a fost descoperită, iar atunci când Darren Smith m-a luat de la muncă a fost informat de şeful raionului despre furt. Aş fi vrut mai bine să intru în pământ. Eram convins că fapta mea va avea consecinţe urâte. Dar, atunci când m-am aşezat lângă el, pe scaunul din faţă, şi tremurând, aşteptam morala binemeritată însă tatăl meu maternal mi-a pus mâna pe umăr şi mi-a spus calm:

— Indiferent de ceea ce ai făcut, să nu-i spui soţiei mele. Nici eu nu-i voi spune nimic.

Şi cu aceasta cazul era pentru el rezolvat. Eram paf. De mii de ori am fost pedepsit pentru lucruri pe care nu le-am făcut. Şi acum nu eram pedepsit pentru ceva ce făcusem. Nu aveam nicio idee cum am obţinut această indulgenţă. Prima mea impresie a fost că Darren a spus aşa doar ca să fie spus, iar mai târziu tot îi va dezvălui întâmplarea soţiei. Dar, spre mirarea mea, şi-a ţinut cuvântul şi nu a suflat nicio vorbă despre acest incident. Era pentru prima dată când cineva era de partea mea fără să aştepte un serviciu pentru aceasta. O atitudine care m-a impresionat. în primul rând că, de această dată, într-adevăr greşisem şi nu meritam iertarea. Dar, pur şi simplu el mi-a dăruit-o. El mi-a întins mâna, chiar dacă eu am călcat strâmb. Această atitudine am preţuit-o foarte mult.

în fiecare duminică, toată familia Smith se îmbrăca în haine festive şi mergea la biserică. Experienţele mele în ceea ce priveşte biserica nu erau pozitive. îmi aminteau de doamna Moore, care ne aranja pe noi, copiii din plasament, şi ne ducea la biserică pentru a

aduna puncte în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor. în faţa oamenilor funcţiona destul de bine, nu eram aşa de sigur dacă era la fel şi în faţa lui Dumnezeu.

Oricum, nu ştiam exact ce treabă aveam eu cu acest Dumnezeu. îmi făcea impresia că Numele Lui servea doar pentru a recruta mai mulţi oameni într-un club social. în orice caz, aş fi preferat mai bine să dorm duminica dimineaţa decât să mă lustruiesc, ca la o prezentare de modă, pentru a merge la biserică. într-adevăr, nu ştiam ce şi cui ar fi trebuit să dovedesc ceva prin prezenţa mea la biserică.

într-o duminică, la masa de prânz, tatăl meu maternal a avut ideea grandioasă de a mă implica în şcoală duminicală, ca învăţător. Aceasta pentru că el a observat că am o influenţă bună în ceea ce priveşte copiii. Am acceptat provocarea şi copiii mă iubeau. Le-am spus cele mai nebuneşti poveşti. I-am învăţat cântece pe care le învăţasem în corul şcolii. Le-am răspuns la toate întrebările pe care le aveau despre Dumnezeu cu aşa o convingere de parcă aş fi fost prezent atunci când lumea a fost creată. Şi asta nu pentru că aveam habar despre Dumnezeu, Biblie şi tot felul de alte lucruri, dar mi-am dat toată silinţa. Am transformat şcoala duminicală într-un club de tineret, amuzant şi captivant. Am avut parte de multă satisfacţie, iar pentru mine, sentimentul că sunt folositor era pur şi simplu de nedescris.

Şi apoi, într-o zi, s-a întâmplat ceva incredibil, ceva fantastic, ceva ce poţi găsi doar în romanele ieftine, dar niciodată în viaţa reală. Am primit un telefon surpriză de la doamna Dawson.

— Tony, spuse ea, deja am vorbit cu tatăl tău maternal şi totul este organizat. El te va conduce mâine la locul unde te vei întâlni cu cineva foarte special.

— Cu cine? am întrebat-o curios. Asistenta socială a răspuns calm:

— Cu Paulette, mama ta.

— Paulette? am întrebat-o eu încurcat.

— Acesta este numele mamei tale, al mamei tale naturale. Ea doreşte să te vadă, Tony.

Mi-a căzut faţa. Am simţit un val de căldură în tot corpul. Am strâns receptorul, incapabil să dau vreun răspuns.

— Tony, mai eşti? Tony!

— Mama… mama mea vrea să mă vadă, am murmurat în cele

din urmă, încă blocat de această noutate surprinzătoare.

— Da, Tony, ea dorește să te vadă.

— Ați vorbit cu ea?

— Nu. Eu am fost rugată să organizez întâlnirea. După cum ți-am spus, Darren Smith te va conduce. Tot ce va urma vei descoperi singur mâine. Mă bucur pentru tine, Tony!

Am pus receptorul la loc și încă nu puteam să realizez că totul se întâmpla cu adevărat. Mama mea voia să mă vadă. Mama mea naturală. Cum a reușit să mă găsească?

Aproape mi-am ieșit din minți și, de atâta bucurie, nu mai știam pe unde merg. Prima dată am alergat în camera mea ca înțepat de o viespe, m-am aruncat pe pat, unde am stat câteva secunde cu brațele încrucișate la ceafă și, fascinat, am privit fix tavanul. Apoi, am țâșnit jos, ca o vijelie, am trecut prin toată casa, am ajuns în bucătărie și mi-am luat o bucată de prăjitură cu brânză din frigider. însă, imediat ce am luat o îmbucătură, m-am înecat pentru că nu am fost în stare să o mestec din cauza agitației. Mă comportam ca un copilaș neliniștit înainte ca să i se permită să despacheteze multele cadouri care sunt sub bradul de Crăciun. Pur și simplu nu știam ce să fac cu atât de multă energie clocotindă, care m-a cuprins după convorbirea incredibilă pe care o avusem. Mama mea voia să mă vadă! Mama mea naturală m-a căutat, voia să mă cunoască. De departe, acesta era cel mai nebunesc lucru care putea să mi se întâmple vreodată. Probabil voi avea voie să mă mut la ea și vom fi o familie adevărată. Gândul acesta îmi făcu inima să-mi bată cu putere. În cele din urmă, căutarea mea va ajunge la final, voi avea un cămin și o mamă la fel ca băiatul cel mic de la televizor. în sfârșit, voi fi un om normal. Mi-am ieșit din fire de atâta entuziasm.

Bineânțeles că nu am închis un ochi toată noaptea. Oare cum arată mama mea? Oare semăn cu ea? Aproape nu puteam să aștept să o întâlnesc.

în următoarea dimineață, călătoria cu mașina a fost una dintre cele mai lungi din viața mea. Am mers mai multe ore prin Carolina de Nord și tot timpul călătoriei am stat ca pe ace. Părinții mei adoptivi îmi spuneau totdeauna că mama mea nu este bună de nimic, că nu mă vrea, că nu eram important pentru ea și nu s-a îngrijit de mine niciodată și din cauza aceasta era aproape să mor. La început m-au

frământat toate aceste lucruri, dar, după un timp, m-am împăcat cu ideea că tot nu o voi cunoaşte niciodată pe mama mea naturală şi nu mi-am mai făcut niciun gând despre aceasta.

Am ajuns în localitatea despre care ne-a spus doamna Dawson, iar după puţine minute am parcat în faţa clădirii unde avea să aibă loc întâlnirea. Nervozitatea îmi crescuse atunci când am intrat în holul clădirii. Tatăl meu maternal s-a îndreptat înspre doamna de la recepţie şi a început să-i explice cine suntem şi pentru ce am venit. Doamna zâmbi prietenos şi luă direct telefonul pentru a o informa pe asistenta socială, care era responsabilă, când cineva mi-a pus blând mâna pe umăr. M-am întors şi mă aflam în faţa unei femei înalte, slăbuţe.

— Tu eşti fiul meu, nu-i aşa? spuse ea încet. Am crezut că îmi stă inima.

— Da, eu… cred că eu sunt, m-am bâlbâit încurcat. Am privit-o fix pe femeia din faţa mea şi am fost profund impresionat. Stăteam în faţa mamei mele. În faţa mamei mele adevărate. Era cel mai grozav sentiment pe care l-am avut vreodată. Era cu aproximativ cincisprezece centimetri mai înaltă decât mine, foarte subţire, avea unghiile lungi şi multe inele pe degete. Nu puteam să-mi desprind privirea de la ea. Şi am văzut că avea lacrimi în ochi.

Mama mea! Era pentru prima dată în viaţă când m-am regăsit în altcineva. Era ca şi cum m-aş fi privit pentru prima dată într-o oglindă. Era aşa de ciudat şi fascinant în acelaşi timp. Ochii mei îi explorau fiecare centimetru al feţei ca un arheolog. Mă captivase gândul că aş vrea să îi ating faţa, obrajii, buzele, nasul. Fizionomia ei, incredibil de asemănătoare cu a mea, aproape că m-a lăsat fără glas!

Ea mi-a zâmbit şi eu i-am zâmbit timid înapoi. Chiar şi felul ei de a zâmbi îmi era asemănător. Totul din ea îmi amintea de mine însumi. Era o experienţă de nedescris. Pentru prima dată în viaţa mea am avut sentimentul identităţii, sentimentul apartenenţei, sentimentul că ştiu cine sunt.

— Cu siguranţă voi doi vreţi să fiţi un timp singuri, am auzit pe cineva spunând.

Abia acum am observat că ni s-a alăturat o altă femeie. Ea s-a prezentat ca fiind asistenta socială şi ne-a explicat că a organizat pentru noi această întâlnire.

— în cafenea n-o să fiţi deranjaţi. Puteţi să staţi cât vreţi!

Am urmat-o pe Paulette în cafenea. Ne-am aşezat la una din măsuţele rotunde din curtea din spate, împodobită cu plante exotice, şi ne-am comandat ceva de mâncare. încă nu puteam să realizez că tot ce mi se întâmpla era adevărat. Stăteam în faţa mamei mele. Mama mele naturală. Nici ea nu ştia cum să înceapă discuţia în timp ce mă examina insistent.

— îmi pare atât de rău, spuse ea în cele din urmă şi din nou ochii i se umplură de lacrimi. îmi pare atât de rău de ceea ce s-a întâmplat, fiul meu. îşi trecu cu dosul palmei peste ochii umezi şi se străduia să nu-şi piardă ideea. Am încercat să te găsesc de atât de mult timp. Voiam să te găsesc, Antonio, voiam să te am lângă mine, dar ei nu m-au lăsat.

Am înghiţit în sec. Cuvintele ei mă mişcau, la fel vocea-i blândă şi felul afectiv în care îmi pronunţa numele şi în care mă privea.

— N-au vrut să-mi spună unde eşti, îmi explică mai departe. Mi-au spus că, atunci când un copil este adoptat, după lege, mama naturală nu mai are permisiunea să-l caute. Asta spun ei că este pentru protecţia copilului. Eram în puşcărie atunci când tu ai venit pe lume. De aceea ei mi te-au luat. Eu nu voiam să te dau. Dar nu a fost o altă cale. Şi atunci când am fost eliberată, după ani de zile, a fost prea târziu, n-au mai vrut să-mi dea niciun indiciu unde eşti. îmi pare atât de rău, Antonio.

Se uita nesigură peste mulţimea plantelor verzi din curte, ale căror frunze străluceau în lumina soarelui.

— De ce ai stat în puşcărie? am întrebat-o, iar Paulette s-a încruntat.

— Am furat. Toată viaţa mea, din câte-mi amintesc. Cred că abia anul trecut am câştigat şaptezeci de dolari în mod cinstit. Mă privea puţin ruşinată. Nu vreau să fii supărat pe mine.

— Dar nu sunt supărat pe tine.

— Sigur nu?

— Nu am fost niciodată supărat pe tine, am asigurat-o şi era adevărat că nu am fost.

Părea uşurată.

— Ştii, nu am putut altfel. Asta a fost viaţa mea, aşa am supravieţuit.

— Ei nu te-au prins?

— Mult timp nu, eram prea îndemânatică.

Se aplecă puţin şi, dintr-odată, îi apăru o sclipire cutezătoare în ochii negri.

— Imaginează-ţi că puteam să intru într-un magazin şi să ies afară cu un televizor sub haină fără ca cineva să aibă cea mai mică suspiciune. Da, am putut, băiatul meu.

— într-adevăr?!

— Ei credeau că sunt însărcinată. Aveam multe trucuri înmagazinate în mintea mea, eram pricepută.

— Uau, am spus impresionat şi nu fără puţină mândrie. Aveam cea mai tare mama de pe glob. Familia Brown n-avea habar despre ce vorbea. Am ştiut că ei nu îmi spuneau adevărul. întotdeauna am ştiut aceasta. Mama mea era cea mai bună.

— Da, dar într-o zi, tot m-au prins, povesti ea mai departe. Şi aşa am ajuns în puşcărie. Şi, la un an după aceea, a venit Desmond pe lume.

— Desmond?

— Da, tu mai ai încă un frate în afară de Donovan. Numele lui este Desmond.

— Eu mai am încă un frate? Nu mi-a spus nimeni ceva despre aceasta.

Era un sentiment ciudat să mai am încă un alt frate.

— Şi unde este el? am întrebat-o.

— în puşcărie, a venit răspunsul. Asta e tot ceea ce ştiu. Deci, eu mai aveam încă un frate pe care îl chema

Desmond şi era în puşcărie. într-un fel nu ştiam cum ar fi trebuit să prelucrez în mintea mea această nouă realitate. Pur şi simplu era prea puţin pentru a construi o punte emoţională între mine şi el. El nu a fost în viaţa mea şaptesprezece ani şi, cu toate că acum am aflat despre existenţa lui, nu era nimic care să ne lege. El era doar o simplă informaţie, nimic mai mult.

— Desmond, Donovan şi Antonio, murmură Paulette cu vocea melancolică. Cei trei fii ai mei, pe care ei mi i-au luat înainte ca eu să le pot fi mamă.

Am văzut pe chipul ei cât de mult o apăsa aceasta. Din nou ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Vei putea să mă ierţi vreodată, Antonio?

— Bineânţeles, mamă, am răspuns.

— îmi pare aşa de rău de ceea ce ţi-am făcut, şopti ea. îmi pare îngrozitor de rău.

Nu înţelegeam prea bine de ce îmi cerea iertare. Nu am acuzat-o niciodată. Niciodată nu mi-ar veni în minte să gândesc ceva rău despre ea. Ea era mama mea. Ea mă iubea. I-a fost dor să mă vadă, la fel şi mie. De ce ar trebui să fiu supărat pe ea?

— De ce Donovan arată altfel decât mine? am întrebat-o, după ce s-a mai liniştit puţin. Vreau să spun, noi nu ne asemănăm cu nimic.

— Donovan este pe jumătate mexican, îmi explică.

— Eşti sigură?

— Absolut sigură, tatăl lui este mexican. Unde trăieşte astăzi, nu ştiu.

— Şi… şi ce este cu tatăl meu? această întrebare îmi ardea de mult timp în inimă.

Familia Brown a povestit tot ce era posibil despre mama, dar nu a scăpat niciun cuvânt despre tatăl meu. Doream aşa de mult să ştiu care era povestea lui.

Mama s-a lăsat pe spate şi dădu nehotărâtă din mână.

— Este mai bine să nu te gândeşti la el, răspunse fugitiv.

Fără îndoială că aceste cuvinte erau mult prea puţine pentru mine, voiam să aflu mai mult. Dacă exista cineva pe glob care să poată să-mi spună ceva despre tata, atunci acea persoană era mama mea. Şi eu voiam să aflu tot ceea ce ştia ea. Totul. Fiecare informaţie era ca o piesă dintr-un puzzle. Doream cu ardoare să completez locurile goale de la puzzle-ul vieţii mele.

— Cine este el? am repetat întrebarea.

— James Worthy – îţi spune ceva numele acesta?

Am scotocit în amintirile mele după un punct de reper, dar nu am putut să găsesc niciunul. Ea mi-a împins gândirea puţin mai departe.

— James Worthy, binecunoscutul jucător de baschet…

— Cred că am auzit despre el, am confirmat din cap. Ce legătură are cu mine?

— Tatăl tău este vărul lui.

— Adevărat? am întrebat buimăcit. Tatăl meu este vărul lui

James Worthy?

— Da, el este. Şi asta este tot ce-ţi voi spune.

— Cum îl cheamă? Ea neagă din cap.

— Doar ţi-am spus să-l uiţi. A fost o cunoştinţă întâmplătoare.

— Cum l-ai cunoscut?

— într-un bar. Pentru că aveam o purtare exemplară în timpul săptămânii, mi s-a dat permisiunea să ies weekend-urile din puşcărie. Aşa l-am cunoscut pe tatăl tău.

— Unde este el acum? Unde trăieşte?

— Nu ştiu. I-am pierdut urma.

— Probabil o să pot să-l găsesc, am spus eu plin de speranţă. Probabil s-ar bucura să mă cunoască. Şi apoi, vom putea să fim o familie adevărată.

Paulette mă privi fix.

— Antonio, să-ţi scoţi astea din cap. Tatăl tău nu ştie că exişti. Eu nu i-am spus niciodată.

— Tu… tu nu i-ai spus niciodată?

— Nu, n-am făcut-o.

— De ce?

Femeia ridică din umeri.

— Pur şi simplu nu i-am spus.

— Dar… el este tatăl meu?

— îmi pare rău, Antonio. Am făcut multe greşeli în viaţa mea, îmi pare rău.

M-am lăsat în scaun dezamăgit şi mă jucam cu degetele. Ar fi fost prea frumos pentru a fi adevărat. O familie adevărată: tata, mama şi eu. La fel ca în filme. Bineânţeles că aşa ceva nu se întâmplă în viaţa reală, în orice caz nu în viaţa mea. De fapt ar fi trebuit să fiu conştient de acest lucru.

— Probabil cel puţin noi doi putem să rămânem împreună, am murmurat şi, înflăcărat de speranţa nouă, am ridicat privirea înspre mama mea.

— Da, asta ar fi frumos, spuse ea şi apoi trase aer adânc în piept. Era un gest care nu promitea prea mult. Din păcate, nu va fi posibil.

— De ce nu? am vrut eu să ştiu. Chiar acum, când în sfârşit ne-am găsit… Ei nu vor putea să ne despartă din nou. Sau pot să facă

asta?

— Antonio, nu poţi să rămâi cu mine. Eu sunt bolnavă.

— Eşti bolnavă?

— Da, acesta este singurul motiv pentru care statul mi-a dat permisiunea să te văd.

Nu înţelegeam situaţia.

— Pot să am grijă de tine, am propus spontan. Pot să-mi caut aici, în apropiere, un loc de muncă şi putem să locuim împreună şi…

— Antonio, m-a întrerupt mama, punându-şi mâna pe a mea şi privindu-mă pătrunzător. Eu nu voi mai trăi mult. Am cancer.

Am privit-o încremenit de frică.

— Tu ai… cancer? am repetat şi am înghiţit în sec.

Ea confirmă apăsat din cap şi mie îmi era cald şi rece în acelaşi timp.

— Vei… vei muri?

Din nou confirmă din cap. Şi eu mi-am strâns buzele şi nu mai ştiam ce ar trebui să spun sau să gândesc. Deci aici eram: în faţa mamei mele, o femeie pe care nu am cunoscut-o timp de şaptesprezece ani, abia am întâlnit-o şi deja mi-a fost luată din nou. Mă simţeam aşa de neputincios, aşa de neajutorat, un gândăcel în mijlocul unui fluviu învolburat în căutarea disperată a unui sprijin care să-l ţină deasupra apei. Nu ştiam în mâinile cui sunt frâiele destinului meu. Dar, indiferent cine ar fi fost, l-am urât.

— Nu sunt bine, îmi mărturisi Paulette cu glasul slăbit. Doctorul îmi dă o grămadă de medicamente pentru a-mi calma durerile. Dar câţiva băieţaşi continuă să-mi fure medicamentele pe care apoi le vând pe stradă pentru a face bani. Probabil pentru droguri sau aşa ceva. Pentru mine lucrurile nu stau aşa de bine, Antonio.

De această dată lăsă ca lacrimile să îi năpădească obrajii. Mi-a fost milă de ea. Aş fi vrut atât de mult să o pot ajuta, dar nu ştiam cum. Eram neputincios. Privirile noastre se intersectară din nou. Erau atât de multe de spus, dar cuvintele nu puteau să exprime ceea ce se petrecea înlăuntrul meu. Nici eu nu înţelegeam. Deznădejdea, descurajarea, durerea sufletului meu, totul în mine era pustiu. Chiar şi soarele şi-a retras splendoarea aurie din curtea din spate şi în locul ei a apărut un nor întunecat şi ameninţător.

Două săptămâni mai târziu am primit un telefon de la clinică prin care mi s-a spus că ar bine să o vizitez pe mama mea. Nu îi era bine. Chiar în acea zi, Darren Smith m-a condus într-acolo. Mama stătea cu ochii închişi într-un pat de spital. Atunci când am intrat în cameră şi-a deschis ochii şi a zâmbit palid. M-am aşezat lângă ea şi i-am luat mâna. Era rece şi lipsită de putere.

— Mulţumesc că ai venit, şopti ea cu voce pierdută. Abia acum mi-am dat seama cât de slăbită era.

Aproape nu am vorbit. Aşa de mult mi-am dorit să o cunosc mai bine pe mama mea. Aşa de mult mi-aş fi dorit să petrec mai mult timp cu ea, să pot să zidesc o adevărată relaţie cu ea. Dar, era prea târziu pentru aşa ceva. Am simţit prezenţa morţii aşa de puternică în cameră încât m-au trecut fiorii.

O asistentă apăru în uşă şi anunţă că mai este un vizitator pentru mama. Un bărbat tânăr, în uniformă de marină, intră în cameră. Nu-mi venea să cred. Fără să gândesc prea mult, m-am ridicat.

— Donovan?!

— Bună, Tony, spuse scurt fratele meu în timp ce îşi luă bereta albă de pe cap şi se opri la o anumită distanţă.

încă nu puteam să realizez că într-adevăr este el. Aşa de mult timp nu ne-am mai întâlnit – trei ani, o veşnicie. Eram foarte fericit să îl văd, cu toate că circumstanţele întâlnirii noastre nu erau îmbucurătoare.

— Eşti în marină, Donovan?

— Lucrez pe un vas portavion, fu răspunsul lui. Ca mecanic de avioane.

Bineânţeles, eram foarte impresionat. Şi mai mult atunci când am văzut mulţimea insignelor, care străluceau în mai multe rânduri pe uniforma lui albastră. întotdeauna l-am admirat pe Donovan, dar acum eram convins că am un frate erou.

— Mama, acesta este Donovan! l-am prezentat mândru mamei noastre.

— Donovan? pronunţă Paulette şi încercă să ridice puţin capul. Vino mai aproape.

Donovan se apropie de patul ei, dar totuşi rămase la distanţă.

— Sunt aşa de fericită că te-au găsit, spuse mama şi bâjbâi după

mâna lui.

Dar el a evitat-o şi tăcea ca piatra. Nu aşa îl cunoşteam eu pe Donovan. Mi-am dat seama că, într-adevăr, fratele meu s-a schimbat. Părea că nu e într-o stare prea bună.

— Fiul meu, bâigui mama cu voce stinsă.

— Fiu?! întrebă Donovan. Vocea lui suna plină de reproş. Oasele feţei îi erau puţin ieşite în afară şi îi dădea feţei lui bronzate un aspect dur. Privirea era fără expresie şi plină de amărăciune. Ar fi trebuit să-ţi aminteşti că mai ai un fiu când mai era încă timp.

— Donovan! am strigat şocat. Ce vorbeşti?!

— Este adevărul, tună şi fulgeră fratele mai departe. Unde era mama noastră atunci când am avut nevoie de ea? Atunci când ne bătea Jeffrey cu varga lui până ne făcea verzi şi albaştri. Unde era atunci când am fost în orfelinat? Unde? Nu ştiu de ce această femeie mă numeşte „fiu".

— Donovan, lasă-mă să-ţi explic, a luat cuvântul Paulette cu voce tremurândă.

Dar, Donovan nu a lăsat-o să vorbească. Starea îngrijorătoare a mamei noastre nu părea că îl mişcă deloc.

— Am zburat special din Japonia pentru că mi s-a zis că trebuie urgent să o vizitez pe mama naturală. Ei bine, acum sunt aici. Bună, numele meu este Donovan. Sunt cel pe care l-ai adus pe această lume minunată în urmă cu douăzeci şi unu de ani. Eşti mulţumită?

— Donovan, am încercat să-i clarific situaţia serioasă. Mama va muri.

Nici această veste nu a avut mare efect asupra lui. O privi pe mama în tăcere, îşi puse bereta înapoi pe cap şi spuse pe un ton aspru:

— Cred că e mai bine să plec. Nu ştiu de ce ar trebui să mai rămân aici.

Se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre ieşire.

— Donovan, aşteaptă!

Am alergat după el şi l-am prins de mâneca cămăşii.

— Unde pleci?

— înapoi în armată, îmi explică fratele meu.

— Dar abia ai venit!

— Locul meu este pe vas, împreună cu colegii mei – nu aici.

— Ce-i cu tine? Ea este mama noastră!

— Ba nu, niciodată nu a fost mama noastră, răspunse fratele meu.

Cu aceste cuvinte se desprinse din strânsoarea mea şi părăsi salonul cu paşi mari. Apoi, a dispărut şi am simţit că nu îl voi vedea prea repede.

întoarcerea

Mama mea a murit trei zile mai târziu. Donovan nu a venit la înmormântare. Stăteam în primul rând şi priveam fix sicriul deschis, aşezat în faţa altarului. în spatele meu şi lângă mine auzeam cum rudele îşi ştergeau nasul şi plângeau. Toţi o jeleau pe mama mea, toţi, în afară de mine. Stăteam pur şi simplu, incapabil să vărs măcar o lacrimă. Mi-am dat toată silinţa, dar nu se trezea nimic în mine: nicio lacrimă, nicio compasiune, absolut nimic.

Voiam să fiu trist, până la urmă era mama mea! Cu toate acestea nu puteam să simt nimic pentru ea. Nici măcar nu am cunoscut-o. Pentru mine nu era mai mult decât un trup neînsufleţit într-un sicriu, o străină, care a fost prea puţin timp în viaţa mea. Nu mă încerca niciun sentiment de regret pentru dispariţia ei. Tot ceea ce simţeam era un gol ciudat, care se extindea în mine.

Nu am înţeles prea mult din predică şi din cuvintele de adio. Totul a trecut pe lângă mine ca un film în care eu nu am fost implicat. Atunci când ceremonia s-a terminat şi participanţii au trecut pe lângă sicriu pentru a aduce un ultim omagiu, am auzit cum se şuşotea în spate despre mine. Dar asta nu m-a deranjat, m-am oprit în faţa sicriului şi am privit trupul neînsufleţit al mamei mele. Arăta ca şi cum ar fi adormit. Ei i-axi împreunat mâinile pe haina albă şi lângă ea se aflau trei jucării din pluş care simbolizau cei trei fii pe care îi avea. Unul era un cal, altul un urs şi al treilea o broască verde. Predicatorul mi-a pus mâna pe umăr şi apoi mi-a întins broasca verde. Am strâns la piept jucăria din pluş ca pe o comoară preţioasă şi am mers cu capul plecat mai departe.

După înmormântare, tatăl meu maternal m-a condus la căsuţa modestă a mamei mele. El a spus că probabil ar mai exista ceva ce voiam să iau ca amintire. Era un sentiment ciudat să merg prin casa ei. Mobila era jegoasă şi folosită. Duşumeaua era murdară. în chiuveta din bucătărie erau clădite un teanc de vase. Un ceas de perete ticăia. El era

singurul care nu s-a oprit odată cu moartea mamei. Am auzit un zgomot din dormitor şi, mai înainte ca să fiu conştient de noua situaţie, în faţa noastră apăru o bătrână morocănoasă ce mă examina sceptic din cap până în picioare.

— Eşti fiul lui Paulette?

— Da, am spus, eu sunt.

— Nu mai sunt bani.

Am privit-o cumva perplex şi ea a repetat afirmaţia stânjenitoare.

— Am spus că nu mai sunt bani! încă nu ştiam despre ce vorbea.

— Despre ce vorbiţi? am întrebat-o calm.

— Dacă ai venit să vezi dacă mai sunt bani, nu mai sunt! Am cheltuit totul pentru înmormântare. Nu mai sunt bani pentru tine aici. Numai ca să-ţi fie clar, e bine?

— Dar eu… am înţeles, am răspuns încet şi i-am dat de înţeles lui Darren Smith că putem pleca.

Cuvintele acestei femei m-au rănit prea profund. Din nou acest cuvânt blestemat – banii. Mama abia murise, iar această femeie vorbea doar la o jumătate de oră de la înmormântare despre bani. Nici măcar nu am întrebat-o şi nici nu am avut de gând să o întreb despre aceasta. Ultimul lucru la care voiam să mă gândesc în acele clipe erau banii. Dar pentru ea era evident că era cel mai important subiect. La fel ca şi familia Brown, care din cauza economiilor m-au tăiat de pe lista lor de buget.

Cât am urât aceşti bani blestemaţi! O da, i-am urât pe ei şi tot ceea ce avea legătură cu ei. Dacă aş fi avut bani, imediat i-aş fi dăruit mai departe, chiar dacă ar fi fost un milion. Nu voiam să am de-a face cu ei. Nu au adus decât necaz, nimic altceva. Erau ca o otravă, care rodea în inimile lacome ale oamenilor şi le transformau în gheaţă. în viaţa mea erau rădăcina tuturor relelor şi de aceea i-am urât.

Am strâns broasca verde şi am părăsit casa. Norii grei acopereau cerul şi un vânt rece sufla peste câmpie, atunci când ne-am urcat în maşină. Era deja întuneric când am ajuns acasă. Am plecat tăcut în camera mea, m-am pus pe pat, strângând la piept vieţuitoarea pufoasă pe care mi-a dat-o pastorul ca amintire. Era tot ceea ce îmi rămăsese de la familia mea.

— Unchiule Darren, ai văzut broasca mea? Tatăl meu maternal a

negat din cap.

— Nu este pe patul tău, unde era de obicei?

— Nu, nu este. Tocmai am căutat-o peste tot şi nu o găsesc.

— Poate soţia mea a pus-o în altă parte.

Am mers în sufragerie, unde mama mea maternală stătea pe canapea şi răsfoia o revistă de modă.

— Tanti Roberta, ştii unde este broasca mea? Ea m-a privit şi a ridicat din umeri.

— Habar n-am, probabil a ţopăit în altă parte.

— Mi-ai luat-o tu?

— Ce ştiu eu unde îţi ţii tu vechiturile, a spus ea iritată. Probabil e în debaraua din garaj.

Ştiam că ea mi-a luat-o ca să mă jignească. Îi făcea plăcere să mă amărască. Ştia foarte bine că broasca verde din pluş era totul pentru mine şi niciodată nu aş pierde-o. Era singurul lucru care îmi amintea de mama mea. Nu am putut să o iubesc pe mama mea, atunci am iubit această broască. O iubeam ca şi cum era mama mea.

Am plecat în garaj şi am scotocit fiecare colţişor, fiecare dulap şi chiar tomberonul de gunoi pentru a găsi preţioasa mea jucărie din pluş. Dar totul a fost fără succes.

Eram de neconsolat. Am mers înapoi în sufragerie şi am întrebat-o din nou pe mama mea maternală despre broască.

— Nu este în garaj. Unde ai pus-o? De această dată era înfuriată.

— Nu sunt responsabilă pentru dezordinea ta. Ai pierdut-o.

— Nu am pierdut-o. Tu ştii că nu aş pierde-o niciodată. Ea ridică din umeri.

— Probabil, din greşeală, a ajuns în gunoi, atunci când am făcut curăţenie.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Ai aruncat-o?

— Ce te agiţi aşa? Era doar o jucărie caraghioasă din pluş. Te comporţi ca un copil de trei ani, care şi-a pierdut ursuleţul.

Am explodat de furie şi exasperare.

— De ce ai făcut asta?

— Eu nu am făcut nimic. Am spus „probabil” şi mai ales că este foarte bine că în cele din urmă a dispărut. Deja mă enerva broasca ta

ciudată.

Aş fi vrut să-i sar la gât pentru această declaraţie înjositoare. Eram profund rănit. Ea mi-a aruncat broasca, singura amintire de la mama mea. De această dată, în mod vizibil a mers prea departe.

Am alergat în camera mea şi am început să plâng. Familia Brown nu mi-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Nu, ei nu ar fi făcut-o. De asta eram sigur. îmi era dor de ei. îmi era aşa de dor de timpul când voi avea voie să merg acasă. Poate că ei s-au răzgândit. Poate că au regretat că au desfiinţat adopţia şi îmi vor permite acum să vin acasă.

Gândul la familia Brown nu mi-a mai dat linişte. Mi-am şters lacrimile de pe faţă şi m-am îndreptat spre birou. Fără să gândesc prea mult, am pus mâna pe receptor şi am format numărul lor. Nu era pentru prima dată când sunam. Contactul nostru se limita la unul sau două telefoane pe lună şi oricum îmi dădeau sentimentul că nu am dispărut cu totul din viaţa lor. Mi-a întărit speranţa că poate într-o zi voi avea voie să mă întorc acasă. Nu dură mult până ce la celălalt capăt al firului se auzi vocea unei femei obosite. Era Petty.

— Alo?

— Mama, sunt eu, Tony, am spus cu voce înecăcioasă.

— Tony! Ce mai faci?

— Rău, am spus direct. Mama mea maternală mă tratează ca pe un gunoi.

— Adevărat?

— Ea ţipă tot timpul la mine şi astăzi mi-a aruncat broasca din pluş în gunoi.

— Broasca ta din pluş?

— Jucăria verde din pluş pe care am moştenit-o de la mama mea naturală, i-am explicat sacadat. Tu nu îţi imaginezi cât de dură este această femeie cu mine. Pur şi simplu… pur şi simplu a aruncat broasca.

— Da, aceasta este de neconceput, veni prin receptor. Cum a putut să-ţi facă aşa ceva?

— Mă urăşte, am răspuns în timp ce îmi ştergeam cu dosul palmei ochii umezi. Cred că ea aşteaptă doar să împlinesc optsprezece ani şi să dispar din casa lor. Şi chiar asta voi face. Nu voi mai rămâne nici măcar o zi aici. Jur asta!

— Ai cu totul dreptate, mă susţinu Petty în hotărârea mea. Şi, atunci când împlineşti optsprezece ani, să vii acasă.

Au durat câteva secunde până când am înţeles ceea ce abia pronunţase mama mea adoptivă.

— Tu vrei… tu vrei să spui că eu… eu am voie să vin acasă? Doar pronunţarea acestor cuvinte îmi făcea inima să-mi bată cu putere, cu toate că eram sută la sută sigur că nu am înţeles bine. Nu putea să fie astfel. Ar fi fost prea frumos ca să fie adevărat.

— Da, Tony, imediat ce ai optsprezece ani, vii acasă, repetă Petty oferta.

Mi-a pierit vocea şi pentru un timp nu am mai spus nimic.

— Acasă? am murmurat în cele din urmă fără să cred. Vorbeşti serios?

— Cu toată seriozitatea, confirmă mama mea adoptivă din nou şi cu aceste cuvinte îngropa pentru totdeauna orice îndoială. Jeffrey nu va avea nimic împotrivă, aşa cum îl cunosc eu. Camera ta este încă liberă.

Un zâmbet îndepărtă orice urmă de tristeţe de pe faţa mea la fel cum vântul cald de primăvară spulberă ultima zăpadă. Mesajul mi-a dat aripi într-un mod de nedescris. O jerbă de sentimente a explodat în mine. Aveam voie să merg acasă. Timp de şase ani de când statul m-a luat de la familia Brown nu am avut voie să mă întorc. Toate dezamăgirile amare şi lacrimile de peste ani aparţineau trecutului. Aveam voie să merg acasă imediat ce voi fi major. Aproape că nu mai aveam răbdare să aştept.

Şi apoi a venit ziua când am împlinit optsprezece ani şi am mers acasă. Mă simţeam ca în basme. într-un fel, nu puteam să realizez că se întâmpla cu adevărat. Eram acasă! Acasă în Durham. Şi totul era la fel ca la început. Terasa, grădina, intrarea în garaj cu coşul de baschet, unde mă jucam adesea împreună cu Donovan, erau aşa cum le lăsasem. Petty şi Jeffrey Brown mă aşteptau deja în uşă.

Era un sentiment deosebit să intru în casa în care mi-am petrecut copilăria. Aşa de multe amintiri mi se trezeau în mine – bune şi rele. M-am uitat la balustradă de pe trepte şi mi-am amintit cum o foloseam înainte ca tobogan. Atunci aproape ajungeam la balustradă şi acum puteam să pun fără efort mâna pe ea.

Când eram mai mic, mi se părea că această casă este gigantică,

dar acum, dintr-odată, mi se părea foarte micuță. Am urcat treptele și am intrat în cameră. În ea era patul suprapus, biroul, raftul pentru cărți, fotografia mea și a lui Donovan pe perete. Nu s-a schimbat nimic. Totul a rămas în același loc ca atunci.

M-am simțit ca în anii de odinioară. Da, nu m-ar fi mirat dacă ar fi intrat un Donovan cu zece ani mai tânăr și mi-ar fi povestit despre cel mai recent accident cu bicicleta. Eu și fratele meu aveam un talent deosebit în ceea ce privea accidentele. Odată, mergeam cu fratele meu fără să țin mâinile pe coarne pe o pantă abruptă. Bineânțeles că rezultatul a fost rostogolirea și mai multe julituri grave. Altădată, am fost loviți de o mașină și am avut o frică groaznică de tata dacă ne descoperea și ne învinețea mai tare pentru neatenția noastră. Am avut câteva aventuri, dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Acum eram adulți și știam că în sfârșit totul va fi bine.

Părinții mei adoptivi s-au așezat împreună cu mine în sufragerie, la cafea, și, în timp ce le povesteam despre felul cum mi-a mers de când m-a luat statul de la ei, Petty clătina din cap atunci când povesteam o noutate mai ciudată.

— Cum au putut să facă așa ceva cu tine? întreba ea. E îngrozitor! Dumnezeul meu, noi habar n-am avut.

— Aici se vede încă o dată de ceea ce este capabil statul, murmură Jeffrey. Noi te-am tratat ca pe un prinț și tu nici măcar nu ți-ai dat seama de asta.

Am clătinat înțelegător din cap.

— Da, ai dreptate, am confirmat. Sincer îmi pare foarte rău de problemele pe care vi le-am creat. Știu că nu a fost simplu pentru voi.

— Nu, bineânțeles că nu a fost simplu, oftă Petty, iar Jeffrey completă:

— Noi ți-am oferit cerul pe pământ și ca mulțumire ai povestit statului toate minciunile despre noi. Așa că am fost citați în fața tribunalului pentru minori și din cauza ta am avut chiar și un proces pe cap.

M-am simțit mai mult decât vinovat. Mă simțeam responsabil de toate necazurile și dificultățile familiei Brown din cauza comportamentului meu rău. Era doar vina mea și mă simțeam foarte rău din cauza asta.

— Nu ar fi trebuit să spun ceea ce am spus despre voi. A fost

foarte greşit din partea mea, am murmurat afectat. Nu am cuvinte să spun cât de rău îmi pare. Dacă aş putea să dau timpul înapoi nu aş mai face la fel.

— Da, bine, spuse Petty generos. Ce a fost a fost, trecutul nu se mai poate întoarce. Dar acum eşti înapoi şi de această dată putem să fim stăpâni pe situaţie, nu-i aşa, Tony?

Am clătinat energic din cap.

— Mulţumesc că mi-aţi permis să vin înapoi. Asta n-o voi uita niciodată. Nu ştiam unde ar fi trebuit să mă duc.

— Care sunt planurile tale? a întrebat Jeffrey.

— Sincer vorbind, nu m-am gândit foarte mult la viitor, am răspuns.

Şi, cu adevărat, nu-mi bătusem prea mult capul. Pentru mine un singur lucru era important: să merg acasă! Toate celelalte veneau de la sine.

— Cred că în primul rând voi termina liceul, am spus ridicând din umeri.

Petty îşi drese glasul.

— Cred că ar fi mai bine prima dată să îţi cauţi un loc de muncă, ce crezi Jeffrey?

— Da, cu siguranţă, murmură domnul Brown.

— În zilele noastre, totul este groaznic de scump, continuă mama mea adoptivă şi puse cana ei de cafea pe măsuţa din faţa canapelei. Şi, bineânţeles că nu mai putem să te lăsăm să locuieşti gratis la noi, Tony. Eu cred că tu înţelegi toate acestea. Până la urmă eşti adult şi poţi să-ţi porţi singur de grijă.

— O, da, bineânţeles, am răspuns. La familia Smith tot plăteam chirie, nicio problemă.

Nu voiam să le dau nici cel mai mic prilej de a fi nemulţumiţi. Mi-am propus ca de această dată să fac totul bine.

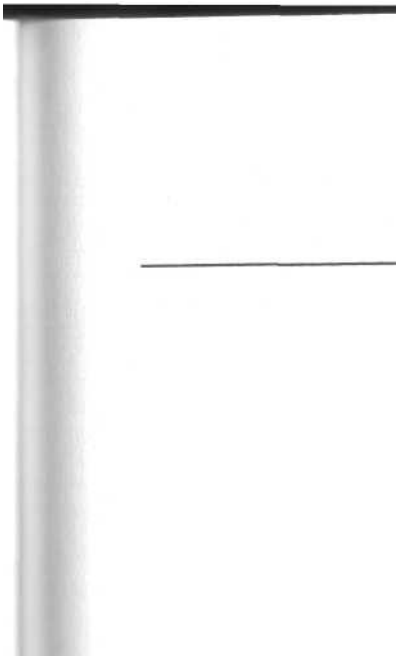

O nouă dimensiune?

— Eşti nou aici, aşa e?

Am confirmat din cap şi i-am numărat băiatului restul de bani de la chipsurile pe care şi le cumpărase.

— Am slujba aceasta de două săptămâni, i-am dat vioi informaţia.

— Cum te cheamă?

— Tony.

— Eu sunt Justin.

— Bună, Justin.

— Bună, Tony.

El îmi zâmbi, în timp ce deschise punga cu chipsuri din cartofi şi generos îmi oferi şi mie. Am refuzat cu o mişcare din mână. Dar el a insistat până când am luat câteva. Băiatul avea în jur de şaisprezece ani, ochii albaştri, părul blond, puţin ondulat, şi arăta foarte simpatic. Nu eram obişnuit ca cineva să-mi dea atenţie. Am crezut întotdeauna că, în principiu, societatea nu doreşte să aibă de-a face cu un om ca mine. Aşa că eram obişnuit ca să mă închid în lumea mea precum o broască ţestoasă în carapacea ei, pentru a fi privat de orice dezamăgire

şi calomnie. Dar acest băiat a venit în magazinul în care lucram de două săptămâni şi mi-a oferit din chipsurile lui fără vreun motiv vizibil. El a început o discuţie care pentru mine era absolut zguduitoare.

— Eu locuiesc în Chapel Hill, spuse Justin în timp ce îşi băgă o mână plină de chipsuri în gură. Nu este departe de aici, unde locuieşti tu?

— Câteva sute de metri pe stradă, în jos.

— La părinţii tăi?

— Da, aproximativ, am răspuns puţin apatic, la care Justin imediat a intervenit:

— Probleme acasă?

— Da, câteodată, i-am dat nehotărât informaţia şi m-am întrebat de ce am încredere în acest străin. Până la urmă îl cunoscusem doar de două minute. Dar era ceva deosebit la el. Probabil entuziasmul lui spontan, care mi-a dezactivat întreg sistemul de alarmă. Poate din cauza că am tânjit să pot discuta cu cineva despre lucrurile care mă frământau.

încă din prima zi mama mea adoptivă se comporta foarte ciudat faţă de mine. Se schimbase de când am văzut-o ultima dată în orfelinat. Era isterică, se speria la cel mai mic zgomot şi insista să închid toate gemurile şi uşile. Pe deasupra, îmi amintea întotdeauna că trebuie să-mi plătesc cheltuielile şi că Jeffrey mă va arunca în stradă dacă omit acest lucru. Timp îndelungat a pus presiune peste mine, până când mi-am găsit acest loc de muncă în alimentară. Trei-patru săptămâni m-a întrebat aproape zilnic când voi primi primul salariu pentru a-mi plăti chiria. întoarcerea mea la familia Brown mi-am imaginat-o puţin altfel. Dar eram hotărât să-mi dau toată silinţa pentru a rămâne la ei. Unde aş fi putut să plec în altă parte?

Justin îmi întinse din nou punga cu chipsuri şi spuse vioi:

— Hei, aş putea să te iau la una din întâlnirile noastre. Dacă ai chef… Cred că ar fi ceva pentru tine. Eşti interesat?

— Ce fel de întâlnire? am întrebat puţin sceptic.

— O întâlnire bahai, explică băiatul. Este un fel de religie, unde merg cu prietenii mei. Este ceva extraordinar, ca o familie mare.

Eram ochi şi urechi. Nu aveam nicio idee despre ce se petrecea la această aşa-numită întâlnire bahai, dar numai cuvântul „familie”

încolţea în mine dorinţa de a participa.

— Când va avea loc următoarea întâlnire? am întrebat, surprins de deschiderea mea.

— Mâine seara, răspunse Justin. Vrei să vii?

— Da, am strigat fără să stau prea mult pe gânduri.

— Super, spuse Justin în timp ce îşi ronţăia zgomotos chipsurile. Atunci îi vei cunoaşte pe prietenii mei. Până la cât lucrezi?

— Până seara la şase.

— Bine, atunci te voi lua la ora şase de aici.

— Ok, am confirmat.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Tony.

— Şi eu, Justin.

Băiatul mi-a strâns mâna şi apoi s-a îndepărtat fără grabă înspre uşa din sticlă şi a dispărut afară.

încă nu puteam să înţeleg în totalitate de ce acest băiat simplu şi serviabil a conversat aşa de mult cu mine. Şi, pe deasupra, m-a mai şi invitat să petrec un timp împreună cu el şi prietenii lui. Ăsta era de departe cel mai deosebit lucru ce mi se întâmplase în ultimul timp. Asemenea situaţii nu apăreau des în viaţa mea. întotdeauna eram acela pe care toţi îl ocoleau, acela pe seama căruia se făceau tot felul de glume proaste. Nu aveam prieteni.

Copil fiind, nu mi s-a permis să-mi fac prieteni. Singurul meu camarad de joacă era fratele meu. Şi acum, dintr-odată, a apărut cineva cu totul străin care în doar câteva minute a pus temelia pentru o prietenie. Era cu totul incredibil. Aproape nu aveam răbdare să aştept întâlnirea din următoarea zi cu Justin şi prietenii lui.

Atunci când am ajuns acasă, în acea seară, imediat am observat că ceva nu este în ordine cu Petty. Nici bine nu am păşit pragul casei când a apărut din dormitorul ei cu ochii mari şi privirea încremenită.

— Este poliţia aici? a întrebat.

— Poliţia? Nu, de ce?

— Am auzit un zgomot, şoptea ea. Trebuie să fie poliţia, sunt sigură de asta.

— Despre ce vorbeşti? De ce ar trebui să vină poliţia aici?

— Nu auzi? Aud din nou! Aici, chiar acum! închide uşa! Repede!

— Uşa este deja închisă, am spus, îngrijorat de comportamentul

ciudat al mamei mele adoptive.

— Trage perdelele! mi-a ordonat. Eşti sigur că poliția nu este afară?

— Nu este nimeni afară. în mod sigur. Eşti bine?

— Dacă apare poliția mă anunţi, bine?

— De ce? am întrebat eu neînţelegând ce se întâmplă.

— Nimic, nimic, totul este în ordine.

Vorbea sacadat şi făcea mişcări ciudate cu braţele. Apoi, s-a întors brusc şi a dispărut în camera ei. Mi-am încruntat fruntea. în ultimul timp, de mai multe ori, am observat-o pe mama mea adoptivă făcând gesturi greu de explicat. Dar, de această dată, comportamentul ei era la limita nebuniei. Am urcat încet scările şi m-am oprit în faţa uşii dormitorului ei. Am auzit-o cum vorbea cu ea însăşi. Trăncănea cuvinte încurcate, fără sens, şi părea că merge dus-întors prin cameră. Cu grijă, am bătut la uşă.

— Petty?

— Cine este acolo? strigă ea speriată.

— Petty, sunt eu, Tony. Pot să te ajut cumva?

Ea tăcu. Nu ştiam dacă era bine să intru. Situaţia mi se părea dubioasă.

— Petty? Dacă ai nevoie de ceva, eu sunt în sufragerie, bine?

Am auzit-o cum a continuat să vorbească singură şi m-am îndepărtat. M-am lăsat în canapea şi am pornit televizorul. Poate că a avut doar o zi grea, am încercat eu să-mi explic comportamentul lui Petty. Mai devreme sau mai târziu, cu siguranţă îşi va reveni. într-adevăr, după o oră bună, a intrat în sufragerie ca o persoană foarte normală.

— Hei, Tony, mă salută ca şi cum m-ar fi văzut pentru prima dată în acea seară. Jeffrey e acasă?

— Nu, am răspuns.

La care ea mi-a răspuns cu o privire plină de mister.

— Am ceva pentru tine, vino în camera mea.

Am urmat-o în dormitor cu sentimente amestecate. A închis uşa în spatele meu şi s-a îndreptat către noptieră, unde a început să cotrobăiască.

— Să nu-i spui lui Jeffrey despre asta, mă anunţă ea. Dacă află,

probabil va merge direct la poliţie.

— De ce ar merge la poliţie? Nu înţelegeam despre ce vorbea. Nu înţelegeam deloc ce se întâmpla cu mama mea adoptivă. Nu puteam să pun totul cap la cap.

— Ah, aici este, a spus ea, ştiam că mai am una.

Ea luă o ţigară făcută de mână pe care mi-a întins-o cu un zâmbet.

— Uite, ia-o! Am păstrat-o special pentru tine.

— Ce este asta? am întrebat-o nesigur.

— O ţigară cu haşiş, explică Petty ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai natural de pe pământ. încearc-o! Este de calitate.

M-am dat un pas înapoi.

— Nu mulţumesc, am murmurat perplex.

Nu puteam să cred că mama mea adoptivă îmi oferă un joint. Ea şi-a aprins ţigara, a inspirat adânc fumul şi l-a dat afară pe nas. Un miros aparte, dulceag, s-a răspândit în cameră. Din nou mi-a întins ţigara.

— Hai, ia-o!

Am refuzat cu un gest energic.

— Nu vreau, mulţumesc, am refuzat-o pe Petty, dar ea nu s-a lăsat cu una cu două.

— Nu te comporta aşa, Tony. Doar nu vrei să-mi spui că tu nu ai fumat niciodată în orfelinat o ţigară cu haşiş.

— Nu am fumat, am răspuns. Şi nu vreau nici acum.

— Molâule! mormăi Petty în timp ce mai trase încă un fum adânc pe care îl savura cu ochii închişi.

Priveliştea mă scârbea. Mama mea adoptivă fuma haşiş chiar în faţa mea!

Aceasta a fost prima mea experienţă cu drogurile. Ştiam despre droguri de la televizor, probabil de la o oră de la şcoală, dar până la vârsta de optsprezece ani nu am avut de-a face cu aşa ceva. Ce era asta pentru un copil orfan ca mine? într-un fel nu exista o explicaţie logică a faptului că nu fusesem confruntat cu toate acestea. Era ca şi cum cineva mi-ar fi pus în toţi aceşti ani ochelari de cal.

Şi acum, tocmai mama mea adoptivă mă iniţia în această lume întunecată. Fuma plină de pasiune şi, după puţin timp, s-a aşezat pe

patul ei, privind fix, în gol. Mă durea să o văd în halul ăsta. Era o experienţă dură. Şi cum o vedeam stând aşa de confuză, mi s-au schimbat sentimentele faţă de ea brusc, la fel cum s-ar transforma sucul de zmeură în plăcintă cu spanac. întotdeauna am privit-o pe mama mea adoptivă ca fiind mama mea, dar acum, dintr-o dată mă simţeam ca un frate mai mare de-al ei. Şi nu îmi era deloc comod acest rol.

în următoarea zi, după muncă, Justin m-a aşteptat punctual. M-am bucurat atât de mult să-l văd! Şi-a adus prietenii cu el – Leon şi Ryan. La prima vedere, amândoi îmi păreau simpatici. Le dădeam treisprezece sau paisprezece ani. Şi ei erau voioşi şi energici, râdeau, făceau glume, se strâmbau. M-au întrebat de formaţiile mele preferate, filmele mele preferate şi jucătorii preferaţi. Mi-au povestit despre cele mai comice isprăvi şi aventuri de-ale lor. Şi, în câteva minute, pe drum spre Chapel Hill, devenisem cei mai buni prieteni. Nu mă deranja deloc faptul că eram mai mare cu câţiva ani decât ei. Pur şi simplu m-am simţit acceptat de către aceşti adolescenţi şi acest lucru era un balsam pentru sufletul meu. Da, în prezenţa lor puteam în sfârşit să fiu ceea ce până atunci nu am avut voie să fiu – un copil. Şi ăsta era un sentiment de nedescris.

întâlnirea bahai avea loc în sufrageria unei case obişnuite. Aveam sentimentul că mă cufund într-o lume cu totul nouă. în jur de treizeci de persoane, cu diferite culori ale pielii, stăteau într-un semicerc în faţa unui şemineu, unde ardea focul şi cântau un cântec din tot sufletul. Atunci când am intrat, toţi s-au întors înspre noi şi ne-au salutat prietenos printr-o mişcare a capului fără să se oprească din cântat. Aş fi preferat să intru în pământ şi am strâns rândul lângă cei care mă însoţeau. Nu eram obişnuit să fiu în prezenţa atâtor oameni, în primul rând în faţa unor persoane străine. Mă neliniştea faptul că eram examinat din toate părţile. Ne-am alăturat mulţimii şi ne-am aşezat. Un bărbat de culoare, cu trăsături indiene, a deschis o carte groasă, de culoare neagră şi a început să citească din ea. Ascultătorii dădeau înţelegători din cap, strecurau câteva observaţii printre cuvintele lui şi începeau să discute conţinutul pasajului, care ridica câteva întrebări.

Sincer vorbind, nu înţelegeam niciun cuvânt din tot ceea ce se discuta. Era vorba despre ceva religios, cunoştinţe superioare sau aşa ceva. Şi mereu apăreau câteva expresii foarte ciudate, care păreau a fi

în limba arabă. în cele din urmă, m-am aplecat spre Justin, care stătea lângă mine şi l-am întrebat:

— Spune-mi cine este acest Bahula, despre care voi vorbiţi tot timpul?

— Vrei să spui Bahâ'u'llâh? şopti Justin. Acesta este fondatorul credinţei bahai. Numele lui este arab şi înseamnă „Măreţia lui Dumnezeu".

— Şi ce a făcut acest tip aşa de nemaipomenit?

— A primit din partea lui Dumnezeu o revelaţie specială pentru omenire.

— Ce fel de revelaţie?

— Că toate religiile sunt treptele unui plan dumnezeiesc. Moise, Krishna, Buddha, Zoroaster, Hristos, Mohamed şi Bahâ'u'llâh sunt toţi profeţi pe care Dumnezeu i-a trimis în lume în anumite epoci ale timpului, ca să aducă învăţătura de care omenirea avea nevoie şi pe care putea să o priceapă. Aşa că toate religiile sunt adevărate şi conduc spre Dumnezeu, numai că pe căi diferite. Această revelaţie progresivă a lui Dumnezeu este un proces fără sfârşit. Bahâ'u'llâh spune că noi toţi suntem una. Toate popoarele, toate rasele, toate religiile sunt una. Şi acesta este scopul înspre care aspirăm – egalitatea oamenilor, pentru că toţi suntem una.

— Noi suntem toţi una, am murmurat interesat, cu toate că prinsesem doar jumătate sau mai puţin din cele spuse de el.

Dar, cumva suna foarte înţelept şi bine gândit. Dintre toate, partea cu egalitatea m-a fascinat. într-adevăr, era extraordinar să gândeşti că toţi suntem una. Asta îmi plăcea. După ce oamenii au vorbit suficient de mult despre text şi au cântat încă două cântece, o femeie tânără a luat cuvântul şi ne-a invitat pe toţi la o mică gustare. Atmosfera s-a relaxat. Leon m-a împins prieteneşte cu cotul în coastă şi chicoti:

— Aceasta este cea mai bună parte, vino!

M-a luat cu el şi şi-a făcut loc prin mulţime înspre bufet, care era pregătit pe o masă uriaşă. Priveliştea m-a lăsat fără cuvinte. Rareori am văzut aşa de multe specialităţi pe o singură masă. Mă simţeam ca în ţara minunilor sau în „O mie şi una de nopţi", în faţa diferitelor naţionalităţi, îmbrăcaţi în hainele lor tradiţionale. Era o amestecătură culturală cum nu am mai văzut vreodată. în timp ce am luat o bucată

de tort cu căpşuni mi-am lăsat privirea să hoinărească peste mulţime. Am urmărit multele perechi împreună cu copiii lor, care aveau culoarea pielii între ciocolatiu şi caramel. Cei mai mulţi dintre cei prezenţi aveau trăsături indiene. Alţii erau negri, doar câţiva erau albi. Şi cea mai mare parte erau undeva între

aceştia dinainte. Fără îndoială că bahai lua în serios unitatea tuturor raselor.

Câţiva copii se jucau în spatele mobilierului de-a v-aţi ascunselea. Adulţii aveau părtăşie în grupuri mici şi pălăvrăgeau liniştiţi. Şi copiii puţin mai mari şi adolescenţii năvăleau peste bufet. Râsetele se amestecară cu zgomotul veseliei şi cu discuţiile încinse. Atmosfera era confortabilă, chiar armonioasă. Nu îmi amintesc să mai fi văzut vreodată ceva asemănător. Dacă exista paradisul pe pământul, atunci îl găsisem chiar acum. Eram cu totul fascinat. Această idee cu unitatea nu părea deloc o invenţie, într-adevăr funcţiona.

— Cine este liderul grupului? l-am întrebat pe Leon, care mânca o bucată uriaşă de pepene.

— Nu avem un lider. Noi suntem toţi la fel. în timp ce se şterse pe la gură cu mâneca de la pulover, continuă să-mi explice: noi avem un comitet format din opt bărbaţi aleşi mai în vârstă, care se întâlnesc în mod regulat pentru a lua deciziile importante. Dar, în rest, suntem o familie mare, care se întâlneşte de fiecare dată în altă casă.

— Aşa, un fel de întâlnire de familie?

— Da, poţi să-i spui şi aşa.

— Vă cunoaşteţi toţi?

— O, da! Este ca într-o familie adevărată cu fraţi, surori, unchi, mătuşi, bunici, mămici. Noi suntem împreună şi ţinem unul la altul. Exact ca într-o adevărată familie.

— Ca într-o adevărată familie, am murmurat cufundat în gânduri.

— Nicio grijă, curând îi vei cunoaşte şi tu pe toţi, continuă Leon şi arătă înspre un băiat în jur de treisprezece ani, care stătea nu departe de noi. îl vezi pe băiatul blond de acolo? El este Jason şi are doi fraţi mai mici: Jona şi Jeremy, care trebuie să fie şi ei pe aici, pe undeva. O, da, acolo în spate, îi vezi? Şi puţin mai la stânga este Steven. Părinţii lui sunt mormoni, dar el hoinăreşte cu noi. Şi acolo, lângă fereastră, stau părinţii lui Ryan.

A continuat să-mi prezinte mai multe persoane din mulţime, pe nume şi cât mai multe informaţii suplimentare pentru fiecare în parte.

— îi vezi pe bărbatul şi femeia de lângă şemineu? Sunt părinţii mei. Vino cu mine!

Mai înainte ca să spun ceva, Leon m-a tras înspre şemineu şi m-a prezentat părinţilor. Amândoi au fost extrem de amabili şi peste măsură de prietenoşi. Eram convins că tocmai cunoscusem perechea cea mai perfectă şi drăguţă de pe tot pământul. După o scurtă discuţie, Leon m-a tras mai departe înspre mama lui Ryan, Sandy. Şi ea era drăguţă şi mi-a zâmbit aşa de călduros că aproape m-a topit. Eram cu totul copleşit de atât de multă atenţie şi siguranţă. Era ca în basme, ca într-un vis, din care nu voiam să mă mai trezesc.

— Bună, Leon. După cum văd, ai adus pe cineva. Leon m-a atins peste umăr şi atunci când m-am întors, mă aflam în faţa unui bărbat înalt, grăsuţ, de vreo treizeci de ani. Avea un zâmbet larg, cuceritor, ochi verzi strălucitori, mustaţă şi păr negru, pieptănat pe spate cu gel. Ţinuta lui elegantă şi bărbia uşor în faţă mă făceau să înţeleg că am de-a face cu o persoană importantă.

— Tony, el este Dave, mi-l prezentă Leon cu o tonalitate gravă în voce, ce arăta un respect deosebit. Dave este unul din liderii comitetului nostru.

Dave îmi strânse mâna şi mă examina interesat.

— Eşti pentru prima dată la o întâlnire bahai?

— Da, am spus.

— Şi ţi-a plăcut?

— Da, foarte mult, am răspuns energic. Toţi sunt aşa de prietenoşi.

— Extraordinar ce poate să facă unitatea între oameni, nu-i aşa? a întărit Dave poetic. Şi cu o privire pe farfuria goală, de unică folosinţă, a spus: Bine, cred că o să-mi mai iau o porţie din curcanul la

rotisor. M-am bucurat să te cunosc, Tony, să te simţi bine!

M-a bătut prietenește pe spate, apoi s-a îndreptat către bufet.

— Dave are inimă pentru tineri, îmi povesti Leon. El este proprietarul a două săli cu jocuri electronice. Acolo câţiva dintre noi suntem angajaţi să lucrăm la sfârşit de săptămână. Pentru asta putem să jucăm gratuit cât vrem noi.

— Super, am spus impresionat.

— Da, nu că-i fain? Dave este un om tare de treabă. Toţi îl simpatizează.

De acest lucru nu m-am îndoit nicio clipă. Bărbatul avea în el ceva incredibil de atrăgător. Şi eram convins că el ştia foarte bine cum să folosească magnetul pe care-l avea.

Ne-am grupat cu Justin şi Ryan, care m-au prezentat altor tineri până când, în cele din urmă, am fost iniţiat în toate legăturile de rudenie şi istoricul familiilor bahai. în acea seară, atunci când am mers în pat, m-am simţit atât de fericit cum nu m-am mai simţit de mult timp.

Noi suntem toţi una!, mi-am şoptit, în timp ce priveam tavanul camerei pierdut în gânduri. Ştiam că aceasta era cheia pentru o lume cu totul nouă. O lume în care exista doar pace şi bucurie. O lume unde nu este important dacă eşti alb sau negru, în care toţi se respectă şi se iubesc, unde toate rasele şi popoarele trăiesc împreună în unitate. O lume în care, în cele din urmă, puteam să găsesc ceea ce până acum nu a putut să-mi dea nimeni – o familie! Eram entuziasmat, tocmai de aceea eram pregătit să dau tot ceea ce puteam pentru a mă conforma acestei noi dimensiuni.

Copiii

— Cum aşa?! Ce s-a întâmplat cu salariul meu?!

— Mama ta a luat cecul azi dimineaţă.

— Dar sunt banii mei. Vreau să spun că eu am muncit o lună întreagă pentru ei. Cum este posibil să înmânaţi salariul meu altcuiva?

— Ea este mama ta. Am crezut că este în ordine.

— Nu, nu e în ordine! încă o dată spun, nu e ok. Eram plin de amărăciune. Mama mea şi-a permis multe lucruri săptămâna trecută, dar acum a mers prea departe. Să meargă la locul meu de muncă şi să-mi ridice tot salariul, asta era o obrăznicie fără graniţe. Şi ştiam

foarte bine ce se putea întâmpla cu aceşti bani, la fel ca toţi banii care îi treceau prin degete – îi va cheltui pe amanţi, alcool şi droguri. Ăsta era stilul ei de viaţă. Acum îmi era clar de ce a închis salonul de înfrumuseţare şi de ce era aproape ruinată.

Mă întrebam cum de nu am priceput toate acestea atunci când eram un copil. Probabil totul a început mai târziu sau eram prea micuţ pentru a realiza ce se juca în spatele culisei. Acum eram mai mare, iar viaţa dublă a mamei mele nu mai era un secret. Numai tata părea să nu ştie nimic despre aceasta. Petty întotdeauna m-a avertizat: pentru nimic în lume să nu-i spui lui Jeffrey despre asta. Ai înţeles? Niciun cuvânt, e clar?

Câteodată mă lua cu ea în drumeţiile-i nocturne. Mergeam dintr-un oraş în altul şi, în timp ce ea se întâlnea cu amanţii, fuma haşiş şi lua pilule de LSD, iar eu trebuia să o aştept în maşină.

Petty era cu totul dependentă. Aşa de dependentă că toate gândurile şi acţiunile erau îndreptate doar într-o singură

direcţie: banii. Niciodată nu erau destui bani. întotdeauna avea nevoie de mai mulţi. Tot mai mulţi. Şi a fost gata să facă totul pentru a-şi astâmpăra setea după droguri. Ce fel de droguri lua, nu ştiam exact. Ştiam doar că dependenţa îi mâncase toate economiile – şi pe ale ei şi pe ale soţului. Atunci când Jeffrey s-a retras de la unul dintre cele două locuri de muncă şi a primit pensia toată odată, Petty a aşteptat ca un uliu poştaşul ce trebuia să aducă cecul. Imediat ce a intrat în mâinile ei, totul a fost risipit. Pur şi simplu a cheltuit toţi banii. Era o sumă foarte mare şi mie mi-a dat douăzeci de dolari ca să-mi ţin gura.

Iar acum a mers la locul meu de muncă şi a încasat şi cecul meu. Pur şi simplu era prea mult. Undeva erau nişte limite pe care ea le-a depăşit. Trebuia să iau atitudine. Trebuia să-i dezvălui totul tatălui meu adoptiv. Nu mai aveam voie să tac. El trebuia să ştie tot ceea ce s-a petrecut! El avea dreptul să ştie ce face soţia în spatele lui: că ea consumă droguri în timp ce el este la muncă şi că i-a forat toţi banii pensiei! Eram forios, foarte hotărât să dezvălui marele secret. Atunci

când am ajuns acasă, Jeffrey mă aştepta cu o faţă întunecată.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse el.

— Da, şi eu trebuie să vorbesc cu tine, am spus eu. Mi-am luat o bere din frigider şi chiar voiam să încep cu marele meu secret, atunci când tatăl meu adoptiv mi-a luat-o înainte, spunându-mi sec:

— Tony, îmi pare rău. Dar tu nu poţi să mai rămâi aici. Am înlemnit într-o clipă.

— Ce ai spus?

— Trebuie să-ţi cauţi un alt loc unde să locuieşti.

— Dar… cuvintele mi s-au oprit în gât.

— Tu eşti adult, Tony. Nu mai suntem responsabili pentru tine.

Eram aşa de uluit, încât aproape îmi venea să ameţesc.

Nici în ruptul capului nu aş fi luat în calcul asta.

— Şi unde ar trebui să mă duc?

— Nu ştiu. îţi dau o săptămână ca să-ţi cauţi altceva.

— Jeffrey… asta… nu poţi să faci asta, am spus descurajat. Eu nu am un loc unde să merg şi tu ştii asta. De ce nu pot să rămân aici?

— Nu se poate, Tony. Pur şi simplu nu se poate, răspunse tatăl meu adoptiv nehotărât.

Şi am avut impresia că nici el nu ştia cum să-mi explice această hotărâre. Probabil Petty era cea care îl delegase să mă alunge de frică că într-o zi nu voi mai tăcea. Ea era cea care făcea întotdeauna presiune. Ea domnea între aceşti patru pereţi şi toţi trebuiau să joace după cum cânta ea. Jeffrey nu avea nimic de spus şi eu niciodată nu eram binevenit. Asta ar fi trebuit să ştiu. Cu toate astea, durea. Durea atât de mult. Ei m-au exclus din nou. Nu mă iubeau. Le eram o povară, întotdeauna le-am fost o povară. Cum am putut eu să-mi zugrăvesc în mintea mea că atunci când voi împlini optsprezece ani va fi cu totul altfel? Nu va fi niciodată altfel. Eram un copil orfan dispreţuit şi aşa voi rămâne.

— Despre ce voiai să vorbeşti cu mine?

întrebarea lui m-a trezit din nou la realitate. Am dat din mână.

— Nu ceva important, am murmurat fugitiv.

Apoi m-am refugiat în camera mea pentru restul zilei.

La următoarea întâlnire bahai, noii mei prieteni au observat imediat că ceva nu este în ordine.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Tony? Arăţi aşa de apăsat. Niciodată nu am putut să-mi ascund sentimentele.

— Trebuie să-mi caut o nouă locuinţă, am explicat tulburat. Părinţii mei m-au dat afară.

Leon, Ryan şi Justin au fost şocaţi.

— Tony! strigă Ryan, nu pot să facă aşa ceva. Am făcut o grimasă.

— Am o săptămână la dispoziţie pentru a-mi căuta altceva. Nici măcar nu ştiu de unde să-mi încep căutarea. Nu cunosc pe nimeni pe care aş putea să întreb.

— Tu ne cunoşti pe noi! spuse Leon încrezător şi sări în sus. Cu siguranţă vom găsi o soluţie, nu-i aşa, băieţi?

Eram surprins de iniţiativa lui, dar nu mi-am făcut mari speranţe. Cum ar putea ei să mă ajute? Justin, spontan îmi dădu ideea să-i întreb pe părinţii lui şi, înainte ca să pot să-i spun ceva, deja plecase. Nu dură nici măcar două minute până când se întoarse cu faţa strălucitoare şi îmi spuse:

— Părinţii mei sunt de acord. Poţi să te muţi la noi! Credeam că nu aud bine.

— Vrei să spui că eu pot să locuiesc la voi? Justin dădu din cap bucuros.

— Nu a fost deloc greu să-i conving. Ei au spus că poţi să te muţi oricând.

— Super, spuse Leon. Atunci putem să ne vedeam zilnic! Şi Ryan râdea pe sub mustaţă:

— Tony, tu chiar ai crezut că noi te lăsam în aer? Eram paf. Nu eram obişnuit ca cineva să se zbată pentru mine.

— Mulţumesc, am murmurat încurcat şi aproape că nu ştiam cum să-mi exprim mulţumirea.

Justin şi-a pus braţul în jurul umerilor mei şi mi-a spus:

— Pentru asta sunt prietenii, nu-i aşa?

„Prieteni” – ce cuvânt! Cât de des am tânjit după un prieten şi acum aveam trei. Era o experienţă minunată.

Le-am spus părinţilor mei adoptivi, chiar în aceeaşi zi că mi-am găsit o nouă locuinţă. în secret, am sperat că îi va face să le pară rău de decizia lor şi să mă roage să rămân la ei. Dar tot ceea ce au spus a fost:

— Bine, când te muți?

Indiferența lor m-a rănit. Nu înțelegeam de ce nu au încercat nici măcar puțin să mă rețină. Mă simțeam respins și nedorit. Nu însemnam nimic pentru ei și asta mă făcea furios și trist în același timp. De ce nu au luptat niciodată pentru mine? De ce eram pentru ei așa de lipsit de importanță? De ce mă respingeau?

Atunci când am sosit, în următoarea seară, cu geanta mea sport pe umăr, la Justin, m-am simțit foarte străin. De atâtea ori a trebuit să mă mut în locuri noi pentru că nimeni nu mă voia! îmi era frică de faptul ca într-o zi și familia Schondorf mă va arunca la fel cum au făcut-o toți ceilalți până acum. îmi era teamă că nici lor nu le va plăcea de mine și, urmărit de ghinion cum eram, aș fi adus necaz peste casa lor. întotdeauna ceva mergea rău atunci când eram eu în preajmă. Era ca un blestem care mă urmărea. Și asta îmi producea frică.

Până la urmă, frica pe care o aveam s-a dovedit a fi nemotivată. Familia Schondorf m-a primit cu inimă largă și m-am integrat în viața lor de parcă aș fi stat dintotdeauna cu ei. în fiecare dimineață, atunci când intram în bucătărie, micul dejun era deja pregătit pentru mine. întotdeauna erau din belșug snacks-uri și dulciuri și o cină pe cinste completa meniul zilnic.

Mi-am găsit un loc de muncă la Dunkin' Donuts și, în timpul meu liber, hoinăream cu Justin, Ryan și Leon. Ne bucuram mult să fim împreună. Ei mă plăceau cu adevărat, iar părinții lor erau bine intenționați. întreaga comunitatea bahai mă accepta și, împreună cu ei, mă simțeam așa de bine ca în niciun alt loc. Odată, am compus un vodevil cu titlul „Toți suntem una". L-am prezentat în fața unui public larg și la final a plouat cu aplauze. M-au copleșit cu complimente, îmbrățișări, urări emoționante de bine. Toți îmi spuneau cât de mult le-a plăcut piesa și cât de privilegiați sunt că mă au în comunitatea lor.

Mă simţeam în al nouălea cer. Sufla, în sfârşit, un vânt proaspăt în pânza vaporaşului vieţii mele. Abia acum simţeam că trăiesc. într-adevăr, religia bahai a provocat o schimbare radicală în viaţa mea. Asta nu pentru că închinarea la Bahâ'u'llâh mi-a dat vreo satisfacţie sau vreun sentiment de bucurie, era mai mult vorba de oamenii cu care aveam de-a face şi care făceau atât de mult bine sufletului meu. Şi nu voiam să pierd acest lucru pentru nimic în lume.

într-o noapte, când veneam cu autobuzul de la muncă, am văzut trei băieţi bahai hoinărind pe stradă. îi cunoşteam pe toţi. Erau Jason şi fraţii lui mai mici: Jona şi Jeremy. Jason avea în jur de treisprezece ani, Jona avea zece, iar micuţul Jeremy opt. M-am mirat ce făceau aşa de târziu afară. Şi, hotărât, am mers înspre ei:

— Hei, băieţi, ce s-a întâmplat cu voi?

— Mama noastră ne-a părăsit, răspunse imediat Jason. Eram nedumerit.

— Ce vrei să spui? Jason ridică din umeri.

— A dispărut, spuse pur şi simplu, iar fraţii lui stăteau lângă el şi mă priveau cu ochii mari în timp ce confirmau cu tristeţe spusele fratelui lor. Mama a plecat.

— Cu siguranţă că va veni în curând înapoi, am spus încrezător.

Dar băieţii clătinau din cap.

— Nu mai vine înapoi, ne-a părăsit. Ea a plecat cu acel bărbat pe care îl iubea.

— Ce bărbat?

— Este invizibil, ştii? îmi explică cel mai mic cu o faţă serioasă.

Am crezut că nu am auzit bine.

— Bărbatul este invizibil?

— Da, îmi explică Jason şi oftă adânc. Mama noastră uneori are halucinaţii, ea vorbeşte cu oameni invizibili, aşa ceva. A spus că se va întâlni cu acest bărbat pe care îl iubeşte. Ne-a promis că nu va pleca pentru mult timp. Dar nu s-a întors.

— De când a plecat?

— De câteva ore, răspunse Jona.

Am aruncat o privire la ceasul meu de mână. Era deja trecut de ora zece seara.

— Probabil a intervenit ceva pe drum, am încercat eu să atenuez situaţia. Pot să merg cu voi acasă ca s-o aşteptăm împreună, bine?

Confirmarea din cap în unanimitate a fost răspunsul. I-am însoţit pe cei trei acasă şi m-am străduit să-i ţin ocupaţi în următoarele ore aşa încât să uite cel puţin pentru un timp de dispariţia mamei lor. Nu a fost rău. Am făcut pop-corn, am vizionat un film împreună şi, la insistenţa celui mai mic, chiar am gătit ceva, cu toate că orezul mi s-a prins, hamburgerul mi s-a ars şi, în scurt timp, bucătăria s-a transformat într-un câmp de luptă plin de fum.

Atunci când a trecut de miezul nopţii şi mama lor tot nu venise încă, am început să mă gândesc mai serios: oare să anunţ poliţia? Nu, asta cu siguranţă nu era o ideea bună. Poliţia îi va lua pe copii şi-i va pune într-un orfelinat. Nu voi lăsa să se întâmple aşa ceva. Orfelinatul nu-mi trezea amintiri plăcute. Ăsta era ultimul lucru pe care îl doream pentru ei. Trebuia să găsesc o altă soluţie, dar care?

— Unde este tatăl vostru? i-am întrebat pe copii.

— Noi nu-l cunoaştem, răspunse Jona. Mama nu a vorbit niciodată despre el.

— Aveţi poate rude pe care aş putea să le sun? O mătuşă, un unchi sau aşa ceva?

Din nou negare din cap.

— Noi nu avem pe nimeni în afară de mama noastră, explică Jason sec.

— Mama nu mai vine înapoi, nu-i aşa? observă Jeremy abătut.

Am oftat. Băieţii mă priveau fix, cu ochii plini de aşteptări, pentru a-mi sorbi cuvintele. Ei îşi puneau toată speranţa în mine. Habar n-aveam ce ar trebui să spun. Dar un lucru îmi era clar, nu puteam să-i las singuri pe aceşti trei băieţi. Cineva trebuia să se ocupe de ei!

— O să mă îngrijesc de voi până se întoarce mama voastră. Bine? am spus spontan, iar uşurarea de pe feţele lor era vizibilă.

Probabil că e o hotărâre pripită să preiei responsabilitatea îngrijirii a trei copii la numai nouăsprezece ani, dar nu puteam altfel. Ceva din mine mă împingea pur şi simplu să-i ajut. M-aş fi simţit mizerabil dacă nu aş fi făcut-o. Şi aşa s-a făcut că, dintr-odată, m-am trezit că am trei băieţi:

Jason, Jona şi Jeremy.

Mi-am dat toată silinţa să fiu tatăl şi mama perfectă. Făceam cumpărături, găteam, spălam, călcam, făcea curat, trezeam copiii, pregăteam micul dejun, le dădeam sandvişurile pentru şcoală, potoleam certurile, îi puneam la culcare şi îi mângâiam atunci când le era dor de mama. Jason, cel mai mare, mă ajuta cât putea de bine. Jeremy, cel de opt ani, îmi mânca cel mai mult nervii. Era un pachet de energie. Atunci când se înfuria, arunca în aer tot ce prindea şi lăsa casa ca după uragan. Seara se împotrivea să meargă la culcare şi, în fiecare dimineaţă, făcea un adevărat teatru atunci când trebuia să meargă la şcoală. Mă lovea cu pumnii şi ţipa ca din gură de şarpe:

— Nu merg la şcoală! Nu merg la şcoală! Câteodată era nevoie de ameninţările mele şi ale lui Jason, artă de convingere şi chiar forţă pentru a-l pune pe micul îndărătnic în autobuzul şcolii. Imediat ce ieşeau din casă, mă îmbrăcam în hainele de serviciu şi mergeam cu autobuzul la Dunkin' Donuts, unde lucrurile erau la fel de „efervescente" de când fusesem ridicat în funcţia de manager. Imediat după muncă mă grăbeam să ajung acasă pentru a găti cina şi a-i ajuta

pe copii la teme. După ce toţi băieţii erau în pat, chiar când se liniştea şi miorlăitul lui Jeremy, epuizat, mă lăsam în canapea şi intram imediat în lumea viselor până în dimineaţa următoare când toată povestea o lua de la capăt. Eram tot timpul în mişcare. Dar ideea că micuţii ar putea ajunge în stradă sau că statul i-ar putea pune într-un orfelinat fără supravegherea mea, îmi dădea puterea necesară de a nu renunţa. Nu aveam voie să-i las baltă pe băieţi. Ei aveau încredere în mine. Am promis că voi avea grijă de ei şi voiam să-mi ţin cuvântul. Le eram dator cu asta. Atunci când mama lor nu a venit acasă nici după cinci zile, am cerut ajutorul familiei Schondorf. Dar ei erau de părere că ar trebui să anunţ protecţia copilului.

— Este absolut uimitor cum te îngrijeşti de ei, spuse doamna Schondorf, dar nu vei reuşi pe termen lung. Trebuie să iei legătura cu protecţia copilului.

— Pentru ca ei să-i pună pe copii într-un orfelinat?

— Ei au experienţă în asemenea situaţii. Am negat cu putere din cap.

Şi eu am fost la orfelinat şi cunosc sistemul. Nu pot să accept ca ei să le facă ceea ce au făcut cu mine.

— Şi ce vrei să faci? Am ridicat din umeri.

— Am crezut că ar putea comunitatea bahai să ajute.

— Cum îţi imaginezi tu aceasta?

— Doar noi suntem toţi una, nu-i aşa? Exact despre asta vorbeşte credinţa bahai, nu-i adevărat?

— Da, aşa, dar…

— Deci noi suntem toţi una şi trebuie să acţionăm ca unul singur, am spus hotărât. Atunci când noi toţi ne unim, putem să-i ajutăm. Ştiu că este posibil.

Doamna Schondorf a dat din mână zâmbind.

— Tony, tu eşti prea naiv în această situaţie. Noi nu putem să luăm pur şi simplu trei copii la noi. Asta nu se poate.

— De ce nu?

— Pentru că… pur şi simplu nu se poate. M-a prins de braţ şi m-a privit fix în ochi. Tony, tu ai o inimă mare. Cu adevărat o inimă mare. Dar nu ar trebui să te încarci cu probleme care te depăşesc.

— De aceea ţi-am cerut ajutorul, am murmurat.

Eram dezamăgit. Am sperat că ea mă va ajuta. Oricum Jason, Jona şi Jeremy aparţineau şi ei marii familii bahai. Nu înţelegeam de ce, chiar acum, când aveau cea mai mare nevoie de ajutor nu era nimeni gata să pună în practică teoria despre a fi una. „Unul pentru toţi şi toţi pentru unul" – la fel ca cei trei muşchetari. Doar aceasta le era filosofia. Dar, încetul cu încetul, am început să mă îndoiesc cât de mult luau în serios aceasta. În orice caz, eu eram dispus să lupt mai departe, asta îmi era clar, chiar dacă trebuia să o fac de unul singur. Nu voiam să-i părăsesc pe aceşti copii.

în următoarea dimineaţă, în faţa uşii stătea o asistentă socială. Cineva o informase în legătură cu situaţia existentă, iar ea a venit să-i ia pe copii şi să-i pună într-un orfelinat. Tot interiorul meu urla ca o sirenă şi un instinct protector se trezi în mine la fel ca o cloşcă care îşi ascunde puiuţii sub aripi atunci când vine vulpea.

— Lăsaţi-mi-i mie, am implorat-o, voi avea bine grijă de ei. Voi fi tată şi mamă pentru ei. Vă rog nu-i luaţi! Nu într-un orfelinat.

Asistenta socială a scotocit toată casa, în timp ce eu am urmat-o pas cu pas şi dădeam drumul cuvintelor ca o cascadă pentru a îndepărta inevitabilul. Mi-a pus câteva întrebări, a notat ceva într-o agendă mare de culoare neagră şi în cele din urmă mi s-a adresat şi mi-a dat verdictul.

— Bine, vă las două săptămâni pentru copii, dar apoi îi voi lua.

— Lăsaţi-mi-i cel puţin o lună. Eu pot şi copiii mă cunosc şi probabil că se va întoarce mama lor până atunci. Cine ştie…

— Două săptămâni, nicio zi mai mult.

Am renunţat să mai discut şi m-am supus hotărârii ei.

Am avut la dispoziţie două săptămâni. Două săptămâni până când ea să-i ia şi să-i pună într-un orfelinat. Mă durea sufletul atunci când mă gândeam la asta, dar nu puteam să fac nimic. Au urmat două săptămâni triste. Mi-am toată silinţa să fiu cel mai bun părinte de pe pământ. Şi, cu toate că mâncarea mi se ardea aproape zilnic, hainele se stricau după spălat, încetul cu încetul, haosul din camera copiilor s-a extins şi în sufragerie, aspiratorul n-a mai făcut faţă, micuţul Jeremy aproape m-a pus la pământ cu năzbâtiile lui şi nici măcar o noapte nu am dormit îndeajuns, totuşi simţeam că înfloresc în noua mea responsabilitate.

Era cum aş fi fost programat pentru a-i ajuta pe alţii. Cu toate că

pentru asta nu exista o explicaţie palpabilă. Nimeni nu m-a învăţat să mă comport aşa, şi mai mult, nu am avut un model pentru acest instinct matern. Tot ceea ce am primit în viaţa mea a fost ură şi respingere. Şi tot ceea ce voiam să dau mai departe era dragoste şi siguranţă. Şi mai ciudat era că nu trebuia să fac un efort special pentru a fi aşa. Pur şi simplu era în mine. La fel cum un pictor dă viaţă unei pânze albe. Sau cum un poliglot învaţă fără probleme o limbă străină. Nu-mi era deloc greu să fiu de partea celor slabi şi să le dau ceea ce eu nu primisem.

După două săptămâni, s-a întors asistenta socială, aşa cum era stabilit, pentru a-i lua pe copii. A fost greu să mă despart de ei şi să-i las statului. Jason a încercat, pe cât posibil, să fie tare atunci când l-am îmbrăţişat.

— Ai grijă de fraţii tăi, i-am spus şi el a dat din cap conştient de responsabilitate.

M-am adresat lui Jona:

— Jason are nevoie de tine. Să fiţi uniţi, bine?

— Bine, spuse Jona şi îşi şterse o lacrimă de pe faţă. Am îngenuncheat în faţa lui Jeremy şi l-am prins de mâini. Plângea încetişor.

— Ascultă, Jeremy, trebuie să fii tare. Mai tare decât orice alt băiat de vârsta ta.

— Nu vreau să fiu tare, plângea el. Vreau să rămân aici până vine mama. Cu siguranţă ea vine înapoi. Eu ştiu asta.

L-am strâns în braţe şi el s-a lipit de mine ca un liliac.

— Ea va veni înapoi, l-am asigurat în timp ce lacrimile îmi şiroiau pe obraji. Dar până atunci trebuie să fii tare. Eu ştiu că tu vei reuşi. Eşti un luptător şi luptătorii nu renunţă niciodată.

Asistenta socială aştepta răbdătoare, fără niciun sentiment până când mi-am luat la revedere de la „copiii mei". Apoi mi-a mulţumit pentru ajutorul meu şi i-a rugat pe băieţi să urce în maşină. Ea a pornit motorul şi a plecat. Am privit după ei şi m-am simţit mizerabil. Am trimis trei oi în mijlocul lupilor. Şi neputinţa mea îmi dădu sentimentul de eşec total. Nu am putut să-i ajut. Era greşeala mea. Am luptat prea puţin. Ar fi trebuit să fac mai mult pentru ei. Cu siguranţă s-ar fi găsit o soluţie. Ar fi trebuit doar să mă gândesc mai mult.

Vedeam cum cei trei băieţi se lipeau de geamul din spate şi îmi

făceau din mână până când maşina a intrat pe o stradă perpendiculară şi a dispărut din privirea mea.

— îmi pare rău, băieţi, am murmurat ruşinat, ştergându-mi ochii umezi. Data viitoare o voi face mai bine, promit!

Da, îi datoram acest lucru lui Jason, Jona şi Jeremy. îi voi apăra pe cei nevinovaţi, voi sta pentru dreptate indiferent care va fi preţul, aceasta era chemarea mea. O simţeam profund în mine, cu toate că nu ştiam cum a ajuns acolo.

Secretul

Leon, Ryan şi cu mine nu ne dădeam înapoi de la nimic. Eu aveam deja douăzeci de ani, Leon şi Ryan aveau şaisprezece. Dar această diferenţă nu o remarca nimeni. Eu nu arătam ca de douăzeci şi nici nu mă comportam ca unul de această vârstă. Inventasem limbaje secrete, fumam ţigări, uneori beam câteva sticle de bere şi ne răzvrăteam împotriva lumii adulţilor aşa cum se cade adolescenţilor.

într-o zi de luni după-masă, stăteam toţi în sufrageria lui Ryan şi vizionam un video, în timp ce savuram coca-cola şi pop-corn. Ceva părea că îl apasă pe Leon, pentru că pe toată durata filmului nu a făcut nicio glumă, iar aceasta era ceva neobişnuit pentru el.

— Hei, Leon, ce este cu tine, prietene? A dat din mână dezinteresat.

— Nimic, sunt doar puţin obosit… ca după un weekend. Asta-i tot.

— De la ce eşti obosit? am întrebat eu uşor ironic. De la jocurile video din sala lui Dave? Sau vă pune Dave să trudiţi până noaptea târziu?

Nu îmi plăcea deloc faptul că Leon şi Ryan petrecuseră încă un weekend în renumita sală de jocuri a lui Dave şi m-au lăsat singur acasă. Tuturor copiilor le plăcea să lucreze în sala lui Dave. Să fii invitat de Dave să petreci un weekend cu el era un lucru tot atât de valoros ca un bilet de intrare la Disneyland. În orice caz, pentru noi, băieţii, aşa era. Mi-aş fi dorit atât de mult să mă invite şi pe mine, cum făcea cu toţi ceilalţi băieţi, dar nu m-a invitat niciodată şi nu ştiam de ce. Tânjeam după atenţia lui, dar el nu mi-o dădea.

Puţinele daţi când eram acolo mă suporta doar pentru că eram împreună cu Justin.

Dintr-un motiv greu de înţeles pentru mine eram exclus de către Dave, iar acest lucru mă durea. Doream cu înfocare acceptarea lui precum o plantă care se întinde după lumină. Voiam să fiu cu ei, voiam să fac parte şi eu din grupul lor. Dave era ca un tată pentru copiii bahai. Mai înainte de toate, pentru Ryan şi Leon ai căror taţi nu aveau niciodată timp pentru ei. Singura ofertă pe care Dave mi-a făcut-o a fost să-l sun oricând am vreo problemă. Se comporta cu mine altfel decât cu ceilalţi şi aceasta mă jignea. Nu îmi plăcea deloc atunci când Dave îmi lua toţi prietenii în weekend. De fiecare dată când se întorceau acasă îmi povesteau cât de extraordinar a fost şi cât de mult s-au distrat. Eram foarte invidios pe ei. Mă dezorienta atitudinea lui Dave de a-i invita pe toţi copiii, în afară de mine. Eram curios şi nu-mi explicam de ce nu voia să mă aibă.

— Dacă vă istovesc weekend-urile petrecute în sala lui Dave, de ce mai mergeţi? am întrebat provocator.

Am observat cum Leon şi Ryan şi-au aruncat câteva priviri cu subânţeles, apoi şi-au aplecat ruşinaţi capetele. Mi-am dat seama că ceva nu este în ordine.

— Hei, ce ascunderi voi aici? i-am întrebat pe amândoi. Ei au strâns din buze şi au tăcut.

— Ceva nu miroase bine aici, băieţi, am continuat eu. De ce nu vreţi să-mi spuneţi ce se întâmplă?

— Nu putem, murmură în sfârşit Leon fără să mă privească.

M-am încruntat.

— Ce absurditate mai e şi asta, doar suntem prieteni, nu-i aşa? în mod normal prietenii nu au secrete, adevărat?

— Nu putem să-ţi spunem.

— De ce nu?

Din nou linişte. Tăcerea aceea ciudată m-a neliniştit.

— Leon, Ryan! Ceea ce vi se întâmplă vouă mă afectează şi pe mine, iar noi suntem prieteni buni. Doar asta suntem, nu-i adevărat? Fraţi de cruce! Deci spuneţi-mi odată ce este.

Amândoi au schimbat priviri ce exprimau seriozitate situaţiei. Şi, în cele din urmă, Ryan spuse oftând:

— Bine, dar trebuie să promiţi că nu vei spune nimănui despre aceasta. Promiţi?

— Este aşa de rău?

— îţi dai cuvântul?

— Bine, îmi dau cuvântul!

Din nou tăcere. Niciunul nu îndrăznea să înceapă. în cele din urmă, Leon luă cuvântul şi ceea ce am auzit a fost cu totul şocant.

— Atunci când mergem în weekend la Dave… ăăă… motivul principal pentru care Dave ne invită la el nu are deloc de-a face cu jocurile pe calculator.

Şi, înainte să spună adevărul groaznic, băiatul făcu o pauză.

— Dave ne pipăie. El… el merge cu noi în pat şi face lucruri cu noi.

îl priveam năucit pe Leon.

— Ce spui tu aici?! Dave face… ce face cu voi? Simţeam că-mi explodează creierul.

Adevărul despre ceea ce făcea Dave cu Leon şi Ryan nu se potrivea cu imaginea pe care o aveam despre el. Pe de altă parte, de ce ar minţi Leon? Nimeni nu inventează o asemenea poveste îngrozitoare. în primul rând, despre o persoană aşa de respectată şi iubită de toţi ca Dave. Deci, trebuie să fie adevărat. Şi comportamentul ciudat al prietenilor mei nu lăsa loc nici pentru cea mai mică îndoială.

— Te rugăm să nu spui nimănui despre asta, mă imploră Leon regretând oarecum că s-a deschis în faţa mea. Nimeni să nu afle despre asta, rămâne secretul nostru, bine?

Am avut nevoie de câteva secunde pentru a mă dezmetici. Toată situaţia m-a năucit complet.

— Secretul nostru? am repetat. Leon, Ryan! Aşa ceva nu trebuie să rămână un secret. Ceea ce vă face Dave este… nu este în ordine.

— Dave este un om bun, spuse Ryan ridicând din umeri. A spus că ne iubeşte.

— Asta e o tâmpenie, am strigat din ce în ce mai indignat. Nimeni nu are dreptul să facă aşa ceva cu prietenii mei. Tu ştii, Ryan, că el nu are voie să facă aşa ceva cu tine. Ce prostii vorbeşti tu?!

— El spune că face aceste lucruri cu noi pentru că ne iubeşte, explică Leon. Oamenii care se iubesc fac astfel de lucruri. El spune că

este totul în ordine.

— Nu este în ordine, protestam ca ieşit din minţi. Nu este în ordine. De ce nu pricepeţi asta?!

Mă uitam când la unul, când la altul. Leon părea să se îndoiască de punctul de vedere al lui Ryan, văzând reacţia mea. în schimb, Ryan îl contrazise pe Leon.

— Eu cred că nu este aşa de rău cum faci tu să pară, spuse el. Dave ne iubeşte de aceea are voie să facă astfel de lucruri cu noi.

— Nu! Nu! Şi încă o dată, nu! am contracarat eu, simţind că pulsul îmi creşte din ce în ce mai mult. Leon, tu vrei ca în continuare Dave să te atingă şi să facă tot felul de lucruri cu tine la fiecare sfârşit de săptămână? Vrei aşa ceva?

Leon negă hotărât din cap, apoi mi se adresă rugător:

— Trebuie să iei atitudine, Tony, te rog!

— Fii sigur că o să iau! am mârâit eu gata de luptă. Dave va înceta să te mai abuzeze. Voi avea eu grijă de asta.

Promit!

— Dacă află, suntem terminaţi, ne dădu Ryan de gândit. Cred că este mai bine să uităm toată povestea. Sunt prea mulţi implicaţi.

Eram stupefiat.

— Cum adică? Leon făcu o grimasă.

— Noi nu suntem singurii cu care el… na, tu ştii deja.

— Cine mai este?

— Toţi, îmi explică Ryan cumpătat.

— Toţi? am repetat. Chiar şi Justin? Deamon? Johnny? Am enumerat mai multe nume care mi-au venit în minte. Iar Ryan, stânjenit, îşi muşcă buzele:

— Noi bănuim că face asta cu toţi cei pe care îi invită la sfârşit de săptămână, spuse el. Doar ţi-am spus să nu ne băgăm în chestia asta, e prea mult în joc.

— Dar cineva trebuie să-l oprească, am strigat afectat.

— Dave este un bun bahai. Şi el este unul dintre bărbaţii din conducere, murmură Ryan. Imaginează-ţi scandalul dacă ar ieşi totul la lumină. îţi spun foarte serios, cred că noi nu putem să-i ţinem piept. Este ca şi cum ai reproşa unui pastor că are un harem sau aşa ceva.

— Totuşi, noi trebuie să facem ceva, am spus hotărât.

— Nu poţi să faci nimic! încercă să mă convingă Ryan. Peştele acesta este prea mare pentru noi, înţelegi?

— Dar ce se va întâmpla cu toţi ceilalţi copii pe care el îi abuzează? Este o situaţie foarte gravă.

— Da, de aceea trebuie să ne ţinem gura. Cine ar crede această acuzaţie nebunească pe care o aducem noi?

— Leon, am spus şi i-am pus mâna pe umăr. Ai fi dispus să descoperi totul dacă va fi nevoie?

— Nu ştiu, răspunse Leon abătut. Eu vreau pur şi simplu ca el să se oprească, înţelegi?

M-am adresat lui Ryan:

— Dar tu, Ryan? Ai fi dispus să spui adevărul? Băiatul ezită.

— Tony, lucrul acesta mă depăşeşte. Să te lupţi cu Dave este ca şi cum ai declara război bahai-ului. Eşti conştient ce presupune asta?

,.

— Este vorba de copii, l-am contrazis cu curaj, iar feţele lui Jason, Jona şi Jeremy mi s-au aprins în inimă. Trebuie să riscăm.

— Da, trebuie să facem ceva, mi se alătură Leon cu vitejie.

Şi, după un timp de reflecţie şi Ryan păru convins de idee.

— Sunt de acord, dar trebuie să fim vigilenţi, nu este un joc.

Ne-am uitat unul la altul, am strâns puţin ochii şi am anunţat eroic.

— Băieţi, avem nevoie de un plan.

îmi venea să fac pe mine de frică atunci când stăteam în faţa restaurantului McDonald's cu reportofonul ascuns, aşteptându-l pe Dave. L-am sunat, i-am spus că vreau să vorbesc cu el şi că e ceva foarte important. El a acceptat prompt invitaţia mea. Am căzut de acord să ne întâlnim la ora 14:00, în faţa restaurantului. Leon şi Ryan rămăseseră în casa lui Ryan şi mă aşteptau acolo. Eu mă băgasem în această misiune periculoasă cu bătăi de inimă şi convingere profundă că fac singurul lucru care era bine. Acţiunea „Salvaţi copiii" începuse. în drum spre locul întâlnirii m-am oprit într-un magazin şi am cumpărat un reportofon cu baterii noi. Puţin înainte de ora 14:00 am pornit aparatul, am făcut un test şi apoi l-am ascuns în buzunarul din faţă al hainei de trening. Planul meu era bine gândit: voiam să-l împing pe Dave să mărturisească adevărul şi toată discuţia noastră privată să fie

înregistrată. Cu aceasta ar fi fost dovedită vinovăţia lui Dave în faţa comunităţii bahai şi în faţa tribunalului. Iar în felul acesta prietenii mei nu trebuiau să se mai îngrijoreze. Ştiam că va funcţiona. Simţeam aceasta până în vârful degetelor: Dave era pierdut.

Punctual, la ora 14:00, Dave a ajuns cu microbuzul lui în faţa restaurantului, a dat jos geamul şi m-a salutat prietenește:

— Bună, Tony, pot să te invit la o gustare?

— Nu, mulţumesc, nu îmi este foame, am refuzat scurt. Pot să mă urc în maşină?

Dave s-a aplecat peste scaunul de lângă el şi mi-a deschis uşa. M-am urcat în maşină şi m-am străduit să rămân calm. Totul îmi vibra în interior şi simţeam cum mâinile îmi tremurau uşor.

— Na, care-i problema, băiete? întrebă Dave zâmbind. L-am examinat dintr-o parte. Aproape nu puteai să crezi că Dave era capabil să abuzeze copii. Nu Dave! Era aşa un om de treabă, toţi îl plăceau. Imaginea lui era fără pată. Era căsătorit, avea doi copii, era un soţ şi părinte responsabil, un om de afaceri bun, un bahai model, gata să sară în ajutor şi înţelept. Numele lui era atât de curat, încât te simţeai vinovat doar la gândul că îl acuzi de ceva. Şi acum veneam eu, un tânăr arogant cu reportofonul ascuns şi eram pregătit să-i nimicesc imaginea prin acuzaţia mea. într-adevăr, eram curajos să îndrăznesc aşa ceva şi hotărâsem să nu am în vedere amploarea vitejiei mele atunci când îi voi cere socoteală.

— Voiai să vorbeşti cu mine, Tony? mă întoarse întrebarea lui la realitate.

— Da, am spus şi mi-am dres glasul.

M-a costat puţin efort pentru a-l privi direct în ochi fără să-mi observe nervozitatea. Mi-am adunat tot curajul şi am spus direct:

— Ştiu ce faci tu în weekend-uri.

Spre uimirea mea, Dave a rămas calm.

— Despre ce vorbeşti?

— Ştiu ce faci cu Leon şi Ryan şi cu toţi ceilalţi.

— Băiete, cu cea mai mare bunăvoinţă, nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Dave.

De această dată, am observat nervozitate în răspunsul lui, iar asta mi-a dat şi mai multă siguranţă.

— Băieţii mi-au povestit totul. Tu îi abuzezi. Mi-au spus că ar trebui să te opreşti să mai faci aşa ceva.

Dave îşi trecu mâna prin păr, mă fixă cu ochii lui verzi şi, fără echivoc, îmi dădu de înţeles:

— Ascultă, sincer, nu am niciun chef să te ascult. Trebuie să-l iau pe Treaver de la şcoală şi sunt deja în criză de timp. Deci, coboară din maşina mea!

— Ştiu totul, Dave, am spus. Şi, dacă tu nu vrei să te predai de bună voie poliţiei, te vom denunţa noi mâine dimineaţă.

— Ieşi din maşina mea imediat!

Ochii îi străluceau de furie, iar amabilitatea şi politeţea dispărură brusc. Pentru o clipă, doar pentru o clipă, Dave şi-a dat masca politicoasă jos şi şi-a arătat adevăratul caracter. M-am speriat atunci când am văzut mânia din ochii lui. Tensiunea din maşină era dintr-odată aşa de puternică, încât puteai să o tai cu cuţitul. Ştiam că nu va ceda aşa de uşor.

— Afară din maşina mea!

De această dată aproape a ţipat. Şi, atunci când am deschis uşa, m-a îmbrâncit afară, încât aproape că mi-am pierdut echilibrul. Apoi a închis uşa pe dinăuntru şi a pornit cu scârţâit de cauciucuri, ca un nebun. M-am uitat după el cu gura căscată cum a intrat în strada principală şi, pentru câteva secunde, am rămas blocat şi nu ştiam care ar fi pasul următor. Doar un singur lucru îmi era foarte clar: Ryan şi Leon erau în pericol. Dave era capabil de orice. Am văzut asta în ochii lui. Ştiam că el planifică ceva şi nu va fi ceva bun. Va trebui să-i avertizez, va trebui să-i protejez. Dar cum? Până la casa lui Ryan era o bucată bună de mers. Imposibil să ajung înainte ca Dave să-i găsească. Asta numai dacă Dave n-ar fi mers prima dată la Leon să vadă dacă băieţii sunt acolo sau, dacă aş avea noroc ca el să meargă prima dată să-l ia pe fiul lui de la şcoală. în orice caz, nu aveam timp de pierdut. Ştiam că el îi va căuta. Pur şi simplu ştiam şi trebuia neapărat să ajung înaintea lui. Indiferent care era preţul, dar cum?

Mama lui Ryan! Brusc mi-a venit în minte. Era chelneriţă într-un restaurant, la numai cinci magazine pe stradă, în jos. Ea trebuie să ne ajute! Era singura noastră şansă. Am început să fug. Nu-mi amintesc să fi fugit vreodată aşa de repede. Dacă cineva m-ar fi cronometrat, cu siguranţă aş fi doborât toate recordurile şcolii. Alergam cât mă ţineau

picioarele. în mintea mea erau aprinse toate luminile de avertizare. Trebuia să ajung înaintea lui! Nu aveam voie să-i las baltă pe prietenii mei. Dave era un monstru! Le va face ceva, ştiam. Simţeam aceasta până în măduva oaselor. Trebuie să-l opresc! Trebuie să ajung la casa lui Ryan înaintea lui! Pur şi simplu trebuie să reuşesc! Era vorba de prietenii mei! De prietenii mei cei mai buni! Şi fiecare minut care trecea micşora şansa mea de a ajunge la băieţi înaintea lui Dave.

Sentimentul responsabilităţii faţă de ei făcea ca inima aproape să-mi explodeze. Gravitatea şi presiunea acestei situaţii era aproape insuportabilă. Aerul trosnea de atâta tensiune şi pulsul mi-o luă razna. Cu sufletul la gură am ajuns la restaurantul unde lucra Sandy, mama lui Ryan.

— Pot să te ajut? întrebă recepţionera cu ochi strălucitori atunci când am năvălit pe uşă ca şi cum m-ar fi urmărit o bandă de răufăcători.

— Eu… eu trebuie să vorbesc cu Sandy, spusei gâfâind şi, înainte ca doamna să aibă ocazia să intervină, m-am strecurat pe lângă ea şi am început să o caut singur.

Nu aveam timp pentru politeţuri. Trebuia să fac ceva şi asta repede! Am găsit-o pe Sandy în partea din spate a restaurantului în timp ce ştergea o masă. A fost foarte surprinsă să mă vadă.

— Tony? Ce faci aici?

— Trebuie să vorbesc cu tine, Sandy!

— Tony, sunt în timpul programului…

— Este important, am spus cu sufletul la gură. Este vorba de Ryan.

Sandy a pus laveta pe masă şi mi-a dăruit toată atenţia.

— Ce-i cu el?

— El este… el este în pericol! Sandy îşi ciuli urechile.

— în pericol? Ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat? Eram aşa de tulburat, încât nu eram în stare să formulez o explicaţie raţională. Presiunea timpului şi apăsarea psihică îmi afectaseră întregul sistem nervos.

— Dave a ridicat mâna împotriva lui Ryan, am explicat eu incoerent. Şi acum a aflat că Ryan mi-a povestit totul şi probabil este deja pe dram spre casa voastră şi nu ştiu ce o să facă cu Ryan. Trebuie

să mă ajuţi, Sandy. Este o chestiune de viaţă şi moarte.

Sandy mă privea cu gura căscată, încercând să înţeleagă torentul de informaţii pe care i le-am aruncat în faţă.

— Stai puţin, tu spui că Dave l-a abuzat pe Ryan?

— îţi explic totul în maşină, am asigurat-o, doar dacă vii cu mine. Trebuie să ajungem acasă înaintea lui Dave, înţelegi?

— Dar eu sunt la muncă.

— Te rog, am implorat-o. Spune-i şefului tău că este o urgenţă. Te rog!

Vedeam în ea că are îndoieli în ceea ce privea urgenţa situaţiei şi nu prea înţelegea ce s-a întâmplat de fapt. Doar agitaţia mea a neliniştit-o mai mult decât argumentele pe care i le-am adus şi, în cele din urmă, a provocat-o să-şi caute şeful. Nu a durat niciun minut până s-a întors şi, printr-un semn din cap, îmi dădu de înţeles că trebuie să o urmez.

— Vino, îmi spuse. Ne-am grăbit să ajungem la maşina ei şi am pornit. Deci, ce voiai să spui că era cu Dave? reluă ea subiectul, încercând, în acelaşi timp, să se concentreze la trafic.

Am repetat ceea ce mi-au povestit fiul ei şi Leon. Am spus totul şi am încheiat cu faptul că eram gata să ajung până în faţa instanţei.

Sandy îşi încruntă fruntea.

— Tony, nu crezi că te pripeşti? Vreau să spun, înţeleg că tu ai încredere în Ryan şi Leon pentru că sunt prietenii tăi. Dar, probabil doar au inventat această poveste şi…

— Ei nu au inventat această poveste, Sandy. De ce ar face-o?

— Sunt adolescenţi, spuse Sandy ridicând din umeri. Adolescenţii au imaginaţia activă.

— Sandy, crede-mă, povestea este adevărată. Să fi văzut faţa lui Dave atunci când l-am confruntat.

Am privit-o pe Sandy şi am văzut cum cuvintele mele i-au dat nesiguranţă. Totuşi, hotărâtă, neagă din cap.

— Nu poate fi adevărat, murmură ea. îl cunosc pe Dave. Toţi îl cunosc pe Dave. El nu ar face niciodată aşa ceva. Niciodată! Este un om cinstit. Nu ştiu cum poţi tu să accepţi altceva.

— Deci, tu nu mă crezi?

Ea ezită. Ştiam că mă crede. Da, chiar puteam să simt că mi-a

dăruit încredere, dar era prea periculos pentru ea. Nu voia să se complice. Consecinţele care vor urma în urma descoperirii adevărului erau prea radicale pentru ea. Era mai comod să stai de partea celor puternici.

— Tony, sincer, nu ştiu ce ar trebui să spun despre asta, îmi explică ea, evitând răspunsul. Este o acuzaţie gravă.

Am ajuns acasă, iar ea a oprit maşina în faţa porţii.

— Nu intri şi tu ca să vorbeşti cu Ryan? am întrebat-o atunci când am văzut că nu s-a mişcat din scaun.

— Eu trebuie să merg înapoi la muncă, spuse grăbită Sandy. Ne vedem mai târziu, bine?

— Dar…

— Poţi să mă suni dacă apare ceva, da?

M-am dat jos din maşină şi, atunci când m-am uitam după ea cum pleca, am ştiut că trebuie să tragem singuri la jug. Sandy nu ne va ajuta.

M-am întors pe călcâie şi am alergat în casă pentru a-i vedea pe Leon şi Ryan. Uşurarea îmi fu mare atunci când i-am găsit pe amândoi bine. Mă aşteptau cu nerăbdare.

— Ce s-a întâmplat? Ai înregistrat convorbirea? A

mărturisit?

Am scos reportofonul din buzunar şi l-am pus pe masă.

— Convorbirea nu este importantă, am dat din mână. El nu a mărturisit nimic. Dar este în drum spre noi.

— Ce?! au strigat îngroziţi amândoi în acelaşi timp. Le-am povestit ce s-a întâmplat: cum Dave m-a aruncat din maşină şi de felul cum a plecat. Imediat ce am terminat de povestit, am auzit bătăi puternice în uşă. Involuntar, am tresărit toţi.

— O, Dumnezeule, el trebuie să fie! spuse Ryan. O,

Doamne!

M-am îndreptat către fereastră şi am dat perdeaua puţin la o parte. I-am văzut maşina parcată la marginea străzii şi pe Dave însuşi stând neliniştit în faţa uşii şi lovind cu pumnul în ea.

— El este! am anunţat cu voce palidă. Ryan şi Leon intrară în panică.

— O, Doamne! Ce ar trebui să facem? O, Doamne!

— Ascundeţi-vă undeva! am strigat. Repede!

Băieţii s-au ascuns în spatele canapelei, cu genunchii tremurând de frică, ca doi mieluşei înaintea unui lup. Şi lupul se afla deja în faţa uşii, bătând din ce în ce mai agresiv.

— Ce trebuie să fac, Ryan?

— Nu ştiu. O, Doamne, sincer, nu ştiu!

— Să deschid?

— Pentru Dumnezeu, nu deschide!

— Pot să încerc să vorbesc cu el.

— Bine, Tony, deschide. Dar lasă lanţul de siguranţă ca să nu poată intra.

Am mers la uşă şi am făcut ceea ce mi-a cerut Ryan. Am început să transpir atunci când am crăpat uşa şi am stat faţă în faţă cu duşmanul. Dave fu surprins să mă vadă. Probabil nu se aştepta să ajung aşa de repede, fără vreo posibilitate de transport.

— Lasă-mă să intru, trebuie să vorbesc cu Ryan, spuse el scurt.

— Nu, am răspuns hotărât, nu poţi să vorbeşti cu Ryan. Am încercat să închid uşa. Dar el a băgat piciorul în crăpătură şi m-a privit cu ură.

— Ţi-am spus că vreau să vorbesc cu Ryan! mârâi el şi vocea-i ameninţătoare mă cutremură.

— Nu, am strigat. Nu te las să vorbeşti cu Ryan.

— Leon e aici?

— Nu, nu este nimeni aici.

— Ştiu că sunt aici. Lasă-mă să intru sau sparg uşa. începu să se împingă cu toată greutatea corpului în uşă. Eu m-am împotrivit dinăuntru cu toată puterea. Oricum, raportul de forţe era inegal: un ţânţar contra unui elefant. Uşa scârţâia din ţâţâni gata să se rupă şi îmi era teamă că nu va rezista presiunii cu toate că avea lanţul. M-a cuprins panica la gândul că va reuşi să strice uşa şi le va face ceva lui Ryan şi Leon. îl credeam pe Dave capabil de orice. Confruntarea cu adevărul l-a transformat într-o bestie sălbatică.

— Nu am voie să te las înăuntru! am rostit în timp ce mă luptam să închid uşa. Eu nu locuiesc aici, iar Sandy mi-a interzis să dau voie cuiva înăuntru atât timp cât ea nu este.

— Lasă-mă înăuntru, gâfâi el.

— Niciodată, scrâşneam eu.

Frica pentru prietenii mei mi-a dat o putere supranaturală. în orice caz, în cele din urmă am reuşit să împing uşa şi să învârt cheia. Cu inima bătând m-am rezemat de uşă şi l-am auzit pe Dave de partea cealaltă înjurând şi **j** batjocorind. A mai lovit de câteva ori cu putere în uşa încuiată, apoi se făcu linişte. Ryan şi Leon îşi iţiră capetele de după canapea.

— A plecat?

Am tras cu urechea neîncrezător şi am auzit zgomotul unui motor pornind. Am pândit pe fereastră şi m-am convins de faptul că Dave dispăruse cu adevărat.

— Da, a plecat, am spus, iar Ryan şi Leon s-au furişat cu grijă din ascunzătoarea lor.

Eram toţi în stare de şoc, incapabili să gândim ceva. Frica ne intrase în oase şi era tipărită pe feţele noastre. Ne simţeam ca într-un film de groază, cu deosebirea că nu se întâmpla la televizor, ci în realitate. Ştiam că încă nu se terminase, lupta abia începuse.

Atunci când au auzit părinţii lui Leon toată povestea şi-au ieşit din fire de furie şi mi-au mulţumit de mii de ori pentru că le-am spus. Următoarea zi au mers cu noi toţi la poliţie pentru a-l denunţa pe Dave. Am completat o mulţime de formulare şi am fost interogaţi individual de mai mulţi poliţişti cu privire la delicata chestiune.

Sandy rămase la părerea că noi am inventat toată povestea. Chiar şi atunci când a văzut rapoartele poliţiei în care Ryan şi Leon declaraseră cu lux de amănunte cele întâmplate în timpul weekend-urilor, acasă la Dave. Părinţii lui Justin au încercat să rămână neutri. Apoi, într-o seară, veni lovitura care mă pocni cu brutalitate: au vrut să vorbească cu mine. Ne-am aşezat pe canapeaua comodă din faţa şemineului, au schimbat câteva priviri unul cu altul, din care mi-am dat seama că se întâmplă ceva. Numai că habar n-aveam despre ce voiau să-mi vorbească.

— Tony, începu domnul Schondorf, căutându-şi cuvintele potrivite. Eu cred că tu ştii deja că Dave a ajuns în faţa comitetului din

cauza acestui… acestui zvon penibil care s-a răspândit despre el.

ii

— Am aflat despre asta!

— Comitetul este unul dintre cele mai importante organe ale bahai-ului. Prin intermediul comitetului, membrii credinţei bahai iau legătura cu Dumnezeu şi cu toată înţelepciunea dumnezeiască. Liderii din comitet sunt chemaţi să dea sfaturi premaritale, în cazul divorţurilor, să răspundă întrebărilor despre creşterea copiilor, alegerea meseriilor şi să ajute în toate celelalte domenii importante ale vieţii. Ei sunt instanţa supremă între Dumnezeu şi credincioşii bahai. Hotărârea lor este irevocabilă, inatacabilă, ca însuşi Dumnezeu. Comitetul a verificat amănunţit, clarifică tatăl lui Justin, şi a ajuns la concluzia că acuzaţiile aduse lui Dave nu sunt adevărate.

— Nu sunt adevărate?! am strigat. Dar atunci ce spuneţi de declaraţiile date de Justin, Ryan, Leon şi de toţi ceilalţi copii? Ce spuneţi de raportul poliţiei? Vreau să spun, e clar ca bună-ziua. Ei nu pot să citească?

— Ei au spus că totul a fost inventat.

— Inventat? E de-a dreptul penibil. De ce ar inventa băieţii aşa ceva?

— Nu băieţii au inventat povestea.

— Dar cine?

— Chiar tu, Tony!

— Eu? Mi-am pus mâna pe piept şi l-am privit cu gura deschisă. Ei au spus că eu aş fi inventat totul?

— Ei spun că tu i-ai influenţat şi ai făcut presiune asupra băieţilor până când ei au crezut că s-a întâmplat cu adevărat.

— Dar… dar este absurd, m-am bâlbâit vizibil agitat. Leon şi Ryan m-au implorat să-i ajut, pentru că voiau ca acest coşmar să ia sfârşit. Şi eu am luat în serios strigătul lor după ajutor. Vreau să spun, de ce comitetul îl ascultă doar pe Dave? Fireşte că Dave a tăgăduit totul ca să-şi salveze pielea. De ce nu-i lăsaţi şi pe băieţi să vorbească? Sau măcar voi, ca părinţi? Doar voi ştiţi că lucrurile stau altfel. De ce nu vă întreabă pe voi?

Doamna şi domnul Schondorf îmi evitau privirea.

— Vezi tu, luă cuvântul mama lui Justin, bărbaţii din comitet

sunt bărbaţi înţelepţi. Ei nu iau hotărâri pripite. Deciziile lor sunt suverane.

— Suverane? Asta e o prostie. Ei vor să-l protejeze pe Dave, mai mult ca sigur. La următoarea întâlnire bahai voi bate cu pumnul în masă. Puteţi să mă credeţi.

încetul cu încetul situaţia mă călca pe nervi. Domnul Schondorf mă privi foarte direct.

— Nu cred că vei mai participa la vreuna din întâlnirile bahai.

— De ce nu? Cineva trebuie să spună adevărul. Şi eu o voi face. Puteţi fi siguri de asta. Nu voi accepta ca, în continuare, Dave să-mi abuzeze prietenii. Ii voi proteja cu preţul vieţii. Voi…

— Tony, ei te-au exclus, m-a întrerupt doamna Schondorf. Comitetul ţi-a luat toate drepturile, tu nu mai eşti un bahai.

M-am oprit în mijlocul discuţiei mele euforice şi l-am privit pe Schondorf ca şi cum ar fi fost de pe altă planetă.

— Ce-ai spus?

— Te-au exclus din comunitatea bahai, repetă mama lui Justin. Tu nu mai faci parte din ea.

Am înghiţit în sec. Afirmaţiile ei m-au făcut să înlemnesc.

— Dar, am spus confuz, de ce? Ce am făcut? am întrebat nedumerit. Trebuie să mă ajutaţi. Asta nu e corect. Voi ştiţi că nu e drept.

Amândoi şi-au lăsat privirile apăsător în jos, fără să scoată niciun cuvânt. Comportamentul lor m-a neliniştit.

— Trebuie să luptăm, am spus eu în cele din urmă. Este vorba şi de Justin. Tatăl lui îşi drese glasul.

— Tony, noi nu putem face nimic. Ceea ce comitetul spune, rămâne hotărât. Ne pare foarte rău, dar noi trebuie să te rugăm să pleci din casa noastră.

Acum eram făcut şah mat.

îmi căutam cuvintele, dar mintea mea era goală. Pur şi simplu era prea mult dintr-odată. Aş fi putut să plâng de disperare, să ţip de furie pentru această judecată nedreaptă. Dar eram precum un olog şi nu mai aveam putere să scot niciun sunet.

— Noi nu avem nimic împotriva ta, încercă doamna Schondorf să mă mângâie. Dar noi suntem bahai, nu avem altă alegere. Sper că tu

înţelegi aceasta.

Eram terminat. Mă înlăturaseră deci. Au căutat un ţap ispăşitor şi m-au găsit pe mine. Ryan a avut dreptate: să te lupţi cu Dave înseamnă să declari război bahai-ului. Eu însumi eram vinovat: am început războiul şi am pornit cu ideea smintită că dreptatea va birui. într-adevăr, mi-am imaginat că aş putea să-i salvez pe copii. Asta a fost motivaţia mea şi ca mulţumire am fost exclus din comunitatea bahai. Am fost preţul pentru numele nepătat al lui Dave. Am fost preţul pentru ca familia Schondorf să nu-şi strice imaginea. Am fost sacrificat pentru integritatea religiei bahai. Şi toţi au fost gata să plătească acest preţ. Eram foarte dezamăgit.

M-am ridicat, m-am încălţat şi am părăsit casa fără să spun vreun cuvânt. Voiam să găsesc pe cineva care m-ar putea ajuta. Ar trebui să existe cineva care să fie de partea mea! Am mers la un vecin. Şi ei erau bahai, iar fiul lor, Johnny, era implicat în această poveste mizerabilă. Am bătut la uşă şi, atunci când mama lui Johnny a deschis, am început să-i explic ce s-a întâmplat şi i-am cerut ajutorul. Ea nu a schiţat niciun gest, ci a spus rece:

— Tony, comitetul a decis. Şi cu aceasta problema este rezolvată pentru noi. Nu te credem deloc. Dave este un om bun. Şi discuţia este încheiată.

Cu aceasta mi-a închis uşa în nas.

Gata, pierdusem lupta! Bahai a fost familia mea, siguranţa mea, viaţa mea. Doi ani întregi am fost unul dintre ei. Am fost respectat şi iubit. De la o clipă la alta au rupt orice legătură cu mine şi m-au făcut duşmanul lor de temut. Mi-au trântit uşile în faţă, nu mai eram un bahai. Acum eram un străin, fără casă şi singur. Pentru prima oară în viaţa mea nu ştiam unde îmi voi petrece noaptea care îmi stătea în faţă.

Acum eram… un copil al străzii.

Copil al străzii

Era o noapte geroasă, cu puţin înaintea Crăciunului. Un strat subţire de zăpadă acoperea străzile şi casele din Chapel Hill. Un vânt aprig răscolea câmpia şi mă făcea să îngheţ până în măduva oaselor. îmi ridicasem gulerul mantalei vechi şi îmi frecam degetele îngheţate în timp ce cutreieram străzile pustii în căutarea unui loc cald, protejat, unde să-mi petrec noaptea.

Ghirlande aurii atârnau strălucitoare de acoperişurile caselor.

Grădinile erau împodobite cu Moşi Crăciun şi sania cu reni. Coroniţe din brad atârnau la uşi şi ferestre. Copacii şi tufişurile erau acoperiţi cu beculeţe, care sclipeau feeric.

Prin ferestre vedeam pomi de Crăciun gigantici aşezaţi în sufragerii luminate şi copii fericiţi ce stăteau în faţa lor aşteptând cu nerăbdare seara de ajun când aveau voie să deschidă cadourile.

Am urât dintotdeauna Crăciunul. Este sărbătoarea bucuriei, sărbătoarea familiei. Nu aveam o familie şi, atunci când priveam din afară aceste case, umplute cu atât de multă căldură şi lumină, mă simţeam mai singur decât înainte. Mi-a venit în minte perioada orfelinatului, unde primeam în fiecare an cadouri de Crăciun de la oameni ce voiau să facă o faptă bună o dată pe an pentru a-şi linişti conştiinţa. Crăciunul este un timp perfect pentru a face fapte bune şi pentru a oferi puţină atenţie orfanilor de culoare, printre care mă număram şi eu. Dar eu uram această sărbătoare. Nu voiam să fiu o persoană căreia să i se dea atenţie o dată pe an, voiam o familie, voiam să fiu iubit, voiam un cămin. Iar acum strada era căminul meu, pământul tare îmi era patul, cerul acoperiş deasupra capului.

Singurătatea, foamea şi frigul erau acum prietenii mei fideli. Eram peste măsură de deprimat. Aşa de deprimat, încât nu pot să descriu în cuvinte. Probabil era vina mea pentru că eram pe stradă. întotdeauna, totul se întâmpla doar din vina mea. Aveam un duh rău în mine. Nu exista nicio altă explicaţie pentru destinul meu tragic. Eram urmărit de ghinion şi molipseam pe oricine avea de-a face cu mine.

După ce părinţii lui Justin m-au dat afară, m-am mutat împreună cu Fred, un băiat pe care-l cunoşteam foarte puţin şi care căuta pe cineva pentru a împărţi locuinţa şi chiria. Apartamentul se afla în mijlocului ghetoului şi exact aşa arăta. Dar m-am gândit că era mai bine decât nimic, aşa că m-am mutat la el.

Chiar din prima seară, atunci când mă uitam la televizor de pe canapeaua uzată, a început nenorocirea. Un zăngănit şi fereastra din faţa televizorului s-a spart. Chiar în acelaşi moment am auzit un sunet înăbuşit peste capul meu. Şocat, m-am întors şi am văzut o gaură mică în perete, aproape la cinci centimetri deasupra capului meu.

— Ce-a fost asta? l-am întrebat pe Fred speriat. Acesta îşi puse berea pe măsuţa din sufragerie, plină de mucuri de ţigări şi dădu drumul unei înjurături straşnice.

— Omule, împuşcăturile astea încep să mă scoată din sărite.

— împuşcături? am repetat şi am privit fix gaura mică din perete. Tu faci glume?

— Hei, prietene, noi trăim în ghetou, dacă ţi-a scăpat asta. Apoi se ridică, târându-şi picioarele, merse în bucătărie şi, după puţin timp, scoase încă o înjurătură.

— Glonţul a rămas în frigider. Rahat! Sper că mai funcţionează.

Nu puteam să-mi mut privirea de la gaura mică din perete. Mă înfiora gândul că un glonte s-a rătăcit în locuinţa noastră. Şi, mai mult decât atât, când mă gândeam cât de precis a trecut prin perete pe deasupra capului meu.

doar pentru că eram de culoare. Şi mă feream să calc în perimetrul lor.

Schimbam imediat partea străzii atunci când mă apropiam de zidul lor şi îmi trăgeam căciula pe frunte ca să nu fiu recunoscut. Dar, cu toate acestea, câteodată mă prindeau şi mă băteau cu rozete, cu picioarele şi cu bastonul cu electroşocuri. într-o zi, mergeam în maşină cu un fost coleg de muncă, când unul dintre punkişti m-a recunoscut şi mi-a făcut semn cu mâna. Am dat geamul în jos, gândindu-mă că vrea să vorbească cu mine. în loc de asta, mi-a rânjit, şi-a făcut vânt şi m-a lovit cu pumnul în faţă aşa de tare, că a început să-mi curgă sânge din nas şi aproape mi-am pierdut conştiinţa de durere.

Altădată a fost şi mai rău. Am împrumutat o maşină veche albastră şi am parcat în faţa unei cafenele pentru a-mi lua o cafea. Atunci când am ieşit cu băutura fierbinte, am observat mai mulţi punkişti, care se îndreptau zgomotoşi direct spre mine. M-au pândit de pe cealaltă parte a străzii pentru a mă înşfăca. Panica m-a cuprins. Am aruncat cafeaua şi am început să fug pentru a-mi scăpa viaţa. Am ajuns la maşină puţin mai repede decât potrivnicii mei, am urcat şi am blocat toate cele patru uşi. Nici trei secunde după aceea, tipii erau peste mine şi loveau din toate părţile în geamuri. Cu adevărat, încercau să spargă uşile, în timp ce ţipau şi urlau, aşa că pulsul mi-a luat-o razna. Cu degetele tremurânde, am învârtit cheia în contact şi am pornit motorul. Mă simţeam ca într-un film de groază, cu dinozauri sau vampiri ce mănâncă oameni lipiţi de geamurile maşinilor şi provocând groază victimelor prin privirile lor lacome.

Motorul a pornit şi am apăsat acceleraţia cât am putut de tare.

Că, din cauza fricii am schimbat în marşarier, am realizat după ce maşina s-a izbit cu toată puterea de un zid protector, s-a răsturnat de mai multe ori şi apoi a alunecat pe plafon câţiva metri peste stradă.

Punkiştii au luat-o la fugă, iar eu am rămas încleştat, cu capul în jos, în stare de şoc, în maşina pe care o împrumutasem doar cu câteva ore înainte şi pe care o făcusem varză. Peste toate, îmi mai veni în minte şi acest detaliu că nu aveam permis de conducere. Dacă ar fi existat o posibilitate de a ieşi din această situaţie penibilă aş fi folosit-o, cu siguranţă, pentru că nu aveam chef să dau poliţiei socoteală şi de lipsa permisului de conducere. Dar nu mi-a rămas nicio altă posibilitate decât să-mi aştept salvatorii, care în acelaşi timp au fost şi călăii mei: m-au arestat şi m-au pus pentru câteva zile în spatele gratiilor.

După această experienţă dramatică, mi-a fost şi mai frică de punkişti şi am făcut tot posibilul ca să nu-i mai întâlnesc. Găsisem o ascunzătoare bună în pădure, la nici trei sute de metri în spatele clădirii poştei, pe o pantă abruptă. Era o lespede sub care mă simţeam protejat de toate privirile duşmănoase. Era singurul loc unde ştiam că sunt în siguranţă, departe de punkişti. Nimeni nu cunoştea acest loc în afară de mine şi câţiva prieteni. Toby, cu care m-am împrietenit pe stradă, un băiat de cincisprezece ani, era unul dintre ei. Leon era al doilea.

Şi acum, când trăiam pe stradă, Leon îmi rămăsese credincios. Mama lui i-a făcut cadou o maşina la aniversarea vârstei de şaisprezece ani. Cu ea mă vizita des. împreună cu Toby hoinăream prin oraş sau stăteam sub lespedea noastră secretă bând bere, fumând ţigări şi, mai nou, consumând droguri. Nu am crezut niciodată că într-o zi voi consuma droguri. înainte eram şocat atunci când vedeam pe cineva fumând haşiş. Atunci când mama mea adoptivă mi-a oferit un joint, m-am împotrivit să trag doar un fum. Mai târziu, l-am văzut pe Fred cum fuma dintr-o pipă cu haşiş şi, speriat de moarte, am încercat să-l opresc.

— Ce faaaci? am ţipat la el. Lasă pipa! Te omori!

El doar râânji şi continuă:

— Linişteşte-te Tony, asta este doar pipă cu haşiş. Aşa ceva nu omoară, fraiere! Toţi fumează haşiş. Dacă vrei să fii la modă ar trebui să începi şi tu.

Acum, fiindcă eram pe stradă, ajunsesem la concluzia că avea dreptate. De ce ar trebui să nu consum droguri? Toţi făceau asta. Şi, foarte sincer: ce aveam de pierdut? Oricum totul era fără rost, toată viaţa era o cursă moartă. Drogurile erau singurul leac împotriva nebuniei existenţei omeneşti – aşa cât puteam eu să înţeleg. în orice caz, nu mi-a oferit nimeni altceva mai bun. Eram pregătit să încerc totul pentru a ieşi din depresie.

Prima dată am început cu marijuana, apoi a venit LSD, a urmat apoi acid, speed, ecstasy şi alte droguri. Foarte curând nu mai puteam să trăiesc fără droguri. Ele hotărau ritmul zilnic, erau sensul vieţii mele, îmi umpleau golul din suflet, care nu putuse să fie umplut de niciun om şi de nicio filosofie. Negreşit, ele o umpleau atât timp cât ţinea efectul halucinogenului. Atunci când efectul trecea, lumea era la fel de tristă şi neprietenoasă ca mai înainte. Depresia părea că se adânceşte şi cel mai tare o simţeam în preajma Crăciunului. Crăciunul… niciun om nu poate să simtă ce simte un om al străzii, cum eram eu pe atunci, când sărbătoarea păcii şi a bucuriei se oglindeşte în fiecare vitrină şi în toţi ochii copiilor. Peste tot unde priveam îmi aminteam cu durere de ceea ce nu am avut şi nu voi avea niciodată: o familie, un cămin.

Era o noapte foarte geroasă de iarnă, iar eu hoinăream pe străzile din Chapel Hill în căutarea unui loc protejat pentru dormit. M-am încălzit în holul unui restaurant, până când doamna de la recepţie m-a alungat. Apoi am mers într-un centru comercial şi am stat până la miezul nopţii, ora închiderii. După aceea, am găsit două fast-food-uri care erau deschise până la ora două dimineaţa. Iar când şi aceste două posibilităţi mi s-au închis, am stat tremurând pe stradă, întrebându-mă cum voi putea să supravieţuiesc nopţii geroase până dimineaţă. Trebuia să fie cu mult sub zero grade. Şi vântul făcea ca totul să fie şi mai rău. Dinţii îmi clănţăneau. Corpul îmi tremura de frig şi geaca mea de iarnă, plină de găuri, nu putea să oprească vântul să ajungă la piele. Am ales să merg la ascunzişul meu secret din pădure. Probabil că vântul nu ajunge acolo. Am pornit pe drum într-acolo, alunecând în jos, pe panta acoperită de zăpadă, printre copacii pleşuvi. Am ajuns la lespedea protectoare în jurul orei două şi jumătate dimineaţa. O persoană stătea îngrămădită pe solul ud sub piatra mare.

— Hei, Tony, spuse persoana, atunci când m-am apropiat şi s-a

ridicat puţin. Era Toby şi tremura din tot corpul. Buzele îi erau albastre de frig.

— Noapte rece, blestemată, am constatat. Ai ceva de băut?

A arătat înspre o sticlă goală de whisky.

— îmi pare rău, am băut totul singur ca să mă încălzesc.

— Probabil putem să facem un foc, am propus. Ai o brichetă?

La care el negă din cap.

— îmi este îngrozitor de frig, spuse el clănţănind din dinţi. Poate putem să ne încălzim unul pe altul.

M-am aşezat lângă el şi m-am dezbrăcat de jumătate de geacă ca să o pun peste umărul lui. Am stat aşa, îngrămădiţi unul în altul pentru a ne încălzi cu temperatura corpurilor noastre. Bineânţeles că nu am închis toată noaptea niciun ochi, ci am aşteptat cu înfrigurare prima rază de soare salvatoare pentru vieţile noastre.

în dimineaţa următoare, am aflat că unul dintre bătrânii oameni ai străzii nu a supravieţuit, a îngheţat în timpul somnului. Atunci când a răsărit soarele peste Chapel Hill şi primii pietoni se grăbeau pe străzile curate pentru a-şi face cumpărăturile pentru Crăciun, aproape m-am înfuriat uitându-mă la fularele lor, căciulile din lână, hainele din blană, mănuşi şi cizme groase. Habar n-aveau cum este să fii nevoit să înnoptezi în aer liber, fără pătură şi fără vreo protecţie. Ei aveau un pat, o casă încălzită şi haine groase. Noi, din contră, puteam doar să ne considerăm norocoşi că am supravieţuit nopţii. Era doar o singură noapte. Iarna încă nu trecuse.

Numai gândindu-mă la aceasta, mă treceau fiori peste şira spinării. Dacă aş fi cunoscut vreun adăpost, unde să locuiesc cel puţin temporar, chiar dacă ar fi fost cel mai urât loc de pe glob, m-aş fi mutat imediat. Dar nu cunoşteam un astfel de loc. Şi aşa, în continuare, strada îmi era căminul. Trebuia să am grijă cum puteam să supravieţuiesc fiecărei zile îngrozitoare.

Alegere greşită

Sosi şi primăvara, colorând Chapel Hill-ul în diferite culori verzi, înviorătoare, cu cer albastru şi nori albi. Cu toate acestea, viaţa mea era la fel de cenuşie şi lipsită de speranţă ca mai înainte. Hoinăream adesea împreună cu Toby şi alţi tineri prin faţa clădirii poştei pentru a omorî timpul. Era o după-masă minunată, liniştită, de duminică, atunci când, în jurul orei optsprezece, sună telefonul într-o cabină publică din

faţa poştei.

— Aştepţi un telefon? l-am întrebat pe Toby în glumă. El trase un fum adânc din ţigară:

— Mergi şi vezi cine este, spuse el. Dacă este o fată cu voce simpatică, atunci poţi să mă chemi. Bine?!

— De acord, am rânjit, apoi m-am ridicat de pe zidul pe care stăteam şi m-am îndreptat spre cabina telefonică.

Telefonul încă suna. Curios, am ridicat receptorul şi am început:

— Alo, cu cine doriţi să vorbiţi?

— Cu tine! am auzit o voce groasă de bărbat la celălalt capăt al firului. Am ezitat! Nu era tocmai răspunsul pe care îl aşteptam.

— Cu mine? De unde ştiţi cine sunt eu?

— Poţi să-mi spui cum te cheamă. Aşa voi şti cine eşti.

— Mă numesc Tony. Dar cine sunteţi dumneavoastră?

— Tony, repetă vocea la celălalt capăt al firului şi suna de parcă i s-ar topi numele pe limbă. Frumos nume.

— Ce doriţi de la mine? am întrebat nesigur.

— Câţi ani ai? întrebă el.

— Cincisprezece, am minţit eu. Şi, într-adevăr, ar fi putut să se creadă că am cincisprezece.

Nu ştiam dacă totul este o glumă sau o neînţelegere. Dar, pentru că nu aveam ceva mai bun de făcut, am hotărât să intru în joc.

— Doresc să te cunosc, Tony, şopti bărbatul în receptor.

Aşteaptă-mă la colţul străzii. Voi trece în cinci minute cu maşina să te iau. Bine?

— Bine! am răspuns fără să mă gândesc prea mult.

— Deci, pe curând, Tony, spuse străinul plin de mister. Apoi, a închis telefonul.

Am mers înapoi la prietenul meu, care bineânţeles a fost uluit atunci când i-am repetat ce mi-a spus bărbatul străin la telefon.

— Nu ştiu, murmură el suspicios. Povestea asta cu siguranţă are o chichiţă. Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş băga.

— Hei, tipul vrea să iasă cu mine, i-am explicat lui Toby. Ce e rău în asta?

— Presimt că ceva nu e bine în toată treaba asta, spuse Toby.

Nu-l cunoşti pe bărbatul ăsta. Nu ştii ce are de gând. Tu nu ştii nimic despre el.

— Na, şi? m-am răstit eu. Eşti gelos pentru că nu te-a ales pe tine.

Prietenul meu clătină din cap.

— Te-am avertizat. Dacă nu vrei să asculţi, mă rog! Nu te voi opri.

Demonstrativ, mi-a întors spatele şi eu m-am întors şi m-am îndreptat înspre colţul străzii stabilit, curios să văd ce se va întâmpla. Nu trecură nici trei minute până când sosi o maşină de culoare gri închis. Geamul fu lăsat în jos şi un bărbat în jur de patruzeci de ani, cu ochelari negri de soare apăru la geam.

— Tu eşti, Tony?

Eu am confirmat din cap.

— Urcă în maşină.

Am înconjurat maşina şi m-am urcat pe scaunul de lângă şofer. Bărbatul îşi luă ochelarii de soare şi, zâmbind, îmi întinse mâna:

— Poţi să-mi spui Edward, spuse el cu voce pătrunzătoare, în timp ce mă examina amănunţit de sus până jos. Eşti minunat, băiete. Pielea asta, ochii aceştia, ţinuta aceasta. Arăţi superb. Ţi-a mai spus cineva asta până acum?

Am negat din cap. Cuvintele lui mă flatau. Nu eram obişnuit să primesc complimente. întotdeauna când mă priveam în oglindă mă vedeam urât. Chiar dacă cineva îmi spunea că sunt drăguţ, nu credeam deloc. Mă vedeam ca cea mai urâtă persoană din univers.

— Vom avea un timp minunat, spuse Edward în timp ce îmi făcu din ochi şi apăsă acceleraţia.

Am mers în afara oraşului şi, pe tot timpul călătoriei, bărbatul mi-a spus cât de frumos şi atrăgător sunt. Cuvintele lui mă fermecau. Absorbeam fiecare compliment ca o floare lumina soarelui. Tânjeam atât de mult după recunoaştere şi dragoste. Şi, dintr-odată, a apărut acest străin, care îmi spunea toate aceste lucruri minunate: cât de drăguţ sunt şi ce om preţios şi cât de mult îşi doreşte să fie împreună cu mine aşa încât inima începu să-mi bată cu putere. Nu-mi aminteam să fi auzit vreodată aşa de multe cuvinte drăguţe. îmi făceau atât de mult bine, sunau incredibil de eliberator. Cineva mă dorea. Nu puteam să înţeleg, mă simţeam copleşit, niciodată nu mi se mai întâmplase aşa

ceva.

Trebuia să mă gândesc mai serios la ce urma să mi se întâmple, cel puţin atunci când Edward mi-a pus mâna pe genunchi în timp ce se uita la mine dintr-o parte cu o privire pofticioasă şi îmi şoptea în ureche:

— Nu am fost niciodată cu un băiat. Dar tu eşti altfel. Tu ai ceva deosebit, Tony, şi mă faci să înnebunesc după tine.

Am început să transpir. Imagini asemănătoare mi-au apărut în minte. Imagini din timpul trăit în orfelinat. A fost acel băiat mai mare, care m-a ademenit în camera lui, s-a dezbrăcat şi a vrut să facă sex cu mine. Eu i-am spus că nu fac aşa ceva. Şi el mi-a spus: „Hai, vino, nu trebuie să ai mustrări de cuget. Şi fratele tău a făcut-o. Lui i-a plăcut."

Nu credeam că este bine. Dar, dacă fratele meu o făcuse, probabil că într-adevăr era în ordine. Aşa că am acceptat. A fost îngrozitor. Tipul savura aceasta. Şi, după aceea, el a părăsit camera, iar eu am rămas pe patul lui şi am plâns cu amărăciune. Am ştiut că ceea ce am făcut noi nu a fost bine. Dar a fost singura modalitate de a primi puţină căldură. Nu voiam altceva decât să fiu iubit. Am plâns şi am plâns. Pentru prima dată în viaţa mea am strigat către Dumnezeu şi L-am întrebat:

— Ce nu este bine cu mine? Ce este greşit cu mine? Eram furios pe Dumnezeu şi în acelaşi timp mă simţeam vinovat. O combinaţie ciudată de sentimente. De atunci am început să-i văd pe băieţi cu alţi ochi. într-un fel ciudat mă simţeam atras de ei. Căutam în ei mama mea pierdută, tatăl pe care nu l-am cunoscut niciodată, îmbrăţişările şi dezmierdările pe care nu mi le-a dăruit nimeni. Aveam nevoie de ele, la fel ca aerul pe care îl respiram. Indiferent care era preţul pentru a fi iubit, eram pregătit să-l plătesc.

Edward mă privea de parcă aş fi stat deja dezbrăcat pe scaunul de lângă el şi, la drept vorbind, întrebarea lui nu a fost o surpriză:

— Ai ceva împotrivă dacă luăm o cameră la motel? Am afirmat din cap cu toate că totul din mine se împotrivea. Puteam să bănuiesc ceea ce urma să vină. Dar încercam să nu mă gândesc la aceasta. El mă plăcea. Aceasta era tot ceea ce conta pentru mine. Mă iubea. Şi dragostea avea preţul ei.

A condus la un motel şi ne-am luat o cameră. Nu vreau să-mi amintesc tot ce s-a întâmplat în acea seară în camera motelului. Fără

îndoială, a fost cea mai ruşinoasă experienţă pe care am trăit-o vreodată. El m-a abuzat în modul cel mai brutal. Şi eu am lăsat să se întâmple. Pur şi simplu am lăsat să se întâmple fără să mă împotrivesc pentru că mă gândeam că el mă iubeşte. Da, într-adevăr, mi-am imaginat sincer că mă iubeşte. Eram aşa de nebun după a fi iubit. Eram acel băiat mic care era împins dintr-un loc într-altul şi nu găsea simpatie. Nimeni nu voia să mă aibă. Nimeni nu mă plăcea. Nu aveam valoare pentru nimeni. Doar acest străin mă dorea. Tocmai mi-o spusese. Iar eu m-am agăţat tare de această afirmaţie. El mă plăcea. Eu aveam valoare. Asta spunea mereu şi mereu. Şi eu nu mă puteam sătura de cuvintele lui.

După ce nu a mai avut interes de mine, m-a întrebat dacă vreau o coca-cola. Am dat afirmativ din cap, iar el s-a îmbrăcat şi a ieşit afară. Am aşteptat şi am aşteptat zece minute, douăzeci de minute, dar Edward nu s-a mai întors. Am început să fiu conştient de faptul că m-a abandonat. El a jurat că mă iubeşte, dar a fost o minciună. Eram foarte furios şi în acelaşi timp mă simţeam penibil. Era clar că m-a folosit şi apoi m-a aruncat. Mi-a abuzat corpul, mi-a rănit sentimentele, mi-a furat demnitatea.

Nu am îndrăznit să mă privesc în oglindă. îmi era jenă de mine însumi. Mă dezgusta ceea ce făcusem. Dar, mai mult şi mai mult, îmi era scârbă de mine însumi pentru că i-am permis lui Edward să mă siluiască. Aş fi dat totul ca cele întâmplate să nu se fi întâmplat. Dar acum erau de domeniul trecutului. Iar eu stăteam în acel motel şi mă simţeam mai nefericit ca niciodată.

M-am îmbrăcat şi am fugit din camera motelului afară, în noapte. Am găsit o baltă de apă şi am încercat să-mi clătesc gura. Totuşi, gustul oribil a rămas. Da, îmi era scârbă de mine însumi şi de ceea ce se întâmplase. Aveam sentimentul că imediat trebuie să vomit. Aveam sentimentul că tot corpul îmi era îngrozitor de murdar, astfel încât chiar

cel mai bun săpun de pe pământ nu ar fi putut să-l spele. Instantaneu, am avut sentimentul că am nevoie de ajutor.

M-am plimbat de-a lungul şoselei, răscolit înlăuntrul meu, tulburat, ruşinat şi profund rănit. Şi, atunci când am găsit o cabină telefonică, fără să gândesc prea mult, am sunat la poliţie.

— Eu… am fost abuzat, am spus cu voce tremurândă, atunci când cineva a răspuns la celălalt capăt al firului. Lacrimile mi se rostogoleau peste obraji şi în acelaşi timp mă gândeam că eram cel mai mare idiot al tuturor timpurilor. Până la urmă am avut şi eu partea mea de vină în toată povestea. Dar a fost aşa de penibil, încât mi-am jurat să nu povestesc niciodată cuiva ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Cum te cheamă?

— Tony, am spus. Tony Brown.

— Bine Tony, am auzit în receptor vocea calmă a bărbatului. Unde eşti acum?

I-am explicat cum se numeşte strada şi el a răspuns:

— Rămâi acolo unde eşti, Tony. Nu trebuie să te temi. O maşină de poliţie este deja în drum spre tine.

— Mulţumesc, am murmurat uşurat şi am închis receptorul.

într-adevăr, nu a durat nici zece minute până când a apărut o maşină de poliţie şi zece minute mai târziu mă aflam în sediul lor şi făceam descrierea exactă a bărbatului care m-a abuzat. Apoi am fost dus într-o cameră alăturată, unde un inspector grăsuţ şi prietenos m-a interogat cu privire la cele întâmplate.

— Bine, Tony, acum povesteşte-mi pe rând cum s-a întâmplat.

Mi-am dres vocea şi, în timp ce mă jucam nervos cu degetele, am început:

— Stăteam în faţa clădirii poştei, apoi şi-a făcut apariţia acest bărbat, care m-a ameninţat cu cuţitul şi m-a băgat în maşină, am minţit eu. Nu voiam pentru nimic în lume să spun

adevărul de frică pentru ceea ce vor gândi despre mine. El mi-a

spus că mă va ucide dacă nu voi face ceea ce îmi va cere. Am povestit cu lux de amănunte ceea ce s-a întâmplat, doar cu o mică excepţie: Edward avea tot timpul un cuţit cu care mă ameninţa. Inspectorul mă ascultă cu atenţie, strecurând doar câteva întrebări. În cele din urmă, a pus coatele pe biroul arhiplin cu dosare, şi-a împreunat mâinile şi a spus calm:

— Ai cumva rude, pe care putem să le anunţăm pentru a te lua acasă?

Am negat din cap.

— Nu am pe nimeni, am spus cu voce slabă. Trăiesc pe stradă.

— Hm, făcu inspectorul gânditor. Este un risc să rămâi pe stradă atât timp cât încercăm să-l prindem pe acest Edward. Sigur nu există nimeni pe care am putea să sunăm? O cunoştinţă, un prieten?

Am ridicat din umeri. Singurul prieten care îmi veni în minte era Leon. Dar, de când a fost povestea cu Dave, mama lui Leon nu a mai vrut să aibă de-a face cu mine. Sigur ea nu mă va lua la ei.

— Tu ai nevoie de un loc sigur, sublinie inspectorul din nou. Gândeşte-te, trebuie să existe cineva la care poţi să stai temporar.

— Probabil Leon, am spus fără convingere. Poliţistul durduliu puse mâna pe telefon.

— Numărul lui?

Cu reţinere l-am spus şi el a sunat imediat. Atunci când am auzit vocea mamei lui Leon la telefon am simţit că mă descompun. Nu puteam să-mi imaginez că după tot ceea ce s-a întâmplat cu Dave, mă va primi cu braţele deschise. Oricum, tribunalul l-a condamnat la mai mulţi ani de închisoare, ceea ce am aflat mai târziu. Aşa că, în ochii comunităţii bahai, eram o persoană vinovată de înaltă trădare. Dave era un om bun şi de acest lucru erau foarte convinşi toţi bahaii, şi înainte, şi acum. Eu ştiam că mama lui Leon nu gândeşte altfel. Era nevoie de o minune ca ea să-mi permită să locuiesc la ei.

Inspectorul schimbă câteva cuvinte cu ea. Arunci când a închis receptorul şi mi-a zâmbit, ştiam că s-a întâmplat minunea, chiar dacă nu exista o explicaţie logică pentru aceasta.

— Ea va veni să te ia, anunţă inspectorul. A spus că poţi să locuieşti la ei până când îl vom găsi pe bărbatul acesta. Imediat ce vom avea o urmă te vom anunţa. Ai grijă de tine, Tony, clătină inspectorul încurajator din cap.

Era cel mai grozav lucru de pe glob faptul că puteam să locuiesc la Leon. Mama lui m-a primit incredibil de prietenos. Toți o strigau pe numele ei mic, Kim. Era bogată și locuia într-o casă foarte mare, cu o mulțime de animale domestice neobișnuite. Era un porc, care alerga liber în toată casa, mai multe păsări exotice, doi câini, multe pisici, șopârle și trei șerpi. Mă simțeam ca într-o grădină zoologică. însăși Kim avea trei tatuaje pe corp. Tot timpul purta haine de culoare neagră, pe care și le schimba cel mult o dată pe lună și părul îi era vopsit în portocaliu strident. În opinia mea, ea era cea mai tare mamă de pe pământ. Locuia împreună cu prietenul ei, Bill. Amândoi aveau foarte puțin grijă de Leon. Ei aveau o cameră întunecată la etaj, unde ascultau muzică ciudat de misterioasă și jertfeau animale duhurilor. Nu știam exact ce se întâmplă în acea cameră. Dar, indiferent de ceea ce era, nu părea neapărat că îi dă lui Kim pacea sufletească, ci dimpotrivă era permanent deprimată și consuma mult alcool. Depresia ei era de-a dreptul molipsitoare. Și acum, când valoare mea de sine era deja la pământ, toate sentimentele negative pe care le aveam colcăiau tot mai mult în adâncul inimii mele.

Am început să compun poezii despre moarte și lumea gândurilor mele se învârtea doar în jurul acestei singure teme: voiam să mor. Moartea trebuia să fie mai bună decât această viață murdară, care aducea tuturor doar necaz și blestem, într-o zi, i-am povestit lui Leon despre dorul meu după moarte.

— Tony, proclamă el fericit, atunci când vrei să te sinucizi, spune-mi, ca s-o putem face împreună.

— Chiar așa, vei face asta pentru mine? l-am întrebat.

— Tu ești cel mai bun prieten al meu, replică Leon. Nu te las să mori singur. Până acum am făcut totul împreună. Deci, împreună ne vom lua viețile. Trebuie să-mi promiți.

— îți promit, am spus și m-am aruncat pe pieptul prietenului meu de sânge.

între timp, căutarea lui Edward era la turație maximă. Povestea apăru chiar și în ziar. Și oamenii erau sfătuiți să anunțe poliția dacă au vreun indiciu. Inspectorul mă suna mereu și îmi punea întrebări detaliate despre toată întâmplarea. Inevitabil, versiune exactă cum că Edward m-a ținut tot timpul sub presiune cu cuțitul s-a schimbat la fiecare convorbire telefonică. Era greu pentru mine să născocesc o

ultimă versiune. Am bănuit că ei nu mai credeau povestea, dar îmi era teamă să spun adevărul. într-o seară, am primit încă un telefon de la poliţie şi vocea inspectorului suna foarte îngrijorată când a spus:

— Edward ne-a sunat.

Am înlemnit. într-adevăr, era o răsturnare de situaţie tulburătoare.

— Ce… ce a spus?

— A spus că el e bărbatul pe care noi îl căutăm. Doar că el nu te-a silit. Tu i te-ai oferit de bună voie pe stradă. Chiar a spus că te-ai ţinut scai de el.

— Minte, am protestat. Asta… asta nu e adevărat.

— A mai spus că te va căuta şi apoi a închis.

Pentru câteva secunde s-a făcut linişte la celălalt capăt al firului şi eu nu mă simţeam deloc confortabil în această situaţie. Faptul că Edward mă căuta m-a neliniştit. Şi, în acelaşi timp, adevărul ardea ca un foc în inima mea.

Conştiinţa mă împingea să-l încredinţez cuiva. Cu toate acestea, nu puteam. Cu atât mai mult acum. încetul cu încetul, situaţia devenea tot mai dificilă şi înspăimântătoare.

— Ce trebuie să fac? am întrebat încetişor.

— Nu spune nimănui unde locuieşti, mă avertiză inspectorul. Noi o să păstrăm secret domiciliul tău. Vom face tot posibilul pentru a-l depista pe bărbat înainte să te găsească pe tine.

Eram destul de nervos. Ideea că, dintr-odată, eu eram cel vânat îmi producea frică. Dar ce puteam să fac? Timp de două săptămâni aproape că nu am mai îndrăznit să ies pe stradă. Frica de Edward mă urmărea pe oriunde mergeam. îl presimţeam după fiecare copac pe lângă care treceam şi după fiecare colţ de casă. îmi era frică să nu cad în mâinile lui. Şi îmi era clar că din cauza presiunii psihice şi a conştiinţei nu voi rezista pe termen lung. Odată trebuia să pun capăt la tot.

Am mers la poliţie şi am anunţat că îmi retrag plângerea împotriva lui Edward. Inspectorul a fost de aceeaşi părere cu mine, presupunând că asta este singura posibilitate ca bărbatul să se răzgândească să-mi facă ceva. Aşa că poliţia a oprit căutarea – şi mama lui Leon m-a dat în stradă. în cele din urmă, viaţa mea nu mai era în pericol şi din cauza aceasta, din punctul ei de vedere, nu mai era niciun

motiv să mă lase să locuiesc la ei. Aşa că, din nou eram fără adăpost şi pe cont propriu.

Eram peste măsură de deprimat. Când voi găsi în cele din urmă un cămin? Un cămin unde nu doar să fiu suportat, ci acceptat cu adevărat. Undeva, pe acest pământ ar trebui să existe totuşi aşa ceva. Dar unde?

Apoi i-am cunoscut pe Gary şi Greg şi toate problemele păreau că mi se rezolvă într-o clipă. Bineânţeles că la început nu am fost conştient de intenţiile pe care le aveau. Atunci când am realizat era deja prea târziu…

Fraţii

I-am cunoscut pe Gary şi Greg în timp ce le-am descoperit buticul de la marginea oraşului. Era un magazin destul de ciudat. Vindeau tămâie, sculpturi aparte, vase, cărţi de magie, haine din ţări străine şi o mulţime de mărunţişuri. Eram împreună cu Leon şi Toby atunci când am intrat şi imediat m-am băgat în vorbă cu proprietarii magazinului. Ei mi s-au prezentat ca Gary şi Greg şi mi-au spus că sunt fraţi. Le-am dat treizeci şi cinci de ani. Amândoi aveau frizuri foarte dezordonate, purtau inele în urechi, lanţuri la gât din scoici foarte mici şi bucăţi de coajă de nucă de cocos. Pe lângă acestea, purtau tricouri negre cu imprimeuri stridente ale formaţiilor de muzică ocultă şi blugi foarte deosebiţi.

— Un magazin fain, m-am pronunţat favorabil.

— îţi place? întrebă Gary mândru.

— Da, am spus, destul de exotic.

— Aceştia sunt prietenii tăi? întrebă Greg şi arăta cu capul înspre Tony şi Leon, care erau cufundaţi într-o carte cu legende africane.

Am confirmat din cap.

— Da, hoinărim zilnic împreună.

— Cum vă cheamă?

— Blondul este Leon, micuţul este Toby, iar eu sunt Tony.

— Locuieşti în apropiere?

— Sunt fără adăpost.

— Ooo, făcu Greg şi aruncă o privire cu subânţeles fratelui lui. Şi prietenii tăi?

— Leon locuieşte în apropiere, iar Toby trăieşte împreună cu mine pe stradă. Ca să spun aşa, eu sunt fratele lor mai mare. Fără mine nu merg nicăieri.

— înţeleg, spuse Gary, fără să-şi ia privirea de la cei doi. Ce vârsta au ei?

— Cincisprezece şi şaisprezece.

— Prieteni buni, nu?

— O, da. Leon este prietenul meu cel mai bun. Ne cunoaştem deja de aproape trei ani. De asemenea, şi Toby îmi este la fel.

Gary mi-a făcut un semn să mă apropii de el şi mi-a spus încet ca şi cum ar fi vrut să-mi încredinţeze un secret.

— Fumaţi iarbă?

Am zâmbit şi am răsspus destul de surprins:

— De ce? Aveţi de-asta?

Amândoi bărbaţii mi-au răspuns din ochi:

— Adu-ţi prietenii şi apoi vă luăm într-o călătorie în lumea lui Bob Marley.

— Dar nu am bani la mine, am explicat. Cu toate acestea, Greg dădu din mână:

— Nu-ţi face griji! De data asta este din partea casei. La aceasta nu am avut nimic împotrivă, aşa că i-am adus pe Leon şi pe Toby. Fraţii ne-au condus printr-o uşă din spate în locuinţa lor, care era chiar deasupra magazinului. Mirosea a fum de ţigară şi aerul era închis. Canapeaua arăta destul de deteriorată şi peste tot erau sticle goale de la bere şi ambalaje de la pizza.

— Faceţi-vă comozi, spuse Greg şi arătă înspre canapea. Simţiţi-vă ca acasă.

Fratele lui veni înapoi cu o pipă şi o umplu cu marijuana. Apoi, a dat-o din mână în mână şi am început să fumăm din ea. Conţinutul era bun, mai bun decât ceea ce se vindea pe stradă. Era pur şi tare şi efectul apărea doar după câteva minute.

— Bun material, am remarcat în timp ce trăgeam fumul galben în plămâni şi îl dădeam afară pe nas. De unde-l aveţi?

— Relaţii, rânji Gary, iar Greg îl completă:

— Dacă vreţi, puteţi să veniţi mai des. Noi ne bucurăm de companie.

Această ofertă nu a fost nevoie să ne-o facă a doua oară. Deja în următoarea zi eram din nou la magazin. De această dată, în afară de haşiş ne-au dat chiar şi pilule ecstasy. A fost fantastic şi totul devenea tot mai bun.

Ca din senin, Gary mă întrebă dacă nu vreau să mă mut la el.

— Noi avem un pat liber, spuse el, poţi cu plăcere să-l foloseşti. Şi, dacă doreşti, te putem angaja la noi ca distribuitor. îţi punem la dispoziţie o maşină şi tu ne faci livrarea.

Am rămas cu gura căscată. Dintr-o singură suflare, nu numai că mi-au oferit o maşină, ci o slujbă şi un acoperiş deasupra capului: tot ceea ce aveam nevoie pentru a scăpa de stradă. La toate acestea, am rămas fără grai. Gary îmi întinse mâna:

— Interesat?

Eu i-am luat mâna şi am confirmat din cap ca în vis.

— Na, minunat, spuse Greg. Când poţi să începi? Mâine?

— Chiar astăzi, dacă doriţi, am răspuns eu, nevenindu-mi încă să cred.

Dintr-o lovitură, aveam tot ceea ce îmi doream şi pe deasupra aveam droguri pe gratis. într-adevăr, ceva mai bun nu ar fi putut să mi se întâmple. Era fantastic – în orice caz, aşa gândeam eu…

— Spune-mi Tony, de fapt ce este între tine şi Leon, se sprijini Gary cu mâinile încrucişate pe capota maşinii magazinului, pe care încercam să o lustruiesc.

Am pus cârpa pe plafon şi l-am privit încurcat.

— Ce vrei să spui?

— Vă urmăresc de o bucată de vreme, spuse Gary. Nu-mi spune că nu e nimic între voi.

— Despre ce vorbeşti? Noi suntem prieteni de sânge, am răspuns. El este ca un frate pentru mine.

— Hai, las-o baltă, am şi eu ochi. Am văzut cât de apropiaţi sunteţi.

Apoi îşi ascuţi gura:

— Faceţi sex împreună?

Eu m-am dat un pas înapoi.

— Bineânţeles că nu, m-am împotrivit. Doar ţi-am spus că suntem prieteni buni, atâta tot.

— Hm, făcu Gary şi se gândi un timp. în orice caz, ai o înclinaţie pentru Leon, am dreptate?

— Nu ştiu, am spus evitându-l. De ce vrei să ştii asta? El a ridicat din umeri.

— Din curiozitate, a răspuns. Pură curiozitate, nimic mai mult.

Apoi, s-a întors şi a plecat târându-şi picioarele. Mă uitam după el puţin confuz. Era adevărat că eu şi Leon eram apropiaţi. Probabil, mai apropiaţi decât prietenii obişnuiţi. Dar noi nu eram prieteni obişnuiţi. Leon era mult mai mult decât un prieten pentru mine. îl iubeam. Da, îl iubeam. Nu aş fi putut să trăiesc fără el. El era singurul motiv care mă ţinea în viaţă. Aveam nevoie de el ca de aerul pe care îl respiram. La fel şi el de mine. Relaţia noastră era mai profundă decât orice altă prietenie pe care o acceptasem până acum. Relaţia noastră era altfel, era intensă. Imediat ce îl vedeam pe Leon, inima îmi bătea mai repede. îl vedeam un băiat minunat. Şi, uneori, Leon îmi stătea pe genunchi şi eu mă jucam cu părul lui. Sau ne mângâiam blând peste faţă ca nişte fraţi nevinovaţi. Ştiam că Leon se simţea la fel de atras de mine cum eram eu faţă de el. Vedeam asta în ochii lui. Dar nu am vorbit niciodată despre aceasta. Nu ne-am făcut probleme în privinţa acestui lucru. Pur şi simplu era aşa cum era. Şi amândoi ştiam că două sute la sută puteam să ne bazăm unul pe altul. Eram prieteni până când moartea ne va despărţi.

Şi, dintr-odată, a venit acest Gary şi m-a întrebat cu toată seriozitatea dacă eu şi Leon am făcut sex. Mă înfuria simplul fapt că a îndrăznit să pună o asemenea întrebare. Şi mai furios am devenit câteva zile mai târziu, atunci când Leon a venit la mine şi mi-a povestit ceva confuz:

— Tony, Gary m-a întrebat dacă vreau să fiu iubitul lui. Am explodat de furie.

— Ceee?

— El a spus că pur şi simplu ar fi bine să accept. Pentru că el va face aşa de multe lucruri minunate cu mine şi voi avea zilnic droguri pe gratis şi voi avea o viaţă de huzureală.

— Şi ce i-ai răspuns?

— Nimic, a mărturisit Leon. N-am ştiut ce să-i răspund.

— Spune „Nu!", i-am sugerat eu răspunsul corect şi l-am prins puternic de braţ. Spune nu, Leon. Pentru nimic în lume. Sau vrei un al

doilea Dave în viaţa ta? Ai uitat deja ce s-a întâmplat atunci?

Prietenul meu clătină consternat din cap.

— Ai dreptate, Tony. Pe semne că nu este o idee aşa de bună. îi voi spune că nu voi face.

— Da, spune-i asta, am susţinut hotărârea lui. Noi nu vom permite ca povestea să se repete. Un Dave a fost suficient.

Leon dădu convins din cap, apoi mă îmbrăţişa spontan şi spuse solemn:

— Mulţumesc pentru sfatul tău. Gary nu ne va despărţi.

Jur!

Cu asta am crezut că problema este rezolvată. Dar, de departe lucrurile stăteau altfel. Am observat cum, cu timpul, fraţii se distanţau de mine şi se apropiau tot mai mult de Leon şi Toby. Situaţia devenea neliniştitoare. Gary se învârtea în jurul lui Leon ca un fluture de noapte în jurul unui bec. Şi Greg făcea acelaşi lucru cu Toby.

— L-ai văzut vreodată dezbrăcat pe Toby? m-a întrebat el într-o zi.

Aş fi preferat cel mai bine să-i dau o palmă. încet, dar sigur, această situaţie devenea înfricoşătoare. Gary şi Greg îi lucrau cu adevărat pe băieţi şi mie îmi venea rău atunci când vedeam aceasta. îi îndopa cu cele mai bune droguri şi mie nu îmi dădeau nimic.

într-o seară, când m-am întors de la muncă, i-am găsit pe toţi patru în sufragerie, în transă de ecstasy. Treptat, am început să înţeleg ce se înscena. De la bun început era planificat aşa. Fraţii m-au folosit ca momeală pentru a ajunge la prietenii mei. Ei m-au lăsat să locuiesc la ei pentru ca Leon şi Toby să vină mai des în vizită. Şi acum, când peştii au muşcat, eram de prisos. De aceea nu-mi mai dădeau droguri pe gratis. De aceea acum mă ignorau şi mă tratau ca un gunoi. Le-am împlinit scopul. Acum prezenţa mea era folosită doar ca garanţie pentru aceşti doi băieţi. Dar nu eram de acord să mai rămân în acest joc. Ceva trebuia să se întâmple şi încă repede. Trebuia să-mi scot prietenii de aici. în mod deosebit pe Leon, care avea un loc special în inima mea. Trebuia să-i eliberez din hipnoza pe care i-o induseseră Gary şi Greg. Deja aveam un plan.

— Leon, am anunţat într-o seară, atunci când fraţii ne-au lăsat singuri pentru câteva minute în apartamentul lor şi au plecat împreună cu Toby să cumpere o navetă de bere, nu se mai poate aşa.

Tipii ăştia te folosesc. Şi încearcă să destrame prietenia noastră. Eu voi pleca de aici. Şi dacă eşti isteţ, vei face la fel şi vei veni cu mine.

Leon mă ascultă cu atenţie şi cu fruntea încruntată. Nu-mi dădu niciun răspuns şi asta mă nelinişti.

— Nu mai avem voie să mai hoinărim cu aceşti ţipi, am continuat hotărât. Ei nu sunt ceea ce par. Doar ştii asta.

— Ne dau droguri pe gratis, murmură Leon ridicând din umeri.

Observaţia lui mă înfurie şi mai mult.

— Exact asta-i problema. Tu nu vezi cum vă manipulează? V-au cumpărat, pur şi simplu. Hei, nu sunt orb. Văd ceea ce fac ei cu voi.

Leon plecă capul. Ştia că spuneam adevărul.

— Eu cred că tu ai dreptate, mărturisi el încetişor. Am mers prea departe. Dacă tu pleci, plec şi eu.

Am respirat uşurat.

— Bine, am spus eu. Atunci să dispărem de aici. Cel mai bine chiar acum.

— Dar Toby?

— Atunci când Toby va vedea că am dispărut, va pleca şi el, am spus eu. Nu avem timp de pierdut. Trebuie să plecăm înainte ca ei să se întoarcă.

— Dar pilulele de ecstasy pe care ni le-a promis? replică Leon. Chiar acum am aşa un chef de o transă.

I-am aruncat prietenului meu o privire severă, părintească.

— Hei, am crezut că am discutat deja pe această temă.

— De ce nu putem să aşteptăm până mâine? insistă

Leon. Vreau să spun o zi mai mult sau mai puţin nu contează. Ce spui? O zi mai mult ne ajută să aveam mai mult timp pentru a planifica.

— Aici nu este nimic de planificat, am spus clătinând din cap. Leon, ascultă-mă, trebuie să plecăm de aici. Şi asta chiar acum. Oricum eu plec. Decide singur dacă vrei să vii cu mine sau nu.

M-am ridicat de pe canapea şi m-am postat cu braţele încrucişate în faţa lui.

— Leon?

Leon îşi rodea nervos unghiile. Era nehotărât, hărţuit dintr-o parte de drogurile gratuite şi din cealaltă parte de prietenia mea. Ştiam că creierul lui lucra la maxim. în cele din urmă, se ridică de pe

canapeaua comodă şi mi se alătură.

— Bine, Tony, să plecăm înainte să mă răzgândesc.

I-am zâmbit mulţumit şi l-am lovit uşor pe umăr. Ştiam că el va fi de partea mea. A aruncat o privire pe fereastră şi mi-a dat un semn că nu este nicio primejdie. Grăbiţi, am părăsit apartamentul, prin magazin şi am ieşit afară, în parcare, unde era maşina magazinului. Din toate părţile nu se putea vedea nici urmă de Greg şi Gary. Imediat ce ne-am urcat în maşină şi-au făcut apariţia de după colţ fraţii, cu maşina lor. Şi, bineânţeles că nu am scăpat de atenţia lor. Uluiţi, au tras de volan şi au frânat tare, direct lângă noi. Toby stătea cu Greg pe bancheta din spate. Gary coborî din maşină şi se postă cu braţele încrucişate şi pieptul în faţă lângă uşa mea. Fără să vreau, am dat geamul jos.

— Hei, Tony, unde ne răpeşti băiatul? Avem cele mai bune droguri! îl aşteptăm în apartament.

— Leon nu mai este interesat de astea, am răspuns în locul lui. Petrecerea s-a terminat, Gary. Leon nu va mai ieşi cu tine. Ceea ce faceţi voi nu este corect şi nu voi permite ca prietenul meu cel mai bun să fie în continuare deranjat de voi.

— Stai calm, Tony, rânji Gary şi îi aruncă o privire lui Leon, care stătea pe scaunul de lângă şofer şi se străduia să privească drept înainte. Hei, Leon, dă-te jos. Aceasta e de râs, bărbate. Prietenul tău este doar gelos.

Leon, înlemnit, îşi strângea buzele. Atmosfera părea să se încingă.

— Tony nu-ţi va oferi niciodată ceea ce îţi dăm noi, continuă Gary. Nu fi fraier, Leon. Asta este viaţa ta, nu a lui. Uită-te la Toby. Toby rămâne cu noi, nu-i aşa Toby?

El aruncă o privire înspre Toby şi am văzut cum Greg l-a strâns mai tare lângă el.

— Toby, vino cu noi, l-am implorat pe Toby. Greg nu te iubeşte. El doar te exploatează!

— Nu-l asculta, îi strigă Gary. Gândeşte-te la pilulele ecstasy. Tu ştii că costă o avere, atunci când trebuie să ţi le cumperi din nou pe stradă. Oricum, Tony nu este sponsorul tău, Toby!

Toby şi-a aplecat privirea şi fraţii râneau satisfăcuţi.

— Vezi tu? El nu vrea să meargă cu tine. La fel şi Leon se va

întoarce atunci când va observa ce a pierdut. Vei vedea.

— Bine, de-ajuns, am spus furios şi am arătat cu degetul înspre fraţi. Voi aţi pricinuit deja destule pagube. Acum s-a terminat. Nu vă mai apropiaţi de Leon mai mult de o mie de paşi. Cu asta am pornit motorul, am apăsat acceleraţia şi am plecat cu scârţâit de roţi. Leon a stat o bucată de timp lângă mine şi nu a comentat nimic. Evident, influenţa fraţilor asupra prietenului era mai puternică decât am crezut eu. Aproape părea că Gary şi Greg puteau să-i controleze de la distanţă toată gândirea. Puteam încă să le simt prezenţa, într-adevăr, pe ultima sută de metri am reuşit să-l iau pe Leon. Abia când am ajuns acasă, atmosfera s-a destins puţin.

— Mulţumesc, Tony, murmură Leon. îţi promit că nu mă voi întoarce niciodată.

— Sper, am răspuns. Trebuia să punem punct.

Am parcat maşina şi l-am întrebat pe Leon dacă aş putea să dau un telefon din casa lui. Voiam să-i constrâng pe fraţi să-l lase liber pe Toby. Altminteri, voi anunţa poliţia. Ăsta era planul meu. Dar totul a fost altfel. Imediat ce l-am avut pe Greg la telefon şi am vrut să-i spun condiţiile, a luat cuvântul şi mi-a spus:

— Aceasta este mulţumirea pentru că te-am scos din mizerie? Sunt dezamăgit. Ai făcut o mare greşeală, Tony!

— Voi aţi făcut o greşeală. Şi dacă nu îl lăsaţi pe prietenul meu în clipa asta, voi anunţa poliţia!

— Şi ce-o să le spui? Că noi l-am sechestrat pe Toby? Ai uitat că băiatul este de bună voie aici. Nu ţi-ai gândit planul până la capăt, Tony. Ţi-a scăpat din vedere că noi suntem la capătul pârghiei.

— Nu sunteţi!

— Ba da, chiar acolo suntem, Tony. Vezi, problema stă cam aşa: noi nu îi avem numai pe Leon şi Toby în mână.

— Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că tu eşti concediat, Tony. Adu-ne înapoi maşina magazinului şi ia-ţi bulendrele puturoase din apartament. Nu poţi să mai rămâi la noi. Petrecerea s-a terminat.

Cu aceste cuvinte a închis receptorul şi eu am rămas ca lovit de fulger. Leon mă privea mirat dintr-o parte.

— Ce a spus?

— El… m-a concediat, a cerut maşina înapoi şi m-a aruncat în stradă, am mârâit aproape fără voce.

într-adevăr, nu mă gândisem că o să iasă aşa. Eram aşa de concentrat pe Toby şi Leon, încât nu am luat în calcul propria-mi situaţie. Am urmat instinctul de a-mi salva prietenii şi încă o dată eu eram cel care trebuia să suporte consecinţele.

— Deci, am spus şi am tras aer adânc în piept. Cred că din nou suntem fără adăpost.

— Mă rog, eu nu, mă corectă Leon. Şi, înainte ca să spun ceva, completă:

— Dar aici nu poţi să locuieşti, tu o cunoşti pe mama. Am dat din cap.

— Este clar, am murmurat şi am fost în stare să zâmbesc palid. Voi supravieţui!

Cu umerii lăsaţi m-am îndreptat spre uşă.

— Ne vedem mâine?

— Probabil, răspunse Leon.

Ne-am îmbrăţişat şi, din tocul uşii, l-am privit fix pe prietenul meu şi l-am avertizat:

— Stai departe de Gary şi Greg, sunt oameni de nimic. Naiba ştie ce planifică ei acum pentru a te atrage din nou.

— Nu te îngrijora, sunt de partea ta, m-a asigurat Leon. Apoi s-a întors pe călcâie şi a intrat înapoi în casă.

în acea noapte, pentru prima dată după mult timp, am dormit din nou sub cerul liber, sub lespedea din pădure. Din nou pierdusem totul: locul de muncă, maşina, un pat. Doar un singur lucru îmi mai rămăsese: prietenul meu. Şi asta valora mai mult decât toate celelalte.

în următoarea zi, l-am aşteptat în zadar pe Leon. Nu mi-am făcut niciun fel de gând, probabil că l-a împiedicat ceva. Atunci când nu s-a arătat nici în zilele următoare, a început să mă surprindă. Am hotărât să trec pe la el pentru ca să văd ce s-a întâmplat. Da, şi apoi l-am văzut! Dintr-odată apăru în faţa mea din mulţimea de oameni şi nu aş putea să spun cine s-a speriat mai mult. Purta adidaşi noi şi o geacă sport modernă. Mâna lui Gary era peste umărul lui şi chiar lângă el, se aflau Greg şi Toby. Am fost aşa de uimit, încât nu mai aveam cuvinte.

— Leon! am hârâit buimăcit.

— Tony, se bâlbâi Leon. Dar, înainte ca să poată spune ceva, Gary îl întrerupse aspru:

— Nu vorbi cu el, ignoră-l.

— Leon, am strigat deznădăjduit. Ce faci tu cu aceşti ţipi? Doar ţi-am spus că sunt oameni de nimic.

— Nu-l asculta, scrâşni Gary şi-l trase pe Leon cu el mai departe.

Greg m-a împins într-o parte, iar Toby a trecut pe lângă mine cu capul plecat fără să mă privească măcar o singură dată în ochi. Leon se întoarse înspre mine, în timp ce Gary l-a prins de braţ pentru a-l împiedica să vorbească. Privirile noastre s-au intersectat. Vedeam în ochii lui cât de ruşine îi era. Ştia că luase decizia greşită. Dar, în acelaşi timp, nu voia să renunţe la ceea ce îi ofereau fraţii Greg şi Gary. Banii şi drogurile lor l-au cumpărat din nou. în faţa lor, prietenia noastră nu a rezistat.

Nu pot să spun cât de mult am stat acolo privind fix în direcţia în care dispăruseră Leon şi Toby împreună cu iubiţii lor. Oamenii goneau pe lângă mine, mă înghionteau pentru că le stăteam în cale, dar eu nu m-am mişcat de pe loc. Pentru mine timpul se oprise în loc. Mai mult decât atât, şi viaţa mea părea că s-a oprit.

Am început să merg, am traversat strada, am fugit pe lângă clădirea poştei pe strada care ducea în pădure, am alunecat în jos pe pantă la stânca mea, mi-am strâns genunchii la piept şi am lăsat să-mi curgă lacrimile. Eram terminat! Ei mi l-au luat pe Leon. Ceva mai rău decât atât nu puteau să-mi facă. Leon era totul pentru mine. Absolut totul: prieten, tată, mamă, mângâietor, sfătuitor, familia mea, singurul suport în această viaţă. Trei ani am fost împreună la bine şi la rău. Trei ani am împărţit împreună bucurii şi necazuri. Şi acum m-a părăsit pentru droguri gratuite şi haine scumpe. El a rupt prietenia cu mine pentru bani, la fel cum au făcut părinţii mei adoptivi. Bani, bani, bani! Totul se învârtea numai în jurul banilor, nu era vorba de dragoste, de prietenie, de credincioşie sau de sacrificiu. Talerul balanţei cu micuţul cuvânt „bani" era mai greu decât orice morală de pe pământ. Oh, cât de mult detestam acest cuvânt, la fel pe Greg şi Gary care uneltiseră totul. Ii uram aşa de mult!

Aceasta era situaţia mea: fără locuinţă, fără un loc de muncă, fără familie şi, mai înainte de toate, fără cel mai bun prieten. Mi-a sfâşiat inima faptul că m-a părăsit. M-am simţit la fel ca atunci când

părinţii mei adoptivi au desfiinţat adopţia. Eram un nimeni – eram singur. Eram părăsit de toţi.

De ce nu am fost niciodată întrebat dacă aş vrea să trăiesc? Pur şi simplu m-am născut în această lume nebună şi acum trebuia doar să privesc cum sunt terminat. O oarecare putere supranaturală, dacă într-adevăr exista vreuna şi cu care eu nu voiam să am de-a face, a făcut o glumă împărţindu-mi cele mai rele cărţi la care te poţi gândi. Şi asta a făcut-o doar pentru a se desfăta văzând cum, încet şi sigur, situaţia vieţii mele mă distruge. îmi urăsc viaţa şi urăsc acest invizibil ceva, care nu mi-a dat voie, până în ziua de azi, să-l cunosc. îl urăsc pe acest ceva. Pentru că nu mi s-a descoperit până în ziua de astăzi şi, totuşi, şi-a luat dreptul să se joace cu destinul vieţii mele. îl urăsc! îl urăsc! Dacă ar fi să-l întâlnesc într-o zi, probabil în viaţa de dincolo dacă există aşa ceva, îl voi trage la răspundere şi-l voi întreba dacă i-a plăcut acest spectacol macabru. Da, asta voi face. Probabil voi înţelege de ce nu am putut să fiu la fel ca oamenii de la televizor, de ce viaţa mea era un eşec, de ce eram altfel decât toţi ceilalţi.

Am tânjit după o familie, după siguranţă, după dragoste. Nu pot să descriu în cuvinte cât de mult le-am dorit. Şi totuşi, până acum nu am găsit nimic din tot ceea ce am căutat. Cine caută găseşte, aşa este scris undeva. Eu am căutat, Dumnezeu ştie, dar nu am găsit ceea ce am căutat. Probabil că niciodată nu voi găsi ceea ce am căutat. Probabil că destinul meu era să fiu fără un cămin, un copil al străzii, un orfan, un nimeni.

Probabil că ar fi fost mai bine pentru toţi dacă nu m-aş fi născut. Nimeni nu voia să mă aibă. Nici eu însumi nu mă voiam.

Deci, ce mai aşteptam? La fel de bine puteam să mă sinucid. Nu ar durea pe nimeni. în orice caz era mai bine să fiu mort decât să trăiesc. Aşa de des m-am jucat cu gândul sinuciderii. Acum era timpul să-mi duc planul la îndeplinire. Eram un ratat în tot ce încercam să fac. Dar, totuşi, exista ceva ce puteam să fac foarte bine. Probabil singurul lucru pe care voi fi în stare să-l izbutesc măcar o dată în viaţa mea – puteam să-mi iau viaţa.

Mi-am şters lacrimile de pe faţă şi m-am ridicat. Hotărârea mea era de neclintit. Ştiam deja cum urma să o fac. Mă voi spânzura într-un copac din parc cu ajutorul curelei. Ăsta era planul meu. Aşa că am pornit la drum. Mi-am căutat un copac înalt. M-am căţărat, m-am

aşezat pe o ramură şi am legat bine un capăt al curelei de ramură în timp ce cealaltă parte am legat-o în jurul gâtului. Apoi am aşteptat! O oră, două ore, am aşteptat şi am sperat că cineva va trece şi mă va vedea pe ramură, apoi mă va striga:

— Pentru Numele lui Dumnezeu! Nu sări! Viaţa ta este valoroasă!

Speram ca cineva să mă oprească în ultima secundă şi să mă salveze de la moarte. Speram ca cineva să-mi spună că viaţa mea avea un rost. Asta era tot ceea ce îmi doream.

Dar, nu a trecut nimeni. Nimeni nu mi-a spus că viaţa mea are valoare. Nimeni nu mi-a dat o motivaţie pentru care merita să continui să respir. Era exact cum mă gândisem. Viaţa mea nu conta pentru nimeni şi nimeni nu-mi va observa dispariţia. îmi era totuna. Strigătul meu după ajutor nu a fost auzit de nimeni. Nici măcar acum când stăteam pe o creangă cu o curea în jurul gâtului pentru a mă arunca în moarte. Nici măcar acum, Dumnezeu nu a reacţionat.

Dumnezeu! îl urăsc pe Dumnezeu! Dacă exista, atunci eu îl uram. O, da, l-am urât. Nu am fost iubit chiar din prima zi a vieţii mele. De ce oare m-a mai creat? Dacă într-adevăr exista, atunci de ce m-a creat? Mi-am ridicat privirea:

— De ce m-ai creat? am urlat spre cer. Doar pentru ca să mă chinui o viaţă întreagă? Te urăsc, Dumnezeule! Dacă exişti, atunci te urăsc, mă auzi? Nu vreau să am nimic de-a face cu tine! Tu nu mă iubeşti, atunci este mai bine dacă nu exişti!

Am aşteptat un răspuns. Orice semn de la acest Dumnezeu. Dar singurul lucru pe care l-am auzit a fost susurul vântului în coroanele copacilor. Pe semne că nu există. Şi era şi mai bine aşa. Dacă exista, îl uram pentru viaţa mizerabilă pe care mi-a dat-o. Nu exista vreun Dumnezeu. Nu putea să existe vreunul.

Lacrimi de furie şi deznădejde mi se rostogoleau peste faţă, atunci când am făcut ultima încercare de a intra în contact cu acest Dumnezeu şi am strigat la cer:

— Aici sunt, Dumnezeule! Mă voi sinucide, mă auzi?! Asta este ceea ce vrei? Sper că eşti fericit pentru asta! Voi sări acum! Voi pune capăt acestui joc macabru. Sper că eşti mulţumit cu aceasta! Eşti într-adevăr aici? Măcar mă auzi? Hei, Dumnezeule! Mă voi sinucide acum! Mulţumit?!!!?

Dumnezeu nu a răspuns. A tăcut, aşa cum a făcut în toată viaţa mea. O singură tăcere lungă şi groaznică.

Am aruncat o ultimă privire în toate direcţiile şi, înăuntrul meu, mi-am luat la revedere de la lumea care nu mi-a adus decât necaz. îmi jeleam viaţa pe care nu o trăisem niciodată.

Apoi am tras pentru ultima dată adânc aer în piept şi am sărit în gol.

Moarte

Am sărit… în cealaltă lume? într-o lume intermediară, întunecată, goală. Un strigăt disperat. Cădere. Adâncime. Prăbuşire?

Mi-am privit mâinile şi m-am speriat. Nu erau mâini ceea ce am privit, erau gheare! Gheare roşii, oribile, cu unghii lungi! îngrozit, am ţipat, am închis ochii şi i-am deschis din nou şi mi-am privit din nou mâinile, în speranţa că totul era doar imaginaţia mea. Dar, evident nu era un vis, mâinile mele aveau gheare!

— O, Dumnezeule, ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?! Din nou mi-au trecut fiori pe şira spinării atunci când mi-am auzit sunetul vocii. Nu era o voce, era cel mai oribil zgomot pe care l-am auzit vreodată. Aşa de urât şi rău ca şi cum ar fi venit direct din iad.

— O, Dumnezeule! Sunt Cel Rău, am spus şi fiori reci se răspândeau prin corpul meu. Trebuia să ştiu. De la bun început. De ce nu am observat niciodată că sunt Cel Rău. De aceea întotdeauna totul mergea pe dos. De aceea nu mă dorea nimeni. De aceea eram urmărit de ghinion, indiferent de ceea ce făceam. Eram diavolul însuşi. Doamna Green avea dreptate. Ea ştia asta înainte ca eu să descopăr singur. Doar că acum nu mai aveam nicio urmă de îndoială, eram întruchiparea Celui Rău. Simţeam prezenţa puterii întunericului în jurul meu. Era cea mai rea, înfiorătoare şi rece pe care am simţit-o vreodată.

Aşa de rea, încât m-am înfricoşat. Răul era mai groaznic decât cel mai urât film de groază văzut vreodată. Nicio imaginaţie, nici cuvintele, nici sentimentele n-ar fi putut descrie ceea ce se petrecea în jurul meu. Am dat drumul unui strigăt strident. Era aşa de ascuţit şi pătrunzător, încât am crezut că va sparge timpanele celor din jur. Umbre sumbre mă împresurau ca negura coborâtă peste o mlaştină şi păreau că mă trag cu ele în abis. Prezenţa celor mai înfricoşătoare duhuri ale întunericului era aşa de puternică, încât nu am putut să mă mişc de pe loc. Pulsul mi-o luase razna. Răsuflarea mi se oprise.

Transpiraţia îmi curgea peste faţă.

— Sunt Cel Rău, răsuflăm. Chiar şi respiraţia îmi era contaminată de răutate. Sunt un demon! Un duh rău!

Mă simţeam mizerabil. Voiam să mor. Nici măcar nu ştiam dacă sunt mort sau nu. Nu ştiam ce s-a întâmplat. Nu ştiam unde mă aflam: în această lume sau în cealaltă. Ştiam doar că sunt Cel Rău. Pentru că mâinile mele aveau gheare şi vocea îmi suna demonic. Eram motivul tuturor relelor. Eu însumi eram vinovat de toate. Eu. îmi venea să vomit şi ameţeam. M-am cufundat în mine însumi plin de deznădejde şi, dintr-odată, m-a cuprins întunericul adânc. Am pierdut noţiunea timpului. Atunci când mi-am revenit, nu îmi era încă bine. Capul îmi vuia, gura îmi era uscată, totul în jurul meu era într-un fel ciudat de schimonosit ca într-o oglindă bombată. Stăteam întins pe duşumea într-o cameră. Şi, dacă nu mă înşelam, era propria-mi cameră. Mirosul vomei s-a ridicat în nasul meu. M-am sprijinit pe cot şi, într-o clipă, toată camera a început să se învârtă în jurul meu. Mă simţeam mizerabil, deprimat şi îngrozitor de singur. Aş fi putut să plâng. M-am simţit aşa de singur şi părăsit. Eram Cel Rău şi nimeni nu mă dorea.

M-am târât în patru labe pe sol până când privirea mi s-a oprit la un gândac ce îşi croia drum peste covor. Mi-am pus capul într-o parte şi am privit insecta plină de dragoste, ca şi cum ar fi fost singurul aliat pe această planetă. Mi-am întins mâna şi am putut să prind vieţuitoarea. Se zbătea în palma mea şi încerca să se strecoare printre degete. Dar am deschis pumnul abia atunci când am găsit o cutie din plastic în care puteam să-mi păstrez noua mascotă. Am găsit pe noptieră o bomboană pe care i-am dat-o ca hrană în noua locuinţă. Apoi am căzut în patul meu, am strâns la piept cutia cu noul meu prieten şi am început să-i povestesc despre grijile şi problemele mele.

— Tu eşti prietenul meu, am şoptit. Singurul meu prieten. Tu eşti singurul care mă înţelege. Eu sunt Cel Rău, ştii? Nimeni nu mă doreşte. Nimeni nu vrea să mă aibă. Eu sunt blestemat până în veşnicie. Tu eşti singurul care înţelege situaţia mea şi mă ascultă. Tu eşti singurul în care pot să am încredere, prietenul meu.

Gândacul mă privea ca şi cum ar fi înţeles fiecare cuvânt şi m-ar fi luat în serios. Era cel mai bun prieten al meu. în afară de el nu aveam pe nimeni care să mă asculte. Doar acest singur gândac m-a ascultat cu atenţie toată noaptea, fără să mă contrazică nici măcar o singură dată.

Cu atât mai mult am fost mai trist în dimineaţa următoare când am privit în cutie şi gândacul stătea pe spate, mort. Era fără suflare, iar eu de neconsolat. Prietenul meu cel mai bun murise. Şi eu jeleam această insectă de parcă ar fi fost singura vieţuitoare de pe acest pământ care odată a fost de partea mea.

De ce nu-mi rămânea niciodată ceva ce iubeam? Nici măcar un gândac nu am putut să am ca prieten. Ce era rău cu mine? De ce eram condamnat la această viaţă în care nu-mi era acordat nimic, chiar absolut nimic? De ce nu puteam să plec din această lume? îmi era foarte dor de moarte. Dar până şi moartea fugea de mine. încetul cu încetul, am revenit la realitate şi mi-am venit în fire. Simţeam greutatea corpului meu, aerul din plămâni, vâjâitul din cap, problema existenţei mele: prima mea încercare de sinucidere eşuase în mod deplorabil. Atunci când am sărit de pe ramură şi cureaua s-a strâns în jurul gâtului, s-a rupt creanga în două sub greutatea corpului meu. Eram foarte furios.

— De ce mă ţii închis în această lume, am strigat către cer cu pumnii strânşi. De ce îmi faci aşa ceva? De ce ai o bucurie aşa de răutăcioasă şi te comporţi aşa de josnic cu mine? Ce ţi-am făcut? Ce vrei de la mine? Ce?! Ce?!!! Strigătul meu s-a transformat în plânset cu sughiţuri. M-am strâns covrig pe solul pădurii acoperit cu frunziş şi am plâns cu amar.

Câteva săptămâni mai târziu, am avut a doua încercare. Trebuia să fie o modalitatea de a părăsi această lume. Mi-am cumpărat trei cutii cu somnifere şi le-am înghiţit pe toate. Din nou mi-am luat la revedere de la lume şi, atunci când mi-am dat seama că îmi pierd cunoştinţa, eram sută la sută convins că de această dată va funcţiona. Dimineaţa următoare m-am trezit în spital. Din nou nu a funcţionat. Eram în viaţă! Şi eram foarte supărat.

Viaţa mea era ticăloasă. Nu vedeam nicio lumină la orizont. Nicio licărire de speranţă că situaţia mea ar putea vreodată să se îmbunătăţească. Singura mea posibilitate de a fugi de realitate erau drogurile. Şi exact asta am făcut. Am probat toate drogurile care îmi cădeau în mână. Trebuia să uit ceea ce mi-a făcut Leon şi că mi-am pierdut cel mai bun prieten. Şi, ca să uit, era nevoie de foarte multe droguri. Singurul lucru la care mă gândeam zi şi noapte era Leon. Mă gândeam la el atunci când mă culcam şi tot lui îi ofeream primul gând

atunci când mă trezeam.

Faptul că m-a părăsit mă durea foarte mult. Am încercat să mă împac cu el, dar el nu a acceptat să vorbească cu mine. Atunci când îl vedeam pe stradă se grăbea să treacă mai departe. Ştiam că în spate se ascundea Gary. El era cel care îi interzicea lui Leon să discute cu mine. Eu nu aveam nimic împotrivă, eram rănit prea tare. Golul pe care Leon l-a lăsat în sufletul meu striga după a fi umplut. De aceea, nu era nevoie de mult pentru a dărui altcuiva inima mea.

Am cunoscut un băiat căruia i se zicea băiatul indian. Se numea aşa pentru că avea rădăcini indiene şi oasele maxilarului îi erau ridicate, lucru tipic strămoşilor lui. A

început să flirteze şi mie mi-a plăcut imediat de el. Băiatul indian era un visător. Ii cântam cântece compuse de mine şi el era impresionat de talentul meu.

— Tony, tu eşti un geniu! Această rimă este absolut fantastică.

— Crezi?

— Da, Tony, eşti talentat. Dumnezeule, eşti talentat! Tu poţi să compui, să cânţi, eşti un cântăreţ înnăscut!

— Ei, da!

— Dacă îţi spun… Vei ajunge un star, într-o zi, Tony! Şi eu sunt primul tău fan.

Nu l-am luat în serios. Prea des am fost calificat drept un nimic, ca cineva să-mi dovedească contrariul. Nici măcar băiatul indian nu putea să-mi ridice valoarea de sine, cu toate că el credea în mine cu onestitate. într-o zi m-a întrebat dacă nu vreau să mă mut la el. Bineânţeles că am fost de acord. Era mai bine decât să trăiesc pe stradă. Băiatul indian venea dintr-o familie bogată. Şi, de aceea, imediat a închiriat o casă doar pentru noi doi. Totul părea să fie perfect – până în ziua când ne-am mutat. Voiam să împart patul cu el. Dar el ţinea morţiş să avem camere diferite. Deci, bine, m-am supus. Eram obişnuit să ascult. Toată tinereţea mea mi s-a băgat în cap ascultarea şi cumva s-a prins de mine. Aveam nevoie de cineva care să mă conducă. Şi asta îmi dădea sentimentul protecţiei şi al siguranţei. După câteva zile însă, situaţia a devenit incomodă. Am intrat în camera lui şi exact în acel moment am văzut cum cineva a sărit de pe geam.

— Cine era? am întrebat nedumerit.

— Nimeni, mă asigură băiatul indian în timp ce îşi închidea

nasturii pantalonilor. Nu-ţi bate capul cu asta! Totul este în ordine.

începuse să se furişeze nopţile pentru a se întâlni cu noii iubiţi. Atunci când l-am confruntat într-o zi, a ridicat doar din umeri şi a spus:

— Poţi să vii cu plăcere, dacă nu te deranjează că sunt şi prietenii mei.

Odată mi-a spus direct şi pe nepregătite că relaţia noastră s-a terminat. M-a durut felul indiferent în care el a terminat-o cu mine, aşa, de parcă aş fi fost pentru el doar o mică aventură, doar o scamă pe care a dat-o jos, cu un gest grăbit, de pe umărul lui.

— Da, Tony asta a fost, spuse el. Mâine mă mut la noul meu înger. El este proprietarul unei case de vis de la marginea oraşului.

— Dar cu mine cum rămâne? am întrebat.

— Na, nu ştiu care sunt planurile tale, spuse băiatul indian dezinteresat. în orice caz, nu poţi să rămâi aici. Chiar am reziliat contractul de închiriere şi am sigilat curentul. Deci îţi propun să-ţi cauţi un alt adăpost.

— Crezi că e aşa de simplu? am murmurat doar pentru mine.

Ştia că nu am pe nimeni.

— Ce este cu bătrâna la care ai locuit mai înainte?

— Eşti nebun? am strigat. Doar ai văzut cum arată acolo. Strada este mai curată decât duşumeaua ei. Şi nu mi-a dat nici măcar un pat. Doar gresia goala şi murdară. Nu am aşa relaţii cum ai tu. Lucrurile nu sunt aşa de simple pentru mine.

— Bine, în ceea ce mă priveşte, poţi să rămâi până te va arunca proprietarul afară. Numele meu nu va fi murdărit şi al tău… oricum nu mai contează. Rânji şi mă lovi uşor peste obraz. A fost plăcut cu tine, Tony.

Noul lui înger, aşa cum l-a numit el, a venit în următoarea dimineaţă pentru a-l ajuta la mutare. El mi-a lăsat o canapea, masa din sufragerie, câteva scaune şi patul meu. Toate celelalte le-a luat cu el. Aşa că mă aflam din nou în această casă mare, goală şi mă gândeam care ar trebui să fie următorul pas. Să mă mut nu voiam, aceasta era sigur. Oricum, nu aveam de gând să o fac până când proprietarul urma să mă dea afară, pe uşă. Şi asta nu era azi sau mâine. Deci am decis să iau ceea ce era mai bine din toată situaţia. Aşa că am invitat câţiva prieteni de pe stradă pentru a uita pierderea băiatului indian cu ajutorul drogurilor şi alcoolului. Ceea ce a început, din pură disperare,

s-a transformat repede într-un nou stil de viaţă: în cel mai scurt timp casa s-a transformat într-un iad al drogurilor. O nouă epocă se prevestea în viaţa mea, un capitol periculos: simplu să intri, dar aproape imposibil să ieşi. Acesta era începutul căderii mele definitive.

Noutăţile s-au împrăştiat repede şi nu a durat mult până când au venit oameni de peste tot, pentru a hoinări prin casa mea şi a consuma droguri. Pentru că nu mai aveam curent, am furat din supermarket foarte multe lumânări, pe care le-am împrăştiat în toată casa ca să am ceva căldură. în fiecare zi se dădea o petrecere în casa mea, cu o grămadă de droguri, foarte mult alcool şi o mulţime de oameni. Cu toate că eram înconjurat de oameni, mă simţeam nemaipomenit de singur. Atunci când efectul drogurilor se micşora, nu eram mai mult decât o grămăjoară de necaz. La fel m-am simţit şi în acea dimineaţă când prietenul meu cel mai bun, gândacul, murise şi eu credeam că sunt Cel Rău.

Prima dată când am constatat că mâinile mele nu mai aveau gheare şi vocea îmi suna normal, mi-am amintit vag că înainte de asta am înghiţit o pilulă de LSD şi de aceea am trăit una dintre acele halucinaţii nebuneşti, unde fantezia se intersectează cu realitatea, aşa încât pierzi orice contact cu realitatea. M-am rostogolit din pat şi, împleticindu-mă, am mers în sufragerie, mi-am făcut drum înspre uşa din spate şi am deschis-o. Un vânt geros îmi sufla în faţă. Pentru că nu aveam frigider păstram băutura în zăpada din faţa casei. Mi-am luat o sticlă cu bere, m-am întors înapoi în sufragerie, am împins o fată beată de pe canapea şi m-am aşezat în locul ei.

Capul îmi vâjâia, sufrageria arăta ca un câmp de bătălie, peste tot pe jos stăteau prietenii mei ca morţi, într-o scenă de război. în mijlocul chiştoacelor de ţigări, sticlelor de bere goale, resturilor de mâncare şi lumânărilor. Era o privelişte deplorabilă. Aceasta era lumea pe care mi-am creat-o, cârja pe care m-am sprijinit pentru a merge mai departe. Aceştia erau prietenii mei: o mulţime de drogaţi, beţivi şi dependenţi de petreceri, de care aveam nevoie pentru a-mi umple golul din inimă. Un gol care uneori durea la fel ca o rană infectată pentru care nu există leac. O rană care mereu şi mereu se deschidea. Şi asta se întâmpla întotdeauna exact când mă aşteptam mai puţin.

Cineva bătu la uşă. Habar n-aveam dacă era dimineaţă sau după-masă. Am deschis şi am tresărit într-o clipă. în faţa mea era

postat un negru, înalt, cu umeri laţi, care-mi gesticula cu o armă în faţă.

— Eu… nu am bani, m-am bâlbâit în timp ce am ridicat automat mâinile.

Bărbatul privea neliniştit în toate direcţiile. Transpira, cu toate că afară era ger şi respiraţia îi aburea. Am văzut că ascundea ceva sub geaca lui largă, dar nu ştiam ce.

— Hei, omule, am nevoie de ajutorul tău, spuse el nervos şi eu am clătinat zelos din cap, fiind încă sub teroarea gândului că vrea să mă jefuiască.

Băiatul mă privea cu ochi mari. Nu aveam nicio idee dacă aveam de-a face cu un dependent, un jefuitor sau un psihopat.

— Ce… ce vrei? l-am întrebat.

— Am jefuit câţiva ţipi, explică negrul cu voce sacadată.

Le-am furat geanta şi, atunci când am deschis-o… omule, nu ştiam că acei ţipi sunt traficanţi de droguri! Ei sunt pe urmele mele. Cu siguranţă sunt pe urmele mele.

Făcu o pauză, timp în care trase cu urechea, se întoarse cu repeziciune ca şi cum s-ar fi aşteptat în orice moment ca cineva să apară de după colţul casei. Apoi mi se adresă din nou:

— Trebuie să scap de geantă, spuse cu sufletul la gură şi scoase de sub geacă o geantă sport, albastră. Trebuie să scap de ea înainte ca ei să mă prindă. Riscul este prea mare.

— Ce este în geantă? am întrebat cu grijă. Băiatul mă privi pătrunzător.

— Pilule ecstasy. în jur de două sute de bucăţi, cam aşa ceva. Nebunie!

— Două… două sute. Acum eram pe deplin treaz. Străinul confirmă din cap.

— Ştiu că întotdeauna la voi este mişcare. Nu ştii pe nimeni care ar fi interesat?

— Pot să le vând pentru tine, am propus spontan, iar negrul, la fel de spontan, a fost de acord cu afacerea.

— Bine, îţi dau două luni.

— Cât vrei pentru ele?

— Două mii, bani în mână.

— De acord, am spus şi i-am întins mâna.

Mi-a dat geanta şi şi-a trecut nervos palma peste fruntea plină de transpiraţie. Cu grijă, am deschis fermoarul pentru a arunca o privire peste marfa prohibită, în timp ce negrul se mişca neliniştit de pe un picior pe altul. Da, şi ceea ce am văzut mi-a declanşat un sentiment de bună dispoziţie în stomac.

— Uau, am spus şi nu mai puteam să-mi închid gura de uimire.

Văzusem deja multe droguri, dar încă nu în aşa o cantitate. Şi în primul rând nu pilule esctasy. Cât de bine îmi aduceam aminte, doar o singură dată am înghiţit o pilulă ecstasy. Două sute de bucăţi împreună, să le văd în faţa mea era mai mult decât fascinant.

— Două sute de bucăţi spui tu?

— Dacă vrei să le numeri mai bine mergem înăuntru. Dacă ei mă văd aici, suntem amândoi terminaţi.

I

I-am făcut un semn cu mâna.

— Este bine aşa, două mii vrei pentru ele?

— Două mii, confirmă el, în două luni. Nu te lăsa prins. Dacă tipii trec pe aici, eu nu am fost niciodată aici, clar?

— Bineânţeles, am confirmat din cap.

Negrul îşi băgă arma la cingătoare, se întoarse şi plecă în grabă. Am intrat înapoi în casă, am căzut pe canapea şi mi-am pus pe genunchi geanta de la care nu mai puteam să-mi iau privirea.

— Ce ai aici? mă întrebă Abey, unul dintre prietenii mei, care abia se trezise şi somnoros îşi freca ochii.

— Două sute de pilule esctasy, i-am răspuns rânjind, ceea ce el, bineânţeles, considera că este o glumă.

— Nu, serios ce este în geantă?

— Două sute de pilule ecstasy, am repetat amuzat. Şi i-am făcut un semn cu capul să vină la mine.

El s-a ridicat cu greu, a venit la mine şi, atunci când i-am întins geanta deschisă, pentru un moment s-a făcut linişte.

— O, Dumnezeule! spuse el în cele din urmă, uitându-se când la mine, când la pilule. O, Dumnezeule, Tony. Acestea sunt pilule ecstasy.

— Da, am confirmat, două sute de bucăţi. Vrei una? Ţi-o fac cadou.

— O, Dumnezeule, O, Dumnezeule! Aproape că nu putea să-şi

revină. Două sute de pilule ecstasy. Tony! Sunt o avere. De unde le ai?

— Chiar acum au venit prin expres, i-am explicat râzând. Am două luni pentru a le vinde. Na, ce spui acum?

Abey şi-a ieşit din fire şi a început să-i trezească pe ceilalţi.

— Nu veţi crede, trâmbiţă prin toată casa. Tony are două sute de pilule ecstasy. Oamenilor, astăzi va fi o mare petrecere. Cine vrea o călătorie cu ecstasy, să-l anunţe pe Tony!

Nu a trecut mult până când toţi s-au trezit şi s-au adunat ca viespile în jurul ligheanului cu miere. Agitaţia era aproape de neoprit. Toţi vorbeau de-a valma şi voiau să ştie cum am ajuns la pilule. Le-am spus toată povestea, care suna atât de incredibil, că nici mie însumi nu-mi venea să cred dacă nu aveam ca dovadă două sute de pilule ecstasy pe genunchi. Am dat fiecărui prieten câte o pilulă gratis. Şi, cu aceasta, am pornit într-o aşa numită călătorie nebună ecstasy din Carolina de Nord.

Ne-am baricadat pentru o lună în casa mea şi am călătorit în alte lumi prin drogarea cu ecstasy. Bineânţeles că nu am vândut nicio singură pilulă. Le-am consumat doar noi singuri. Le-a înghiţit, le-am zdrobit, le-am inhalat, le-am amestecat cu haşiş şi le-am fumat. Am experimentat ecstasy în toate felurile pe care poţi să le imaginezi. Ecstasy nu induce panică sau starea de teroare precum cocaina sau alte droguri. Efectul drogului ecstasy este că te cufundă într-o mare de dragoste prin care ai putea să îmbrăţişezi întreaga lume. O lume de basme în roz, unde toţi se iubesc. Mi-am pus o saltea în sufragerie, una în bucătărie şi toată duşumeaua era semănată cu bomboane. Pentru că gura cerea dulce. Ecstasy îmi ataca creierul şi-ntr-un alt mod: am căzut în starea unui copil mic şi mi-am recuperat tot ce am pierdut pe atunci. Am făcut rost de cărţi de colorat, ursuleţi din pluş şi jucării din plastic. Şi oamenii veneau în camera mea, unde făceam baloane din săpun, coloram cu carioci imagini pentru copii de trei ani şi ne jucam cu ursuleţii şi cu celelalte jucării pe podea. Eram nişte adulţi-bebeluşi şi credeam că este cel mai tare lucru de pe pământ.

A fost un timp nebun. Da, aşa a fost. Bineânţeles că apoi nu am putut să-mi amintesc nici jumătate din lucrurile care mi s-au întâmplat în acea lună. Unele trăiri au rămas. Ca de exemplu moartea şi învierea lui Phil.

Phil era unul dintre băieţii care hoinăreau aproape zilnic pe la

mine. De fiecare dată se îmbăta până cădea. în acea după-masă însă, a băut mai multe sticle cu alcool, a căzut greoi pe duşumea, unde a rămas nemişcat. Prima dată nu mi s-a părut nimic neobişnuit, pentru că am văzut prea des situaţii asemănătoare şi m-am gândit că Phil a băut ca de obicei prea mult. Dar, după un timp, ni s-a părut ciudat că nu se mai trezeşte. Abey l-a împins cu piciorul:

— Phil?

Dar, Phil nu s-a mişcat de pe loc. – Phil, trezeşte-te, Phil!

Nimic, nicio reacţie. Nici măcar un horcăit sau un mormăit.

— O, Dumnezeule, strigă Abey! şi se dădu un pas în spate. Cred că e mort.

— Ah, ce?! am exclamat eu. Apoi am îngenuncheat lângă el şi l-am bătut uşor pe obraz. Hei, Phil, spune ceva! Hai, revino-ţi!

Nu se întâmpla nimic. I-am pus mâna pe piept pentru a-i simţi bătăile inimii. Dar nu am simţit nimic.

— Cerule, eu cred că el este într-adevăr dincolo.

— O, Dumnezeule, strigă Abey. Ce trebuie să facem acum? Sună la urgenţă!

— Nu pot să fac asta, l-am contrazis. Vor pune poliţia pe urmele noastre. Vor pune o mulţime de întrebări şi vor găsi toate drogurile la noi.

— Dar trebuie să facem ceva! Phil este mort!

— Asta văd şi eu. Lasă-mă să gândesc.

— O, Dumnezeule, a murit! Ce nenorocire! O, Dumnezeule!

Abey mergea dus-întors prin sufragerie şi îşi trecea nervos mâna prin părul dezordonat. încetul cu încetul s-au adunat şi ceilalţi în jurul mortului şi groaza se oglindea pe feţele lor.

Am discutat problema pe toate părţile şi până la urmă cineva a anunţat la urgenţă şi a spus că la marginea străzii este un bărbat fără viaţă. în acest timp l-am tras pe Phil afară şi l-am culcat în zăpadă, suficient de departe de casa noastră ca să nu-i conducă urmele înspre noi. Apoi am alergat înapoi în casă şi aşteptam cu nerăbdare, cu feţele lipite de sticla ferestrelor, să vedem ce se va întâmpla. Nu a durat nici cinci minute până când a apărat o ambulanţă. Asistenţii au sărit în stradă, au înconjurat mortul, l-au pus repede pe o targa, l-au băgat în salvare, au închis uşa şi au porniră în viteză, cu sirena pornită.

Abia după câteva minute am conştientizat cu adevărat ceea ce se întâmplase. Phil era mort. Totul era din vina mea. Ar fi trebuit să-l opresc. Am văzut cât de mult a băut şi nu am făcut nimic pentru a-l opri. S-a întâmplat în casa mea şi era doar responsabilitatea mea.

— Hei, încercau prietenii să mă mângâie, nu este vina ta. Nimeni nu putea să ştie ce urma să se întâmple. Tu nu eşti responsabil pentru moartea lui. Auzi? Scoate-ţi asta din cap. Uite, fumează puţin haşiş, îţi va face bine.

Băieţii mi-au dat un joint din care am tras adânc, apoi am dat mai departe.

— Pentru Phil, am spus. Phil, prieten de-o viaţă, nu aveai voie să mori aşa.

— Pentru Phil, murmurau toţi în timp ce jointul trecea din mână în mână.

Atmosfera era apăsătoare şi, contrar tuturor încurajărilor, mă simţeam vinovat de toată situaţia. Până la urmă Phil şi-a dat sufletul în faţa ochilor mei, în mijlocul sufrageriei mele.

Această imagine m-a urmărit în următoarele zile ca un coşmar. Toţi eram deprimaţi şi începusem să consumăm şi mai multe droguri pentru a uita de moartea lui Phil. Fiecare bere pe care o beam, o beam în amintirea lui Phil care nu mai era printre noi.

În a treia zi, chiar atunci când eram împreună, ciocnind paharele pentru Phil, cineva a bătut la uşă. Eu am tresărit ca de fiecare dată când cineva bătea la uşă şi nu ştiam cine era. Trăiam cu o frică constantă pentru trei vizitatori nedoriţi: poliţia, proprietarul şi tipul căruia îi datoram două mii de dolari pentru pilulele de ecstasy. M-am gândit că poliţia a aflat de petrecerile noastre cu droguri şi a venit să percheziţioneze sau uriaşul negru a venit să-şi ceară banii pe care nu-i aveam, pentru că era cunoscut faptul că nu vândusem niciuna dintre pilule lui. Ori proprietarul casei stătea în faţa uşii pentru a ne arunca afară. Ultima posibilitatea avea cel puţin avantajul că negrul acela uriaş nu mă va mai găsi. Oricum nu aveam intenţia să mă servesc duşmanilor mei pe tavă. Şi, pentru asta, l-am trimis pe Abey în locul meu la uşă.

— Dacă cineva vrea să vorbească cu mine, nu sunt aici, i-am explicat nervos şi prietenul meu confirmă din cap gânditor şi deschise uşa.

Da, şi apoi răsună un strigăt de bucurie prin casă. în uşă, cu o bere în mână, nu era nimeni altcineva decât prietenul nostru mort, Phil, plin de viaţă şi zâmbind ştrengăreşte la fel ca întotdeauna.

— Phil, am strigat şi m-am îndreptat înspre el. Am crezut că ai murit, omule.

— Am fost mort! anunţă Phil şi intră. Dar ei m-au adus la viaţă.

— într-adevăr, chiar ai fost mort?

— Da, am fost!

— Uau şi cum este să fii mort?

— Este super, omule! strigă Phil şi luă o gură de bere.

— Adevărat?

— O da, este cel mai tare lucra de pe pământ să fii mort. Nebunie curată!

— Să ciocnim pentru asta, strigă Abey entuziast şi îl împinse pe Phil în mijlocul nostru. Pentru Phil şi pentru întoarcerea lui din moarte!

— Pentru Phil, am strigat toţi în cor.

Aveam acum un motiv foarte serios să punem de-o petrecere. Până la urmă, prietenul nostru înviase dintre morţi şi acest lucru trebuia sărbătorit cum se cuvine.

Şi apoi s-a întâmplat ceea ce trebuia să se întâmple într-o bună zi: proprietarul a venit şi ne-a fugărit. Acest lucru nu a fost pentru nimeni o mare tragedie, pentru că toţi aveau un cămin. Casa mea fusese pentru toţi un punct tare de întâlnire. Doar pentru mine era o catastrofa şi însemna să stau din nou pe stradă în adevăratul înţeles al cuvântului.

I-am întrebat pe câţiva dintre aşa-numiţii mei prieteni dacă pot să găsesc un adăpost la ei. Dar toţi au clătinat din cap şi mi-au spus că nu este posibil. Exact acum când aveam nevoie de ei, mi-au întors spatele şi m-au lăsat singur. „Nu unul pentru toţi sau toţi pentru unul – fiecare pentru sine" acesta era sloganul. Realitatea dură era că întotdeauna fusese aşa. La final, întotdeauna rămânea unul singur – şi ăsta eram chiar eu.

Singurătatea, rana infectată din inima mea era din nou julită şi m-am întrebat cât de departe voi mai merge în felul acesta. Durea atât de mult. Dar nimeni nu părea că se interesează de sufletul meu. Nici

măcar Dumnezeu.

Vânătoarea stelelor căzătoare

— Hei! Ia uitaţi, şobolanul fuge! Pe el! Haideţi! Voiam să-i împiedic, dar era deja prea târziu. Toţi au alergat în spatele băiatului cu păr verde, s-au aruncat pe el, l-au trântit la pământ la fel cum fac hienele cu prada lor şi au început să-l lovească cu pumnii şi să-i care şuturi cu picioarele. Apoi l-au lăsat jos în mijlocul spaţiului verde din parc, l-au scuipat în faţă, l-au făcut şobolan şi gunoi mizerabil, după care, răcnind, au luat-o la fugă.

îi cunoşteam pe băieţi, cel puţin pe trei dintre ei. Trăiau împreună cu vagabonzii, în pădure, şi erau întotdeauna gata să sară la bătaie. Băiatul cu păr verde s-a ridicat şi şi-a pipăit cu grijă nasul sângerând. M-am apropiat repede şi m-am oprit direct în faţa lui.

— Eşti ok? am întrebat.

M-a privit înlemnit ca o pisicuţă speriată. Şi am văzut în ochii lui că nu ştia în ce categorie să mă pună.

— Eu nu sunt cu ei, i-am explicat repede. Şi pentru a sparge gheaţa am completat: am văzut ce au făcut cu tine. O porcărie.

— Tu încă n-ai văzut nimic, murmură băiatul în timp ce îşi ştergea saliva de pe obraz.

— Fac asta des?

El confirmă din cap.

— Uneori aruncă în mine cu pietre. Odată, cineva chiar a urinat pe mine.

— Nu!

— Da, mă urăsc. Şi nici măcar n-am habar de ce. Nu le-am făcut nimic. Dar le face plăcere să-şi bată joc de cei mai slabi.

— Tu eşti nou pe stradă, aşa e? Din nou aprobă din cap.

— Numele meu este Tony, m-am prezentat.

— Andrew, murmură băiatul. M-am aşezat lângă el.

— De ce eşti pe stradă?

— Probleme cu părinţii, răspunse Andrew nehotărât. Dar tu?

— Cam tot de aia, am răspuns eu ezitând, nedorind să recunosc că nu am părinţi.

I-am întins o ţigară, el mi-a mulţumit şi i-am aprins-o.

— Deci, şi tu trăieşti pe stradă?

— Câteodată, am răspuns, în timp ce îl examinam. Avea ochi căprui şi o piele mult prea fină pentru un băiat. Arăta ca fiind în jur de optsprezece ani şi trăsăturile delicate ale feţei îmi aminteau de Leon.

— Nu ai prieteni? l-am întrebat. El neagă din cap.

— Prea des am fost dezamăgit, răspunse cu amărăciune.

Ştiam foarte bine despre ce vorbeşte. Cu cât discutam mai mult, cu atât începea să îmi placă mai mult acest Andrew.

— Dacă ai chef, pot să te iau diseară la o petrecere, i-am propus. Cu siguranţă, camarazii mei mai au loc în maşină.

Andrew ridică nesigur din umeri.

— Prietenii tăi nu mă vor plăcea, cu siguranţă.

— Bineânţeles că te vor plăcea. Toţi sunt oameni de treabă.

Băiatul cu păr verde clătină din cap. – Vor râde de mine. Aşa este de fiecare dată atunci când cunosc oameni noi. Ştiu asta.

— Nu-i adevărat, am spus. Nimeni nu va râde de tine, îţi garantez.

— Şi dacă?

— Dacă va fi aşa, atunci poţi să-mi tai limba. El râse.

— De ce vrei să mă iei cu tine? întrebă el. Nici măcar nu mă cunoşti.

— Am crezut că putem să fim prieteni, am răspuns şi l-am privit sincer.

într-un fel ciudat, m-am simţit atras de el. Era un singuratic la fel ca mine. Era rănit de oameni la fel ca mine. Amândoi ne aflam în acelaşi punct în viaţă. Vedeam cum cuvintele mele îl mişcau, îi dădeau avânt.

— Tu vrei să fii prietenul meu? repetă el plin de speranţă şi neîncrezător în acelaşi timp.

I-am zâmbit şi el mi-a zâmbit înapoi, aplecând timid privirea.

— Nu sunt obişnuit ca cineva să-mi spună aşa ceva, murmură el stingherit. De ce te interesezi de mine?

— Asta înseamnă că vii la petrecere?

— Na da, în fond nu am alte planuri pentru diseară.

— Bine, atunci te iau în jurul orei zece de la intersecţia din faţă. Bine?

— Bine, acceptă băiatul.

Şi puteam să citesc în ochii lui că îi câştigasem încrederea. De atunci hoinăream împreună cu Andrew aproape zilnic, mergeam la petreceri şi consumam droguri. Bineânţeles că şi de această dată nu a trebuit mult pentru a-mi place de el. Tot ceea ce pierdusem în Leon, găsisem din nou în Andrew. în cele din urmă aveam din nou pe cineva în care puteam să am încredere. Cineva care îmi dădea sentimentul că am valoare.

Temporar, am găsit un adăpost la o fată cu numele Zoe. Am întâlnit-o într-un bar. Ea căuta pe cineva pentru a locui împreună cu ea şi a împărţi chiria. Practic, ea nu era niciodată acasă. Şi aşa, nu a durat mult până când i-am transformat casa într-un iad al drogurilor. Toţi indivizii posibili intrau şi ieşeau. Câteodată aveam până la zece oameni care înnoptau la mine. într-un fel, pur şi simplu ei nu mai voiau să plece. Un tip chiar a plătit chirie o sută de dolari pentru dulapul din perete. Nu puteam să înţeleg de ce eram un asemenea punct de atracţie pentru oameni. Pe de altă parte, mă simţeam aşa de singur, de parcă eram singurul om de pe planetă. Eram înconjurat de oameni, dar mă simţeam de parcă eram într-o cameră cu păpuşi din ceară. Cât de profundă era această singurătate în inima mea am conştientizat abia atunci când s-a întâmplat tragedia cu Bobby.

Bobby era un băiat tânăr, corpolent, care suferea de depresie la fel ca mine. întotdeauna când era o petrecere înghiţea trei până la patru pilule ecstasy, bea foarte multă bere şi de fiecare dată se termina aşa că trebuia să-l cărăm pe Bobby în patru inşi din club pentru că ori era inconştient, ori ţeapăn de beat, ori consumase o supradoză de droguri. De mai multe ori mi-a spus că vrea să-şi ia viaţa. Nu l-am luat niciodată în serios.

— încetează să mai spui aşa o prostie, i-am spus. Tu nu te vei sinucide. Şi eu am încercat de mai multe ori, dar nu a funcţionat niciodată.

Deci, nici el nu va reuşi, m-am gândit şi cu asta mi-am scos din cap planurile lui.

într-o noapte, când eram acasă, cu muzica dată la maximum, am observat că Bobby lipseşte. L-am căutat în toată casa, dar era de negăsit.

— L-ai văzut pe Bobby? am întrebat prin mulţimea extaziată. Toţi ridicau din umeri nepăsători.

— Probabil s-a dus să ia ceva din maşină, a spus Andrew atunci când am pomenit despre Bobby. De ce întrebi?

— Nu ştiu, am spus. Am aşa un sentiment ciudat. Eu cred că este bine să-l căutăm.

Ne-am strecurat prin mulţimea de oameni şi am ieşit afară. Căzuse zăpadă proaspătă, care dădea împrejurimilor o privelişte ca în basme. Maşina lui Bobby era pe spaţiul verde din spatele garajului. Atunci când ne-am apropiat de maşină am văzut o persoană aplecată peste volan.

— Bobby!? am strigat. El nu a răspuns şi nici nu s-a mişcat de pe loc.

— Probabil este iar băut, a spus Andrew.

— Probabil, i-am dat dreptate.

Am ajuns la maşină şi am deschis uşa. Da, şi apoi mi s-a făcut rău. Stătea acolo, cu capul pe volan, iar sângele proaspăt îi acoperea faţa, bordul, scaunul şi sticlele. Era o privelişte groaznică.

— O, Dumnezeule, am spus şocat. Bobby?!

Andrew stătea lângă mine cu ochii mari de groază, incapabil să scoată vreun sunet. Arma cu care Bobby se împuşcase era la picioarele lui.

— Bobby, am murmurat, fără să-mi iau privirea de la corpul mare, care se sprijinea peste volan, cu ochii holbaţi, gura uşor deschisă şi o gaură mică, neagră în tâmplă. Bobby, de ce ai făcut asta? De ce?!

Privirea mi-a căzut pe un bileţel mic, stropit cu sânge, care era pe bord. L-am luat cu mâinile tremurânde şi cuvintele care erau scrise m-au lovit până în străfundul inimii. Cu majuscule, citeţ, era scris: „La revedere, Bobby, la revedere". Era scrisoarea de adio a lui Bobby. Aceasta era tot ce a lăsat în lume. M-am simţit mizerabil. Totul era din vina mea. Trebuia să-l ascult. De ce nu l-am crezut? Doar mi-a spus că se va sinucide. De ce nu l-am luat în serios? Şi acum stătea în faţa mea mort şi nu mai puteam să fac nimic pentru el. Am eşuat. Un eşec lamentabil. Mi s-a confesat în speranţa că voi înţelege strigătul lui după ajutor. Şi eu nu am făcut absolut nimic pentru a-l opri. Absolut nimic.

Andrew mi-a pus mâna pe umăr:

— Hai să mergem în casă să spunem şi celorlalţi, spuse el şi mă trase de la locul faptei groaznice.

înmormântarea lui Bobby a avut loc două zile mai târziu. Am fost singurul din grup care a luat parte. Sicriul era închis, deoarece împuşcătura mortală îi desfigurase faţa. Doar o fotografie înrămată, cu o panglică neagră era pe sicriul lui modest. Stăteam în faţa sicriului şi emoţiile m-au făcut să-mi dea lacrimile.

— Bobby, am spus şi mi-am presat buzele. îmi pare aşa de rău că nu te-am ascultat. Mi-am şters cu un şerveţel lacrimile de pe obraz. Iartă-mă!

I-am privit fotografia, care îl arăta pe Bobby în roba de absolvire, un băiat fericit, cu pieptul înainte, mândru că a luat examenul. Un băiat la fel ca toţi ceilalţi, care avea planuri pentru viitor, plin de energie, cu toată viaţa înaintea lui. Şi acum, pur şi simplu nu mai era aici. Viaţa nu a putut să-i dea ceea ce a căutat şi nimeni nu a auzit strigătul lui. Nimeni nu a crezut că el chiar va face aşa ceva. Nici măcar eu.

îmi părea atât de rău pentru toate acestea. Aş fi vrut aşa de mult să dau timpul înapoi. Dar există lucruri pe care nu poţi să le mai repari. Bobby era mort şi totul era doar din vina mea. Am plâns cu amar.

— îţi jur Bobby, nu voi permite să se mai întâmple vreodată aşa ceva, am spus sacadat, printre lacrimi. îţi jur pe viaţa mea că aşa ceva nu se va mai întâmpla.

Habar n-aveam cum urma să-mi pun în practică jurământul, dar l-am luat foarte serios. O sinucidere printre prietenii mei era destul. Voi face tot ceea ce îmi stă în putinţă pentru a împiedica încă o nenorocire de acest fel. îi datoram asta lui Bobby.

Atunci când m-am întors de la înmormântare, era o linişte ciudată în toată casa. O linişte apăsătoare şi nefirească. N-a durat mult, însă. Chiar de a doua zi, s-au întâlnit toţi pentru o nouă petrecere: râdeau, dansau, consumau droguri şi nimeni nu mai întreba de Bobby. Se comportau de parcă n-ar fi existat niciodată un Bobby. Tristeţea a ţinut doar câteva ore, apoi amintirea lui s-a şters. Acest gând m-a înfiorat mai tare decât liniştea pe care am simţit-o cu o zi înainte. Da, era de-a dreptul sinistru cât de repede au uitat de el. într-o zi s-au îmbătat împreună, au luat împreună heroină şi ecstasy, în următoarea zi el nu mai era cu ei şi faptul acesta părea că nu deranjează pe nimeni. Atât de mult a contat pentru ei, încât doar o zi le-a trebuit ca să-l şteargă din memorie, fără să verse nici măcar o lacrimă.

Am avut sentimentul neplăcut că şi cu mine ar fi la fel. Câtă valoare aveam în faţa lor? Ei erau prietenii mei, familia mea, aveam nevoie de ei în jurul meu la fel cum un peşte are nevoie de apă pentru a supravieţui. Dar ei nu aveau nevoie de mine. Atunci când a venit ziua mea de naştere, nu şi-a amintit nimeni de ea. Şi când a venit Crăciunul, toţi au mers acasă, iar eu am rămas singur, deprimat şi m-am îmbătat toată noaptea pentru a uita că nu aveam pe nimeni la care să mă gândesc ca la familia mea. Iar atunci când voi muri, într-o zi, la fel ca Bobby, imediat după moartea mea vor organiza o petrecere şi vor continua să-şi trăiască viaţa ca şi cum nu aş fi existat vreodată. Nu eram mai mult decât o stea căzătoare, care luminează pe cer doar pentru câteva secunde ca apoi să dispară imediat în întunericul infinit fără ca cineva să-i dea mare atenţie. Cam atât însemnam pentru ei. Era înfricoşător. Dorul pentru o familie adevărată, după siguranţă şi un cămin aproape că mă mistuia. Cu atât mai mult, după moartea lui Bobby.

— Donovan?

Aproape nu îndrăzneam să repir de emoţie.

— Donovan, eşti chiar tu?

— Hei, frăţioare! Cum m-ai găsit?

îmi venea să sar în sus de bucurie. Vocea lui mi-a făcut inima

să-mi bată mai tare. Ţineam receptorul strâns şi mă simţeam ca un şcolar neastâmpărat.

— Păi, am întrebat în stânga şi-n dreapta până am dat de tine, am explicat energic şi am râs. Am sunat-o pe mama ta adoptivă şi mi-a spus că tu nu mai eşti în marină şi că locuieşti în Raleigh. Mi-a spus că te-ai căsătorit.

— Da, m-am căsătorit, a spus Donovan la celălalt capăt al firului. Dar nu a mers, chiar acum sunt în divorţ.

— îmi pare rău!

— Este deja al doilea divorţ.

— Ooo!

— Multe s-au întâmplat de când ne-am văzut ultima dată.

— Fără îndoială, am confirmat printr-un oftat, apoi am tăcut un timp.

Erau aşa de multe de povestit! Trecuseră cinci ani de când ne-am întâlnit atunci, lângă patul de moarte al mamei noastre. Cinci ani de când ne-am pierdut din ochi. Un timp lung. Şi eu ardeam de nerăbdare să mă întâlnesc cu el. Acesta era şi motivul pentru care am decis să-l caut pe Donovan după moartea lui Bobby. Era fratele meu. Am fost suficient de mult timp despărţiţi. Noi aparţineam unul altuia. Era timpul ca noi, în sfârşit, să fim o familie.

— Eu locuiesc în Chapel Hill, la nici douăzeci de minute de tine, am spus. Doresc mult să te văd, Donovan.

— Şi eu pe tine, frăţioare! Şi, ca să spun adevărul, chiar caut un nou adăpost. N-ai cumva din întâmplare loc la tine?

Eram paf. N-am vorbit nici două minute şi el m-a întrebat prompt dacă ar putea să locuiască la mine. Ceva mai bun nu putea să mi se întâmple.

— Bineânţeles că am loc pentru tine! am strigat entuziast. Poţi să te muţi oricând la mine, frate!

— Bine, frăţioare, te cred pe cuvânt. Dă-mi adresa şi mâine sunt la tine.

Nu puteam să realizez că aceasta mi se întâmpla cu adevărat. Fratele meu va locui la mine! Era absolut fantastic! Aproape că nu mai aveam răbdare. Ştiam că Andrew nu va avea nimic împotrivă ca fratele meu să se mute la noi. Andrew şi cu mine ne închiriasem o casă şi

trăiam împreună ca o pereche căsătorită. împărţeam patul, maşina, chiar am găsit locuri de muncă în acelaşi restaurant şi lucram în acelaşi schimb. Şi bineânţeles că luam împreună droguri.

Bucuria revederii lui Donovan a fost ca cea a unui copil care deschide primul lui cadou de Crăciun. Atunci când, în următoarea zi, i-am deschis uşa şi mi-a spus, tipic lui „Hei, frăţioare!" bucuria mea a fost deplină. Ne-am aşezat în sufragerie şi apoi am discutat până târziu.

Eram absolut fascinat de fratele meu. Timpul în armată l-a făcut puternic şi tenace. Mi-a povestit despre operaţiunea „Furtuna din deşert", unde a slujit ca mecanic aviatic şi şi-a riscat viaţa pentru a salva alte vieţi omeneşti. Mi-a arătat multele medalii de vitejie pe care le-a primit. Mi-a prezentat sărituri pe spate şi scheme de karate pe care le-a învăţat în Japonia. Şi eu eram puternic impresionat.

Donovan era fratele meu, acel frate mai mare pe care şi-l dorea fiecare băiat mic: un erou. Puteam să-l ascult ore în şir cum povestea despre marile lui aventuri. Aveam cel mai bun frate de pe pământ şi în sfârşit l-am găsit din nou. De această dată, nimic şi nimeni nu ne va mai despărţi.

— Şi ce s-a întâmplat în viaţa ta? m-a întrebat curios Donovan.

Am dat lehamite din mână.

— Nimic de laudă, am mărturisit cu sinceritate.

Nu voiam să-i povestesc cât de ratată era viaţa mea. Nu voiam să-i povestesc că în lunile trecute am fost de două ori în detenţie preventivă pentru că am fost prins fără permis de conducere şi că am primit mai multe luni de suspendare a executării pedepsei pentru că am furat opt sute de dolari dintr-o casă a unui fast-food pentru a fugi în California. Să nu mai spunem despre viaţa mea desfrânată cu droguri, relaţiile mele cu bărbaţii şi despre cea mai nouă preocupare ca traficant de droguri. Bilanţul vieţii mele nu arăta nimic de care să fiu mândru. Şi, în comparaţie cu fratele meu, cu multele lui distincţii, nu eram decât o râmă deplorabilă.

Dar poveştile eroice ale fratelui meu erau doar o parte a monedei. Reversul urma să-l cunosc foarte repede. Şi mi-a adus încă o dată dezamăgire şi experienţa amară că Donovan nu era acel frate pe care speram să-l recâştig.

Era o după-amiază obişnuită de marţi, când am venit acasă şi am găsit casa într-un haos absolut. Fratele meu invitase o mulţime de

prieteni şi petrecerea era deja în toi. Mirosea a alcool şi haşiş.

— Hei, l-a văzut cineva pe fratele meu? am întrebat o pereche care stăteau întinşi pe canapea, lipiţi unul de altul.

— Cine este fratele tău? întrebă băiatul ameţit în timp ce fata îl săruta fără întrerupere.

M-am luptat să trec printre mulţimea de necunoscuţi şi am urcat treptele la etaj. Chiar atunci mi s-a deschis uşa de la toaletă şi fratele meu a apărut rânjind împreună cu o fată hidoasă, goală, care era aşa de îndopată cu droguri, încât m-a dezgustat atunci când am privit-o.

— Bună, frăţioare! salută Donovan în timp ce îşi închidea nasturii de la pantaloni. Bine ai venit acasă!

— Ce înseamnă asta? am întrebat confuz. Ce se întâmplă aici, Donovan?

— Doar o mică petrecere, răcni fratele meu şi o împinse pe fata aceea goală înspre mine. Tu eşti la rând.

M-am dat un pas într-o parte, la care fata aproape s-a dezechilibrat.

— Vino, dulceaţă, bolborosi ea beată şi îmi făcu semn cu degetul să vin la ea.

— Nu, mulţumesc, am dat din mână.

Apoi am alergat în camera mea, am trântit uşa în spate şi am rămas un timp cu inima bătând, incapabil să clasific cumva situaţia. Eram şocat şi confuz. Şocat de ceea ce tocmai văzusem şi confuz pentru că era evident că fratelui meu îi plăceau asemenea lucruri.

M-am înşelat cu privire la el. Am sperat să aduc prin el o bucată de familie în viaţa mea – piesa din puzzle care mai lipsea şi după care eu tânjeam. Dar acum trebuia să constat cu durere că fratele meu nu era acela pe care l-am visat eu. Şi mă durea acest lucru.

Apoi, puţine zile mai târziu, iluzia se destrăma definitiv. Am venit acasă şi el nu mai era. Plecase fără să-şi ia la revedere şi chiar luase totul cu el: mobila mea, televizorul, frigiderul, totul. îmi furase absolut totul. într-un fel ciudat, nu eram supărat pentru aceasta.

Stăteam în casa goală şi îmi jeleam fratele pe care îl pierdusem din nou, deşi abia întors în viaţa mea. Donovan a plecat, iar de această dată a dispărut definitiv. Nu mai puteam să-l găsesc şi nimeni nu ştia unde a plecat. Am sunat-o pe mama lui adoptivă şi ea mi-a spus doar că

habar n-are unde este şi nici măcar nu o interesează.

Eram profund dezamăgit. Mă simţeam de parcă vânam stele căzătoare şi, chiar în momentul în care aveam una în mână şi mă bucuram de ea, se stingea imediat sub ochii mei. Aşa a fost cu mama mea, cu Leon, cu comunitatea bahai, cu părinţii mei adoptivi, cu Bobby, acum cu fratele meu şi cine ştie care va fi următorul pe care-l voi pierde. Totul era o goană după vânt, aşa cum este scris undeva. Nimic nu îmi rămânea, erau doar stele căzătoare care luminau puternic şi imediat se pierdeau în întuneric de parcă n-ar fi existat niciodată. Iar eu mă întrebam dacă voi descoperi măcar o singură dată pe firmamentul vieţii mele ceva care nu-mi va fi luat la fel ca toate celelalte lucruri în viaţă.

Probabil că nu exista aşa ceva. Pesemne că eu însumi eram următoarea stea căzătoare care urma să se stingă fără ca să-i pese cuiva. în fond, nu conta. însăşi viaţa era pur şi simplu o pedalare în gol. Tot ceea ce puteam să las în urmă în această lume, ca esenţă a vieţii mele, ar fi fost chiar cuvintele pe care Bobby le-a scris pe scrisoarea lui de adio. Mai mult nu era de spus. Doar atât: „La revedere, Tony, la revedere."

Armele

Cred că fiecare om, ajunge cândva, în viaţa lui, la un punct în care situaţia se înăspreşte într-un asemenea hal, încât, inevitabil, trebuie să se ajungă la explozie, la o erupţie vulcanică. Cineva a spus odată: „înainte să se poată întâmpla o minune este nevoie de o catastrofa". Deci şi în viaţa mea începuse o asemenea catastrofă. Una dintre cele foarte mari, care a avut dramaticul început într-o zi obişnuită de miercuri din luna mai, puţin după ce am împlinit douăzeci şi doi de ani.

Ca întotdeauna, aveam casa plină de aşa-zişi prieteni. Şi, cu toate că era ora trei după-amiază, lucru de mirare, dar eram toţi încă lucizi. A bătut cineva la uşă şi, fără să bănuiesc ceea ce mă aşteaptă, am mers spre uşă şi am deschis-o. Cinci băieţi tineri erau postaţi în faţa mea. Nu-i cunoşteam, nu-i mai văzusem niciodată. Arătau ca de optsprezece-nouăsprezece ani şi erau bine îmbrăcaţi.

— Tony, avem nevoie de jumătate de kilogram de haşiş, spuse unul dintre cei cinci.

De când Andrew şi cu mine am intrat în afacerea cu droguri,

veneau în fiecare zi oameni care voiau să cumpere de la noi. Aveam distribuitorul nostru în Greensboro şi marfa pe care i-o distribuiam era prohibită. Era o afacere prosperă, iar clienţii noştri veneau de departe pentru a se aproviziona.

— Nu am aşa de mult aici, prieteni, am răspuns calm purtătorului de cuvânt. O jumătate de kilogram de haşiş trebuie să comanzi cu cel puţin două zile înainte. Dar, dacă ai noroc, pot să-ţi fac rost până mâine.

— Noi avem nevoie acum, insistă băiatul şi mă împinse dur înapoi în casă.

— încetişor, omule, am spus în timp ce am ridicat protector mâinile şi am vrut să-mi iau avânt pentru o nouă încercare de a-i explica situaţia când cei cinci s-au pus în formaţie ca o escadrilă de vânătoare, au trântit uşa în spatele lor şi, printr-o mişcare bruscă, şi-au scos armele monstruoase. Zgomotul cheului metalic, atunci când au scos piedica armelor, m-a făcut să înlemnesc. Şi, când am văzut punctele roşii, mici, licărind-mi pe piept, mi s-a oprit respiraţia. Tipii îndreptaseră asupra mea arme cu laser.

Mi s-a făcut rău de frică. Genunchii îmi tremurau. Fetele zbierau strident, pline de spaimă, când deveniră conştiente de pericolul situaţiei. Cineva a lăsat să cadă un pahar pe duşumea. Câţiva s-au ascuns în spatele canapelei. Alţii s-au strâns unii în alţii în timp ce intruşii s-au împărţit strategic în cameră ca nimeni să nu fugă.

Un fel de panică i-a cuprins pe oameni. M-am simţit ca într-unui dintre filmele lui James Bond, doar cu o mică diferenţă: acţiunea nu se petrecea pe un ecran mare în cinematograf, ci în faţa ochilor, în sufrageria mea, ziua-n amiaza mare! Şi armele nu erau îndreptate înspre James Bond, ci înspre mine! Nici măcar nu aveam echipamentul special de la Hollywood pentru a mă proteja de intruşi. Le eram oferit fără niciun ajutor. Şi o privire în ochii lor nu a lăsat nicio urmă de îndoială: aceşti băieţi vorbeau serios.

— Dă-ne tot ceea ce ai, scrâşni şeful bandei şi mă împinse cu vârful armei mai în spate, în sufragerie.

— Doar ţi-am spus. Eu… nu am jumătate de kilogram aici!

— Dar în seif? Noi ştim că ai un seif! Unde este?

— în… în dormitor, m-am bâlbâit şi am mers împiedicat cu spatele prin sufragerie.

Liderul grupului gesticula violent cu arma în faţa mea, iar eu mă gândeam că în orice moment putea să apese pe trăgaci. Ochii îi erau larg deschişi, pupilele mai mici decât în mod normal şi am ştiut imediat că băiatul era sub influenţa drogurilor, cel mai probabil crack sau cocaină. Şi asta îl făcea imprevizibil şi foarte periculos. Dacă făceam o singură mişcare greşită, eram mort, asta e sigur. (Uimitor cât de mult ţii la viaţa ta într-un astfel de moment, chiar dacă pe de altă parte nu o iubeşti!…)

— Vrem tot! urla tipul. Toate drogurile pe care le ai! Toţi banii! Totul! Hai odată! Sau îţi lăsăm un glonte în craniul tău tâmpit.

— Te rog, nu trage! am implorat. Nu sunt violent. Nu este nevoie să îndreptaţi armele voastre spre mine. Vă dau tot ceea ce aveţi nevoie!

Un băiat a rămas în faţa uşii de la intrare pentru ca nimeni să nu poată fugi. Unul se mişca pe lângă mine. Unul sări pe patul meu şi îşi îndreptă arma de sus înspre mine. Unul s-a poziţionat cu picioarele depărtate în faţa ferestrei şi şeful grupului stătea chiar în faţa mea pentru a-mi controla îndeaproape fiecare mişcare.

Pentru că toate cele cinci arme erau îndreptate spre mine, mă gândeam că mi-a sunat ceasul şi n-aş fi vrut deloc să fie în acel moment. Eram convins că nu voi ieşi cu viaţă din toată situaţia aia. Tipii erau aşa de dezorientaţi din cauza drogurilor că nici măcar nu vor realiza că au ucis pe cineva. Se vor gândi că a fost un joc pe calculator sau aşa ceva. Eu însumi am fost prea des în halucinaţii pentru a subaprecia influenţa cocainei. Ştiam foarte bine în ce fel de situaţie periculoasă mă aflam. Nu era nicio scăpare.

— Seiful este sub pat, am explicat cu mâinile ridicate şi m-am aplecat cu grijă pe genunchi pentru a nu trezi suspiciunea cuiva.

— Niciun şiretlic împuţit. Dacă scoţi vreo armă eşti mort, e clar? strigă conducătorul grupului şi vedeam cum tremura de nervozitate.

— Nu am nicio armă, am răspuns cât am putut de calm. Ţi-am spus că eu nu sunt violent. Scot doar seiful de sub pat, e bine?

Am prins de sub patul meu un seif mic pe care l-am adus la lumină.

— Deschide-l! ordonă conducătorul grupului.

în seif păstram pe lângă droguri, bani şi bunuri garantabile pe care oamenii mi le dădeau atunci când cumpărau droguri de la mine şi nu aveau bani să le plătească. Am deschis seiful, l-am împins departe

de mine şi am ridicat automat din nou mâinile în sus. Nu avea niciun rost să fac pe eroul. Aceşti ţipi erau în stare de orice. Şi dacă voiam să rămân în viaţă trebuia să le fac jocul.

— Luaţi-vă ceea ce vreţi. Cocaină, haşiş, LSD – totul este aici, mai mult nu am.

Un rânjet trecu peste feţele lor. Ochii le străluceau şi mai tare. Şeful grupului a făcut un semn la doi colegi, care au golit seiful. într-o clipită au dispărut toate bijuteriile, banii şi toate drogurile în buzunarele lor. Dar în acele momente nu mă interesa deloc ce fac. în faţa morţii anumite lucruri îşi pierd valoarea. După aceea, cei cinci jefuitori, care au intrat în casă şi au luat banii, bijuteriile şi drogurile, s-au îndreptat agale înspre ieşire şi au trântit uşa în urma lor. Puţin după aceea, am auzit cum o maşină a plecat cu scârţâit de roţi.

Cu prezenţă de spirit, Andrew se repezi la fereastră pentru a memora numărul maşinii lor. Jaful nu a durat nici patru minute. Dar a durat mult mai mult până când am depăşit momentul şocului. Am mers, împleticindu-mă, înapoi în sufragerie şi pentru o vreme n-am fost în stare să scot niciun sunet. Şocul îmi era în toate mădularele. Scene ca acestea se găsesc doar în filmele de spionaj, nu în viaţa reală. Eram ca hipnotizat şi prietenii mei la fel. în cele din urmă, luă cuvântul un băiat cu numele John:

— îi cunosc pe ţipi, spuse el.

— Poftim? am întrebat înapoi. Tu… îi cunoşti?

— Cred că nu sunt singurul, explică John, fapt care fu confirmat şi de alţi doi prieteni.

— Merg la acelaşi liceu ca noi, spuse Corinne, prietena lui John. Numele conducătorului lor este Michael. Părinţii lui sunt putrezi de bogaţi iar el, împreună cu gaşca lui, terorizează toată şcoala. îi jefuiesc pe oamenii doar pentru că nu au altceva de făcut. Ar putea să-şi cumpere orice. Familiile lor au mai multă influenţă decât conducerea oraşului. Şi de aceea nu îndrăzneşte nimeni să le stea împotrivă.

— Asta înseamnă că ei pot să-i ameninţe pe oameni cu arme laser şi nimeni să nu le facă ceva?

— Cam aşa ceva.

— Păi e curată nebunie, am strigat afectat. Cineva trebuie să-i oprească. înainte să ucidă pe cineva!

— De acord, confirmă Andrew. Sună la poliţie!

— Şi ce vrei să spui poliţiei? replică John. Că ţi-au furat LSD-ul, cocaina şi haşişul?

Am strâmbat din gură. Replica avea ceva în sine.

— Spune-le că ţi-au furat banii, propuse Andrew. Nu trebuie să le dai sub nas ce mai era în seif. Asta suna raţional, iar eu am chemat poliţia, care a sosit imediat.

Un poliţist înalt, solid, căută urme proaspete cercetând locul faptei, în timp ce colegul lui scund, plinuţ, mă inundă cu o mulţime de întrebări şi îşi nota câte ceva într-un carneţel. Apoi intervieva pe fiecare în parte, notă numărul de înmatriculare al maşinii şi descrierea persoanelor înainte ca să mi se adreseze:

— Deci, mai exact, ce a fost furat din seif?

— Bani, am răspuns eu.

— Câţi?

— Aproximativ cinci sute de dolari.

— Şi în afară de asta?

— Bijuterii.

— Valoarea?

— Aş spune că în valoare de două până la trei mii de dolari.

— Şi altceva?

— Aceasta este totul, am explicat.

Poliţistul plinuţ ridică privirea de pe notiţele lui.

— Asta-i tot?

— Da.

Nu scăpăm de sentimentul că bărbatul nu mă crede.

— Ei au venit cu arme laser în casa ta. Ştiau că ai un seif. Au luat banii şi bijuteriile şi au plecat?

— Da.

Poliţistul lăsă capul într-o parte.

— Nu te cred.

— Acesta este adevărul, l-am asigurat şi mi-am pus cea mai nevinovată privire pe care o aveam la dispoziţie. Poliţistul mă examina cu gura ţuguiată.

— Spune-mi adevărul. Sunt droguri în joc?

— Nu, domnule! veni din gura mea riposta ca un glonte ieşit din

pistol.

Dar promptitudinea răspunsului meu nu a risipit neîncrederea lui. A tras aer adânc în piept, apoi a lăsat jos caietul cu notiţe şi m-a fixat pătrunzător.

— Ascultă, Antonio Demetrius Brown, voi discuta deschis cu tine: ştiu exact ce coci în capul tău. Tu crezi că îţi tai craca de sub picioare spunând adevărul. Aşa este, nu?

Am tăcut şi poliţistul m-a examinat mai departe cu sprâncenele ridicate. îmi dădeam seama că ştie că eu nu i-am spus totul.

— Crede-mă că, dacă îmi spui adevărul, nu vei ajunge în puşcărie, sau aşa ceva. Nu pot să te reţin atât timp cât tu nu ai droguri la tine. în schimb pot să fac ca tipii care te-au jefuit să fie arestaţi. Dar pentru aceasta trebuie să ştiu ce a fost cu adevărat în seif. Bine? îmi clipi din ochi şi îşi repetă întrebarea: deci, încă o dată, erau droguri în seif?

Ezitând am confirmat din cap.

— Da, haşiş, am mărturisit fără să numesc celelalte droguri mai tari.

Poliţistul se mulţumi şi cu asta.

— Bine, încheie el. Cred că avem tot ce ne trebuie. Ţinem legătura. Tinerii sunt ca şi în spatele gratiilor.

După ce cei doi poliţişti au închis cercetările şi au părăsit casa, nu mai avea nimeni dispoziţie pentru petrecere. Şi, unul câte unul, au găsit câte o scuză pentru a o şterge mai repede. Abia atunci când eu şi Andrew am rămas singuri, a început din nou creierul să-mi funcţioneze normal. Şi, dintr-odată, mi-a venit în minte un detaliu la care nu mă gândisem până atunci: seiful.

— Da, l-au devastat, oftă Andrew. Bine ai venit în realitate!

— Omule, ceva nu miroase bine aici, am strigat. De unde ştiau băieţii că am un seif? Andrew se gândi:

— Chiar aşa, ai dreptate, murmură el şi îşi încrucişa braţele. Singurii care ştiu despre acest seif sunt prietenii noştri cei mai apropiaţi. Cum au ajuns aceşti tipi, complet străini, la această informaţie?

— Cineva ne-a turnat, am constatat lucid. Şi Andrew confirmă din cap gânditor.

— Omule, dacă există ceva ce nu suport, aceştia sunt oamenii care ne lucrează pe la spate. Dacă descopăr cine este responsabil pentru această porcărie, îi scot dinţii, crede-mă. El lovi palma stângă cu pumnul drept şi privi în gol destul de dur.

Nici eu nu eram prea încântat de această nouă descoperire. Prea des am fost înşelat de aşa presupuşi prieteni, încât aproape că trebuia, încetul cu încetul, să mă obişnuiesc cu aceasta. Dar există lucruri cu care nu te poţi obişnui niciodată. Gustul amar al dezamăgirii rămăsese la fel de rău după toţii anii. încă o dată, trebuia să învăţ că nu poţi să te încrezi în nimeni, nici măcar în propria-ţi umbră.

Atunci habar n-aveam ce proporţii urma să capete această poveste neplăcută. Dacă aş fi ştiut, cu siguranţă aş fi ieşit din ea cât mai repede…

Că nu era un simplu joc cu hoţi şi jandarmi, mi-a devenit clar abia atunci când într-adevăr cei cinci tipi au fost arestaţi o săptămână mai târziu şi în ziar s-a scris despre ceea ce erau acuzaţi: răpire, furt şi ameninţări cu moartea. Disconfortul mi s-a accentuat atunci când părinţii băieţilor răsfăţaţi i-au scos din detenţie preventivă – pentru suma „modestă" de cincizeci de mii de dolari. M-aş fi simţit mai bine să-i ştiu pe băieţi în spatele gratiilor mai înainte ca să aibă loc procesul. Şi, dacă comisia judecătorească va crede mărturia mea, putea uşor să-i pună pe băieţi zece până la două zeci de ani în puşcărie. Dacă aş fi cunoscut pe cineva care mă putea băga la zdup atât de mulţi ani prin mărturia lui, mi-ar fi venit în minte o mulţime de lucruri ciudate pentru a reduce acea persoană la tăcere – îmi spuneam. De aceea nu m-am mirat deloc atunci când am primit un telefon anonim cu câteva zile înainte de termenul de judecată.

— Sunt un bun prieten al lui David şi Michael Bryant, spuse o voce de bărbat la celălalt capăt al firului. Vreau să-ţi fac o propunere.

— Cine sunteţi?

— Nu este important, şoşoti vocea. Ascultă-mă bine, Tony: cineva îţi va da o servietă cu cinci mii de dolari în ziua în care va avea loc procesul. Tot ceea ce va trebui să faci pentru ei este să spui comisiei că tu ai inventat toată povestea.

Nu mă simţeam în apele mele în această chestiune. Bineânţeles că cinci mii de dolari erau o ofertă tentantă. Dar, cu siguranţă, aceasta avea o chichiţă.

— Eu… nu ştiu dacă pot să fac asta, am răspuns nesigur.

— Tu nu trebuie să faci nimic, spuse bărbatul de la celălalt capăt al firului. Noi îţi dăm cinci mii de dolari înainte ca să intri în boxa martorilor şi tu spui comisiei că jaful nu s-a întâmplat niciodată. Un schimb corect cu niciun fel de risc pentru tine. Doar un idiot poate refuza aşa o ofertă.

Nu mi-am scăpat bănuiala că această poveste totuşi are o chichiţă.

— Sunaţi-mă mai târziu. Mai întâi trebuie să mă gândesc, am încercat eu să amân decizia pentru a nu promite ceva la telefon.

— Nicio problemă, l-am auzit pe necunoscut. Voi suna din nou. Gândeşte-te bine, prietene. Un clic şi bărbatul a închis receptorul.

Stăteam uluit în sufragerie şi cu adevărat nu ştiam ce să cred despre acest telefon. Cinci mii de dolari – bani pentru tăcere. Era cu mult mai mult decât ceea ce mi-au furat tipii. La drept vorbind nu era o afacere rea pentru gustul meu. Fără îndoială aş fi avut nevoie de cinci mii de dolari. Dar dacă ei voiau să mă păcălească? Dacă telefonul era ascultat şi ei aşteptau doar să fac o greşeală? Dacă voi accepta banii, ar avea cea mai bună dovadă că pentru mine nu este vorba de dreptate, ci de propriul interes. Apoi, aş putea să ies cu un ochi vânăt.

Am decis să implic poliţia în această misterioasă întâmplare. Chiar în acea după-amiază, am mers la secţie şi am cerut să vorbesc cu comisarul. Bărbatul mi-a ascultat povestea cu răbdare, fără să mă întrerupă măcar o singură dată. Apoi s-a aplecat înspre mine peste biroul lui şi mi-a risipit orice dubiu.

— Băiete, nu vreau să-ţi insuflu frică, dar eu în locul tău aş fi puţin mai atent în alegerea prietenilor. Ştiu că eşti traficant de droguri, Tony. Avocaţii acuzaţilor ne-au dat o casetă, care te poate duce în bucătăria satanei, dacă înţelegi ceea ce vreau să spun. Unul dintre oamenii tăi lucrează pentru partea adversă şi te spionează.

Am înghiţit în sec şi comisarul a ridicat elocvent sprâncenele.

— Da, încrederea este bună. Atenţia este şi mai bună. Sunt de partea ta, nicio grijă. Vreau să-ţi dau doar un sfat. Fii cu ochii în patru! M-a privit pătrunzător şi a repetat cuvintele aşa de încet, încât m-au trecut fiori pe şira spinării. Fii cu ochi în patru, Tony!

Cuvintele încă îmi mai răsunau în cap atunci când am părăsit biroul lui. Deci cineva a ascuns microfoane în casa mea

— ca într-un film poliţist. Nu puteam să înţeleg. Unul dintre prietenii mei cei mai apropiaţi livra material părţii adverse, care putea fi folosit împotriva mea în faţa instanţei. Asta punea capac la toate. Mă întrebam cu cât îl plăteau pentru aceasta? Cinci mii de dolari…

Cu sentimente tulburi am intrat în casa mea, unde, ca de obicei, era o petrecere sălbatică în plină desfăşurare. Dar eu nu aveam niciun chef. Am lăsat ca privirea să-mi hoinărească de la unul la altul şi mă gândeam care dintre ei ar fi posibilul trădător. Andrew observă imediat că ceva nu era în ordine şi m-a tras deoparte.

— Te-am căutat peste tot, unde ai fost?

— La poliţie.

— La poliţie? De ce?

— Am primit un telefon. Un aşa numit prieten din partea acuzaţilor îmi oferă cinci mii în mână dacă spun în faţa instanţei că totul a fost doar o invenţie de-a mea.

— Cinci mii?! în mână?!

— Şşş, am făcut şi am pus arătătorul la gură, nu aşa de tare. Avem în toată casa microfoane ascunse.

— Microfoane? Faci glume?

— Nu, Andrew, îţi aminteşti când am vorbit despre faptul că cineva ne spionează? Acum acest cineva dă mai departe avocaţilor celor cinci acuzaţi înregistrările secrete.

— Ce spui tu aici?

— Sună-l pe comisar dacă nu mă crezi.

— E cel mai ciudat lucru pe care l-am auzit vreodată, spuse Andrew zguduit. Jucăm într-un thriller sau ce? Serios, ce mai urmează să se întâmple?

— Nu ştiu.

— Şi ce vrei să faci? Vreau să spun, doar nu poţi să accepţi!

Am ridicat din umeri.

— Când sună domnul necunoscut, îi voi spune în orice caz că nu-i accept propunerea.

— Dar cum rămâne cu spionul?

— Cine crezi tu că este trădătorul?

— Greu de spus. Eu l-aş presupune pe John. în ultimul timp este mai ciudat. Sau poate Patrik. Omule, sincer nu ştiu. Ar putea să fie oricare. Asta mă îmbolnăveşte. Poate să fie oricine.

— Cred că ar trebui să avem o discuţie cu ei, propuse Andrew spontan.

Insă eu nu eram aşa de convins.

— Pentru ca tipul să-şi râdă pe sub mustaţă atunci când va observa că bâjbâim în beznă?

— Nu trebuie să ştie, mă contrazise Andrew şi îmi clipi din ochi arătând isteţime. El se crede în siguranţă, noi trebuie să-l facem să transpire puţin.

— Dar cum?

— Să-i plătim cu aceeaşi monedă. A făcut destul de mult pe pisica. încă nu pricepeam planul lui Andrew. Dar, mai înainte ca să gândesc mai mult, a dat muzica mai încet, i-a adunat pe toţi şi anunţă pe scurt.

— Oamenilor, petrecerea s-a terminat. Cu părere de rău, dar avem o mică problemă internă de rezolvat.

— Hei, abia am venit!

— îmi pare rău, a făcut un semn cu mâna Andrew şi s-a pus cu braţele încrucişate în faţa mulţimii. Până nu găsim toate microfoanele nu mai are loc nicio petrecere aici.

Un murmur trecu printre rânduri.

— Microfoane? Ce fel de microfoane?

— Da, greu de crezut, dar cineva dă informaţii din interior avocaţilor „eroilor" cu arme laser.

Zăpăceala se oglindea pe toate feţele.

— Cine este în stare de aşa ceva?

— Păi, explică Andrew oftând. Cu părere de rău, este cineva dintre noi, de aici.

— Nu se poate! Cine?

— Un lup în blană de oaie, un trădător mizerabil, care a stat tot

timpul în legătură cu hoţii. Dar noi nu vrem să-i spunem numele. Poliţia îl ştie, este suficient.

Am observat cum fiecare se uita în jur bănuitor. Părerile începeau: „Incredibil!" şi „Doar nu credeţi că eu sunt?!". I-am aruncat o privire în grabă lui John. Dar şi el îşi susţinea nevinovăţia la fel ca toţi ceilalţi:

— Aşa ceva nu aş face niciodată.

Fără îndoială nu mi-a scăpat din vedere faptul că provocarea lui Andrew l-a tulburat mai mult decât pe ceilalţi. Oricum nu voiam să-l scap din ochi. Agitaţia a ţinut încă un timp şi Andrew a fost imediat asaltat de întrebări. Apoi, în mijlocul tumultului sună telefonul. Nimeni nu părea să-l audă. Doar eu am tresărit şi, atunci când am ridicat receptorul, deja bănuiam cine este.

— Ei, Tony, începu necunoscutul. Care îţi este decizia?

— Nu, am spus cu voce fermă.

întârzierea răspunsului din partea lui m-a lăsat să concluzionez că nu se aştepta la un refuz din partea mea.

— Vrei să faci pe eroul?

— Nu pot să fac asta, am repetat. Vă rog nu mă mai sunaţi.

— Eu sper că ştii ce faci, Tony, veni încet ameninţarea prin receptor. Apoi bărbatul închise.

Ceva din tonalitatea vocii lui mi-a dat nesiguranţă. Nu puteam să scap de sentimentul neplăcut că încă nu fusese spus ultimul cuvânt. Ceva nu mirosea bine. Aveam sentimentul că îndrăzneţul meu „Nu" a aprins un fitil. Dar, poate că doar îmi imaginam aceste lucruri…

Explozia

După ce i-am trimis pe toţi acasă, am rămas împreună cu Andrew şi am petrecut restul serii vânând microfoanele ascunse.

într-adevăr, am găsit câteva. Şi mă înfuria faptul că unul dintre prietenii mei a spionat tot timpul pentru aceşti netrebnici. Mă simţeam ca un idiot.

— Ştii tu? spuse Andrew în cele din urmă pentru a mă încuraja puţin, nu o lua aşa de tragic. în două zile are loc procesul şi atunci îi pui pe ţipi pentru câţiva ani în spatele gratiilor. Şi tot acest circ cu spionajul este de domeniul trecutului.

— În două zile se pot întâmpla încă multe, am murmurat

cufundat în gânduri.

Dar Andrew era de părere că îngrijorarea mea era exagerată.

— Hei, Tony! Stai liniştit! Tot ceea ce ai nevoie acum este o pilulă ecstasy şi lumea este din nou în ordine. Şi, din solidaritate, mă voi alătura unei excursii în ţara drogurilor.

Bineânţeles că nu era nimic care să stea împotriva unei pilule ecstasy. Şi aşa am pornit împreună cu Andrew în călătoria noastră în ţara fanteziilor, a iluziilor, a dragostei şi bunei-dispoziţii. Toată noaptea am petrecut-o în extaz, iar în jurul orei cinci dimineaţa eram aşa de dezorientaţi din cauza pilulelor ecstasy, încât ar fi fost posibil să ne fie vândută o veveriţă în loc de un elefant. Da, şi apoi s-a întâmplat.

A început atunci când amândurora ne era destul de cald. Mi-am dat jos tricoul şi doar am remarcat:

— Pfiu, s-a făcut cald aici. Poţi să închizi căldura?

Andrew s-a dus către perete şi a pus mâna în locul de unde ar fi trebuit să iasă aerul cald scos de centrala pe gaz.

— Centrala nu este pornită! constată el.

— Porneşte aerul condiţionat.

— Este deja pornit.

— Ciudat, am murmurat. Dar nu m-am gândit prea mult la asta, pentru că, imediat, am auzi o pocnitură ca şi cum cineva ar fi aruncat ceva în uşa camerei. Ai auzit şi tu asta? am întrebat. Cred că cineva a bătut la uşă.

— Mă duc să văd, spuse prietenul meu. Apoi, legânându-se, merse la uşă, o deschise şi spuse cu cea mai mare seninătate: este doar mocheta care arde.

— Hm, spusei fără să mă gândesc prea mult la flăcările pe care le vedeam cu coada ochiului cum ardeau vâlvătaie şi se îndreptau înspre camera noastră. Aici a aruncat cineva o ţigară. întotdeauna am spus că nu-mi place deloc atunci când oamenii aruncă pe mocheta mea chiştoace de ţigări. Poţi să stingi focul?

— Nicio problemă, anunţă Andrew, apoi merse liniştit la baie, umplu o găleată cu apă şi, târându-şi picioarele înapoi la uşă, aruncă apa în sufragerie, trânti uşa dormitorului şi mi se alătură. E totul în ordine, explică el în timp ce se lăsă să cadă zgomotos pe pat.

Râdeam şi ne amuzam fără niciun motiv şi singurul lucru care

ne părea puţin ciudat era faptul că se făcea din ce în ce mai cald. Dar noi eram atât de dezorientaţi din cauza drogurilor, încât nu puteam să facem nicio legătură între căldură şi flăcări. Doar îmi făceam vânt cu tricoul din cauza căldurii aproape insuportabilă, care năvălea din toate părţile.

Nu a durat mult până când am auzit din nou un zgomot. De data asta era o bătaie puternică în fereastră. M-am uitat şi am văzut pe cineva cu cască roşie în faţa ferestrei, care gesticula cu braţele în aer ca un sălbatic şi era evident că încerca să îmi transmită ceva.

— Uită-te, Andrew, am spus chicotind în timp ce l-am ghiontit pe prietenul meu într-o parte. Este un bărbat cu o pălărie comică la fereastra noastră. Omule, ceva se întâmplă în noaptea aceasta.

Andrew se întoarse şi îşi uni glasul cu mine.

— Băi, eu cred că este un pompier.

— Ce face un pompier în mijlocul nopţii, în faţa ferestrei mele? mă miram eu.

— Faceţi cumva şi ieşiţi de aici, vă arde casa, strigă bărbatul la fereastră. Şi cu cât îl priveam fix, plini de mirare, cu atât el gesticula mai agitat, iar nouă ni se părea totul incredibil de hazliu.

— Ce a spus? l-am întrebat pe Andrew.

— A spus că ne arde casa, răspunse Andrew sec. Am devenit bănuitor.

— Ne arde casa? am repetat cu fruntea încreţită, încercând să procesez informaţia.

— Ieşiţi afară!!! urla străinul. Ce mai aşteptaţi?! Casa este în flăcări! Afară! Imediat!

— Poate e nervos, am murmurat, ridicând din umeri şi am clătinat din cap înspre Andrew.

— Eu cred că el vrea ca noi să părăsim casa. Bine, spuse Andrew, atunci părăsim casa.

Nu vedeam niciun motiv pentru o aşa agitaţie şi, clătinându-ne, ne-am îndreptat încet spre uşă. Andrew a deschis-o şi, în sfârşit, am realizat şi noi seriozitatea situaţiei. Flăcări înalte de înălţimea unui om ne băteau ameninţător în faţă.

— Dumnezeule, am strigat, casa arde. Dintr-odată, ne-am trezit brusc.

— O, Dumnezeule, strigă Andrew şi nu ştia în care direcţie să alerge. O, Dumnezeule, casa arde! Casa arde!

Amândoi am fost luaţi prin surprindere de această descoperire, aşa încât nu eram capabili să gândim limpede. Focul înainta ca un monstru care nu poate fi liniştit. Pocnea şi gemea, căldura umfla tapetul de pe pereţi şi se apropia de locul în care ne aflam noi. Flăcările ardeau cu vâlvătăi în dormitorul nostru. Am auzit cum ferestrele se spărgeau şi peretele subţire care despărţea camera noastră de sufragerie gemea ameninţător. Zgomotul furios al incendiului era asurzitor. Căldura şi fumul începură să ne ia aerul. Panica ne-a cuprins pe amândoi.

— Afară! am auzit din nou vocea pompierului. Faceţi ceva să ieşiţi! Ascultaţi!

într-un moment de prezenţă de spirit, m-am aruncat pe duşumea şi am scotocit sub pat după seif. Era singurul lucru de care mi-am putut aminti în mijlocul iadului de flăcări, cu toate că ar fi existat mii de alte lucruri mai importate care trebuiau salvate decât seiful meu cu droguri. Cu atât mai mult că era testat pentru foc şi ar fi rezistat fără să fie afectat de un incendiu ca ăsta. Dar nu puteam să gândesc logic în această situaţie extremă. Şi aşa, mi-am strâns seiful în braţe, şi am fugit să-mi scap viaţa.

Trecere prin sufragerie era complet blocată cu un perete de foc şi fum. Andrew ţipa ca din gură de şarpe. L-am tras după mine în direcţia opusă înspre ieşirea din spate. Ne-am aruncat prin uşă pe locul asfaltat din faţă, ne-am întors şi abia atunci, pentru prima dată, am devenit conştienţi de ravagiile pe care le făcuse focul. Flăcările ieşeau din toate ferestrele. întregul etaj şi acoperişul erau în flăcări. Toată casa era o mare vâlvătaie.

Nu exista nicio explicaţie logică cum de dormitorul nostru a rămas aşa de mult timp neatins în mijlocul acestui infern. Nu părăsisem casa de nici cinci secunde când am auzit o bubuitură asurzitoare, care a spart aerul, iar casa a explodat în faţa ochilor noştri. Bucăţi de lemn, sticlă şi metal se învârteau pe cerul luminat în noapte. Impactul exploziei aproape m-a aruncat jos. M-am pitit şi am pus protector braţul stâng în faţă. Rezervorul care alimenta casa cu gaz pentru centrală şi aragaz a luat foc şi a sărit în aer. Explozia a fost aşa de puternică, încât flăcările nu au sărit numai pe casa vecinului, ci a

pârjolit chiar şi maşinile care erau parcate pe cealaltă parte a străzii.

Stăteam dezbrăcat până la jumătate şi desculţ pe stradă şi nu puteam să-mi închid gura. Pompierii zeloşi erau preocupaţi cu furtunurile lor, să limiteze focul. Şi tot mai mulţi gură-cască apăreau din toate părţile. Chiar şi o echipă de televiziune a fost prezentă. Şi mă întrebam cum putea fi posibil ca jumătate din oraş să afle despre acest incendiu, mai înainte ca noi să recunoaştem pericolul. Dacă rămâneam doar câteva secunde mai mult în dormitor, eram aruncaţi în aer împreună cu casa. La această imagine mi s-au înmuiat genunchii. într-adevăr, puteam să spunem sus şi tare că am avut noroc că mai eram încă în viaţă.

Priveliştea casei explodate mă întrista. Tot ceea ce mai rămăsese erau câţiva pereţi carbonizaţi şi o grămadă de moloz, de cenuşă, foc şi deşeuri de grinzi şi bare.

— Sunteţi bine? am auzit pe cineva spunând în spatele meu.

M-am întors. Un pompier stătea în faţa noastră şi ne privea îngrijorat.

— Da, eu… cred că da, am murmurat şi Andrew a confirmat din cap fără să scoată vreun cuvânt.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Nu ştim, răspunse pompierul. O vecină ne-a sunat şi ne-a spus că ar fi văzut cum cineva necunoscut a aruncat ceva în casa voastră. După care a luat foc etajul.

— Incendiere? am întrebat.

— Aşa arată, confirmă bărbatul. Se pare că cineva nu vă vrea binele.

Andrew şi cu mine ne-am aruncat o privire care spunea mult.

Dintr-odată totul ne era clar. Nu aveam nevoie de mai multe informaţii pentru a pune cap la cap povestea: am refuzat servieta cu cinci mii de dolari, aşa că au inventat

altceva pentru a mă împiedicat să depun mărturie în faţa instanţei. Voiau să mă elimine cu sânge rece. Mă trecură fiorii la această descoperire. Mi-au incendiat casa, cu speranţa că voi da ortul popii.

— Au vrut să te ucidă! constată Andrew. Tony, dacă aş fi în locul tău, nu aş apărea în faţa instanţei. Tipii ăştia sunt în stare să-ţi tragă un glonte în cap, atunci când deschizi gura. Lasă-i pe avocaţi să-şi bată capul. Dar, stai deoparte, omule. Treaba e prea riscantă.

A trebuit să-i dau dreptate. Undeva totul avea o limită. Aici, în mod evident, limita fusese depăşită. M-am privit şi m-am confruntat cu faptul că singura avere mi se redusese la două lucruri: şortul şi seiful rezistent la foc.

— Bănuiesc că suntem din nou pe stradă, am pus punctul pe „i".

Andrew strâmbă din gură.

— Deci, spuse el, cred că este timpul să merg acasă şi să încep o viaţă decentă.

Mi-am ciulit urechile.

— Despre ce vorbeşti? Am cocaină în seif, cu care putem să ne închiriem o cameră de hotel sau altceva.

Andrew clătină din cap.

— Tony, priveşte în jur. Uită-te unde am ajuns. Asta nu e viaţă: trafic de droguri, arme laser, o bombă care ne aruncă casa în aer, data viitoare vom muri.

— Deci, tu vrei să mergi acasă, am spus încetişor. El confirmă din cap.

— Am renunţat la şcoală ca să fiu împreună cu tine. Cred că trebuie să mă înscriu din nou şi să încerc să fac ceva bun cu viaţa mea.

Am tăcut un timp. Am privit la grămada de dărâmături care rămăsese din casa mea şi m-am întrebat dacă ruinele din inima mea nu erau şi mai mari decât cele care-mi stăteau în faţă. Dacă Andrew se va întoarce acasă, ce se va întâmpla cu mine? I-am dăruit lui Andrew dragostea mea, prietenia, loialitatea. Nu ştiam cum să trăiesc fără el. Era o parte din mine. Aşa cum au fost Leon şi băiatul indian. Nu puteam să mai suport încă o dezamăgire de acest fel.

— Tu ce vrei să faci, Tony?

Ştiam că vorbeşte serios. Explozia fusese prea mult pentru el. Va

renunţa, va pleca acasă la fel cum au făcut-o toţi prietenii mei înainte de el atunci când au ajuns la capătul drumului înfundat. Pur şi simplu se întorceau şi plecau acasă. Pentru că ei toţi aveau un „acasă" şi o familie. Numai eu nu puteam aşa pur şi simplu să mă întorc. Pentru a te întoarce trebuie să ai un loc de unde ai venit. Dar eu veneam de nicăieri şi nu exista niciun loc unde să mă întorc. Nimic. Nicio familie, niciun cămin, nimic. Cercul vieţii în care mă învârteam şi din care nu puteam să ies niciodată s-a strâns încă o dată mai mult. Nu exista nicio scăpare.

— Poţi să-mi împrumuţi puloverul tău? am murmurat cu voce palidă.

El şi-a dezbrăcat puloverul şi mi l-a dat. Degetele noastre s-au atins, la fel şi privirile.

— Vei găsi undeva adăpost, m-a încurajat Andrew.

— Cu siguranţă, am întărit cu amar, simţind cum mi se formează un nod în gât.

Un hoinar găseşte întotdeauna un adăpost.

Şi aşa s-au despărţit drumurile noastre. Andrew s-a întors în viaţa lui bine protejată, iar eu – eu m-am întors pe străzile Chapel Hill-ului, mai deprimat ca niciodată.

Procesul a avut loc fără mine, a fost mai bine aşa. Am aflat mai târziu că unul dintre cei cinci derbedei i-a pârât pe prietenii lui pentru a-şi cumpăra libertatea. Ceilalţi patru au fost condamnaţi la doi ani de puşcărie. Şi eu am făcut bani cu cocaina din seif pentru a-mi cumpăra încălţăminte, haine şi să am de mâncat pentru câteva zile. I-am vizitat pe câţiva dintre vechii mei prieteni şi i-am întrebat dacă aş putea să locuiesc la ei, cel puţin temporar. Dar toţi au găsit scuze pentru a nu mă primi.

în cele din urmă mi-am încercat norocul la o fată, Kelly. Cu mult timp în urmă mi-a spus: „Tony, dacă ai nevoie vreodată de ceva, vino la mine". Plin de speranţă, i-am sunat la uşă. Şi, când a deschis, am fost sigur că mă va ajuta. Purta un capot de baie roz şi părul îi era învelit într-un turban alb. Era destul de surprinsă să mă vadă.

— Tony! Ce faci aici?

— Păi, am explicat fără ocolişuri. Cineva mi-a aruncat casa în aer şi acum, să zicem aşa, sunt pe stradă.

— Ştiu, au arătat la ştiri, a spus ea spre surprinderea mea.

— M-ai văzut la televizor?

— Te-am văzut cum ai alergat în şort afară din casă.

— Ai văzut explozia?

— Băiete, a fost tare. Puteai să fii mort.

— Da, ştiu.

— îngrozitor, spuse Kelly clătinând din cap. Şi ce vrei să faci acum?

— Sunt în căutarea unui nou acoperiş deasupra capului. Ea nu a reacţionat, aşa că eu am continuat: m-am gândit…de fapt, voiam să te întreb dacă pot să locuiesc un timp la tine.

— Hmm, făcu fata şi se dădu automat puţin înapoi.

— Nu ar fi pentru mult timp, am completat repede.

Doar pentru câteva săptămâni, până când îmi revin.

Kelly îşi încrucişa braţele şi expresia feţei ei nu era prea promiţătoare.

— Tony, îmi pare rău de ceea ce au făcut ei cu casa ta şi aşa. Dar nu cred că pot să te primesc la mine.

— Nu am nevoie de lux, Kelly. Dorm pe canapea, pe duşumea dacă trebuie.

Am privit-o implorator, dar simţeam cum îmi evita privirea.

— Nu merge, murmură ea. Nu pot să te ajut, Tony!

— Doar o săptămână, am mai renunţat eu la pretenţii. Sau cel puţin două-trei zile. Nu ştiu unde aş putea merge în altă parte.

Ea clătină din cap în timp ce încetişor închidea uşa.

— Mi-ai spus că eşti alături de mine dacă am nevoie de ceva, îţi aminteşti?

Ea ridică puţin capul.

— Asta a fost demult. îmi pare rău, Tony!

Am privit o clipă uşa închisă şi pur şi simplu nu puteam să realizez ce s-a întâmplat cu toţi prietenii mei. Unde erau? Unde era Andrew? Unde era Leon? Unde era familia Brown? Gândul la familia Brown declanşa în mine o tristeţe ciudată. Trecuseră patru ani de când i-am văzut ultima dată pe Petty şi Jeffrey. Patru ani lungi. M-am întrebat dacă nu cumva m-au uitat. Oricum eu nu îi uitasem. Cu toate rănile şi conflictele încă îmi doream ca într-o zi să pot să mă întorc la ei. Oare nu mă vor primi la ei dacă îi voi ruga? Cel puţin trebuia să

încerc. Era ultima casă la uşa căreia încă nu bătusem. La toate celelalte mi se trântise uşa în nas. în afară de ei, nu mai aveam pe nimeni de la care aş fi putut să cer ajutor. Familia Brown era ultima mea speranţă. Nu aveau voie să mă dezamăgească. Cel puţin nu de această singură dată. Cu o ocazie am plecat înspre Durham, la părinţii mei adoptivi. Tot ceea ce aveam erau hainele de pe mine şi dorul din inimă, ca cel puţin o dată în viaţă să nu fiu respins. Mi-am formulat mii de discursuri înduioşătoare pe care, prezentându-le, voiam să-i conving pe părinţii mei adoptivi de nevoia mare pe care o aveam. Pur şi simplu trebuiau să mă asculte. Trebuiau!

Inima a început să-mi bată cu putere atunci când a apărut dintre copaci casa mare şi impozantă în care am locuit odată. Faţada albă strălucea în lumina soarelui. Gazonul era proaspăt tăiat. O tufa de trandafiri înflorea. Totul arăta la fel ca acum patru ani. Nu s-a schimbat nimic. Chiar şi maşina tatălui adoptiv, care era bună de dat la fier vechi, stătea în faţa garajului. Numai că nuanţa culorii era alta în amintirea mea. Probabil a vopsit-o din nou.

Am urcat treptele din câteva mişcări şi am rămas ezitând în faţa uşii. Apoi, mi-am adunat tot curajul şi am sunat. Am auzit dinăuntru o voce de femeie. Apoi, uşa s-a deschis şi o femeie albă, într-o rochie înflorată mi-a stat în faţă şi m-a examinat sceptic din cap până în picioare.

— Da?

Eram confuz.

— Petty Brown este aici?

Femeia ridică fără să înţeleagă din umeri.

— Nu ştiu despre cine vorbeşti, aici nu locuieşte nicio Petty Brown.

— O, am spus. Scuzaţi-mi deranjul. Eu… cred că am greşit numărul.

Doamna albă ridică din nou din umeri şi dispăru în casă. îmi venea să ameţesc. Am coborât nesigur treptele şi m-am întors spre casa despre care am crezut că este ultimul meu refugiu, ultima bucăţică de identitate care îmi rămăsese. Şi acum, dintr-odată, a dispărut. Familia Brown s-a mutat fără să-mi spună ceva. Şi nu ştiam unde anume. Totul se terminase.

Acesta era sfârşitul. Ultimul muc mocnit, care a reuşit în toţi

aceşti ani să lumineze, s-a stins chiar acum, fără sunet. Nu mai aveam pe nimeni acum, doar pe mine însumi – sau ceea ce mai rămăsese, nu era mai mult decât o grămadă de dezamăgire, depresie şi amărăciune. Nu mai era nimic care să-mi dea vreun motiv de a rămâne în viaţă. Totul era doar abis.

Acasă

Eram foarte hotărât ca de această dată să o fac bine. Până acum îmi eşuaseră toate tentativele de sinucidere. Dar, de această dată, voi reuşi! De această dată, într-adevăr mă voi sinucide. Aveam deja un plan perfect. Mă voi îmbăta atât de tare, încât să nu mai pot să merg drept şi apoi mă voi arunca în lac. Nu eram un înotător deosebit de bun. Ştiam că mă voi îneca. De această dată nu voi supravieţui.

Ăsta era planul. Aşa că mi-am început marşul morţii într-o vineri după-amiază, la sfârşitul lunii mai, 1995. înlăuntrul meu eram atât de terminat, sentimentele îmi erau în învălmăşeală. Plângând şi înjurând mergeam pe străzile oraşului Chapel Hill înspre lacul care în sfârşit urma să pună capăt vieţii demente. Pentru ce ar trebui să mai trăiesc? Nimeni nu voia să mă aibă. Toţi mi-au întors spatele. Eram doar un gunoi pe care lumea îl scuipa pentru că nu aveau la ce să-l folosească. Nu mi-a fost dăruit nimic: nicio familie, niciun prieten adevărat, niciun cămin, nimic. Am venit pe lume în puşcărie, apoi, aruncat dintr-un orfelinat în altul. Trădat de către prietenii mei cei mai apropiaţi, respins de către propria-mi familie. Nu eram iubit, eram nedorit, neacceptat, fără valoare.

Durerea pe care mi-a produs-o lipsa de semnificaţie a vieţii mele a făcut ca lacrimile să-mi umple ochii. îmi uram viaţa şi îl uram pe Dumnezeu. îl uram atât de mult. Nu-l cunoşteam, dar indiferent cum era, îl uram profund.

— Te urăsc! am strigat nu pentru prima dată către cer. Mă auzi, Tu, Dumnezeule. Te urăsc! Spune-mi de ce m-ai creat? De ce mă laşi să mă chinui în halul ăsta? Ce ţi-am făcut? Ce?!! Ce?!!! Mi-am strâns pumnii. Eram aşa de furios, că nici măcar ţipetele nu puteau să exprime cât de mizerabil mă simţeam. Vino aici jos, ca să pot să mă lupt cu tine, am strigat spumegând de furie. Hai, vino! Arată-te! Unde te-ai ascuns? Ţi-a plăcut jocul? Da? Te-ai amuzat?

Nările îmi vibrau de mânie. Am scuipat şi am înjurat atât cât m-au ţinut puterile. Cu coada ochiului observam cum toţi trecătorii,

speriaţi, schimbau partea străzii şi, clătinând din cap, îşi continuau drumul. Dar, în acele momente, nu mă interesa cine mă vede şi ce gândeşte despre mine. Aveam de plătit o datorie. O factură de douăzeci şi doi de ani plini de groază, pe care mi i-a dăruit acest necunoscut Dumnezeu, fără să-mi facă măcar o singură dată ceva bun. Voiam cel puţin să-mi spun părerea înainte să-mi pun capăt vieţii.

— Cel puţin eşti prezent? am strigat către cer. Chiar nu-ţi pasă de ceea ce se întâmplă cu noi aici, jos? Aşa este, nu-i adevărat? Puţin îţi pasa dacă noi murim aici? Am dreptate? Pun pariu că tu nici măcar nu mă cunoşti. Habar n-ai prin ce trec eu. Doar nu este problema ta că nu am niciun prieten, că fratele meu a dispărut, că Leon şi Andrew m-au părăsit, la fel şi părinţii mei adoptivi. Aşa gândeşti tu, nu-i adevărat? Stai undeva, acolo sus şi te distrezi regeşte de viaţa mea mizerabilă. Răspunde-mi! Răspunde-mi dacă ai curajul! Aşa este? îţi face plăcere să mă vezi suferind? Spune ceva! Răspunde-mi!

Exasperarea mea şi furia erau aşa de mari, încât aproape plesneam. Am privit către cer şi în timp ce am aruncat acelui Dumnezeu străin mie, cu lacrimi, cele mai grele cuvinte de blestem, s-a întâmplat ceva care este greu de descris. El mi-a răspuns.

Oamenii nu au găsit cuvinte care să exprime tot. Şi nu există cuvinte prin care ai putea să descrii splendoarea lui Dumnezeu. Nu, nu există. Şi totuşi, eu am văzut-o. Da, am văzut splendoarea lui Dumnezeu! în mijlocul străzii din Chapel Hill, Carolina de Nord, într-o după-masă obişnuită de vineri, la sfârşitul lui mai. Şi nu voi uita ceea ce s-a întâmplat în faţa ochilor mei în acel moment unic. Nu pot să uit. M-am întâlnit cu Dumnezeul viu. Cum priveam cu pumnii ridicaţi ameninţător înspre cer şi îl blestemam pe acest Dumnezeu, pe care nici măcar nu-L cunoşteam, s-au deschis cerurile. Da, cerurile mi s-au deschis şi nu era doar ceea ce am văzut, ci în acelaşi timp era şi ceea ce am simţit. Am simţit dragoste, mai multă dragoste decât am experimentat în toată viaţa mea. Era mai multă dragoste decât ceea ce mi-am dorit de la familia Brown. Mai multă dragoste decât am căutat în prietenia cu Leon şi Andrew. Mai multă dragoste decât ar fi putut să-mi dăruiască cineva vreodată. Era mai puternică şi mai curată decât tot ceea ce am simţit vreodată. Şi, dintr-odată, m-a copleşit un sentiment profund de respect, care m-a aruncat pe genunchi.

Nu ştiam ce se întâmplă cu mine, dar dintr-odată ieşeau cuvinte

de pe buzele mele şi tot ceea ce puteam să spun era:

— Mulţumesc, Isuse! Mulţumesc, Isuse! Mulţumesc, Isuse!

Nu ştiam cine era acest Isus. Nu-L cunoşteam. Şi totuşi buzele mele rosteau numele Lui şi îl repetau mereu şi mereu.

— Mulţumesc, Isuse! Mulţumesc, Isuse! Mulţumesc, Isuse!

Şi, de fiecare dată când pronunţam numele Lui, mă simţeam de parcă ar fi căzut o povară de pe umerii mei. Da, era ca şi cum aş fi curăţat dinăuntru înspre afară. De fiecare dată când pronunţam numele Lui era la fel cum aş fi scuipat din gură câte o bucată din ura mea, dezamăgirea mea şi rănile mele cele mai profunde. Pur şi simplu ieşeau din mine şi puteam să simt cum se petrecea o schimbare în mine.

Lacrimile mi se rostogoleau peste faţă. Dar nu mai erau lacrimi de mânie, ci de bucurie. Simţeam cum sunt învelit într-o manta de dragoste, da, de parcă cineva mă îmbrăţişa. Şi, într-o clipă, trei lucruri îmi erau clare: exista un

Dumnezeu, mă iubea şi avea un plan pentru viaţa mea. Pur şi simplu ştiam aceasta. Am început să plâng cu suspine ca un copil mic, în timp ce stăteam ghemuit pe pământ şi mă ştiam în siguranţă în braţele tăticului. Dumnezeu mi s-a descoperit şi prezenţa Lui era aşa de puternică, aşa de aproape, aşa de măreaţă şi plină de dragoste că nu puteam să mă mai opresc din plâns. Auzeam cum îmi şoptea: „Tu crezi că nimeni nu te doreşte? Eu te doresc! Eu te doresc…”

Dumnezeu mă dorea! Pe mine! Antonio Demetrius Brown, băiatul orfan, care a venit pe lume în puşcărie! Lumea m-a aruncat la gunoi, dar Dumnezeu a fost gunoierul care m-a ridicat şi mi-a strigat: „Te doresc! Te iubesc şi te-am iubit dintotdeauna.”

Nu ştiu cât de mult am plâns cu suspine şi am râs în mijlocul trotuarului. Nu ştiu dacă a fost un minut sau o oră. Oricum, la un moment dat, am simţit o mână pe umăr şi, atunci când mi-am ridicat privirea, am văzut o doamnă în vârstă, uscăţivă, care mă examina cu capul într-o parte.

— Tony?! Tu eşti? Eşti bine?

O cunoşteam pe acea femeie. Era un om al străzii, puţin ciudată, care locuia într-o colibă în copac şi purta întotdeauna o cască pentru că îi era frică că cerul îi va cădea în cap.

— Ce faci aici pe stradă? a întrebat.

— Cred că Dumnezeu mi-a vorbit, am răspuns ca în vis. La care doamna în vârstă dădu din cap înţelegător şi oftă.

— O, da înţeleg.

Mi-am şters lacrimile din ochi.

— Nu, tu nu înţelegi, Dumnezeu a vorbit cu mine!

— Da, da, dădu femeia din mână, asta face El câteodată. Şi-a şters nasul cu colţul fularului împletit. Pe unde mai trăieşti?

Am ridicat din umeri şi ea s-a aplecat plină de încredere spre mine.

— Cauţi un loc de adăpost, nu-i aşa?

Am confirmat din cap.

— Ştiu unde poţi să mergi. Şi îmi arătă cu degetele osoase de-a lungul străzii. Dacă mergi pe această stradă, aproximativ cinci kilometri, ajungi la o biserică. Are zi şi noapte uşile deschise. Câteodată eu merg să dorm acolo. Mă ascund în spatele altarului, unde nu mă vede nimeni. Dacă cauţi un loc pentru noapte, mergi acolo. Uşile vor fi deschise.

— Mulţumesc, am spus, în timp ce m-am ridicat. Femeia a dat prietenește din cap şi a plecat în drumul ei. Şi eu mi-am căutat de drumul meu. Mă simţeam uşor şi despovărat. încă nu puteam să realizez ce s-a întâmplat de fapt. Aveam sentimentul că pluteam cu câţiva centimetri deasupra solului. Inima îmi era plină de mulţumire şi bucurie, ceva ce nu am simţit niciodată mai înainte. Nu aveam niciun ban, nicio familie, niciun prieten, nu aveam decât hainele de pe mine şi totuşi nu m-am simţit niciodată în viaţa mea mai bine. Cu puţin timp în urmă, am vrut să-mi iau viaţa şi acum eram cel mai fericit om de pe pământ. Priveam copacii, oamenii, casele şi cumva totul era incredibil de viu colorat. Am auzit chiar şi câteva păsări ciripind. Aşa ceva nu am putut să observ mai înainte. Tot ce era în jur era atât de curat şi strălucitor, ca şi cum cineva pregătise cadrul special pentru mine. Am început să-L laud pe Dumnezeu, pe Dumnezeul pe care îl blestemasem cu puţin timp în urmă, iar acum, dintr-o dată, îl lăudam. în timp ce mergeam de-a lungul străzii şi încetişor se însera, vorbeam cu Dumnezeu ca şi cu un bun prieten. Aşa de multe mi se limpezeau în convorbirea cu El. Dumnezeu nu era un Dumnezeu al urii, el era un Dumnezeu al dragostei! Lucrul după care am tânjit atât de mult şi ceea ce nu am putut să găsesc nicăieri, nici în familia Brown, nici în relaţiile

mele: dragostea adevărată. Aceasta era ceea ce Dumnezeu, într-o secundă, a turnat în mine de a dat pe deasupra. Astfel că, tot ceea ce în viaţa mea a avut legătură cu acest concept – dragoste – părea ca o picătură în raport cu oceanul dragostei dumnezeieşti pe care El o pregătise pentru mine.

El mă iubea aşa de mult. El nu m-a uitat. A fost prezent tot timpul. A fost rănit atunci când eu am fost rănit. A suferit împreună cu mine. A plâns atunci când eu am plâns. A văzut fiecare lacrimă pe care am vărsat-o. A fost prezent lângă mine în tot acest timp! Această descoperire era pur şi simplu zguduitoare, de necuprins pentru cineva ca mine. Eram dorit şi iubit. De către Dumnezeu în persoană. Ce-mi puteam dori mai mult?

Cerul era deja plin de stele atunci când am ajuns la biserică. într-adevăr, uşa nu era încuiată, exact aşa cum mi-a spus femeia. Cu grijă, am împins-o şi m-am strecurat înăuntru, unde era beznă şi foarte linişte. Am văzut conturai câtorva bănci şi a unui pian. Era ceva aparte. Nu mai intrasem în acea biserică şi totuşi nu m-am simţit ca un vizitator. Pentru prima dată în viaţa mea, mă simţeam în siguranţă.

Aceasta era pentru mine o dimensiune cu totul nouă. Până atunci trăiam cu frica permanentă că putea să mi se întâmple ceva. Nu a existat nicio noapte în care să dorm paşnic, niciun moment în viaţa mea în care să nu simt o tensiune îngrozitoare. Viaţa mea era prea dură ca să mă simt în siguranţă undeva. Şi acum, am intrat în această biserică întunecată şi m-am simţit dintr-o dată în siguranţă. în siguranţă, precum un copil mic în braţele mamei sale. Cum era posibil aşa ceva?

O căldură plăcută mi-a umplut tot corpul şi era ca şi cum Dumnezeu m-ar fi îmbrăţişat şi mi-ar fi şoptit în ureche:

— Bine ai venit acasă, fiul Meu!

Cuvintele Lui au făcut ca lacrimile să mi se ridice din nou în ochi.

Am îngenuncheat pe podea şi am început să plâng. Simţeam braţele lui Dumnezeu în jurul meu, dragostea Lui, purtarea Lui de grijă şi prezenţa Lui. El mă adusese acasă.

Aşa de mult am tânjit după un cămin. De foarte mult timp tânjeam după o familie. Cam la asta se rezuma întreaga mea poveste: căutarea disperată a unui cămin de către un orfan.

Acum în sfârşit îl găsisem.

Şi era un cămin mai bun decât visasem vreodată.

Da, însuşi Dumnezeu m-a aşteptat.

La fel ca un tată pe fiul lui.

Cu braţele deschise.

Eram acasă.

în sfârşit, acasă.

De metri

Mi-am şters lacrimile de pe obraz şi mi-am ridicat ochii. Privirea mi s-a oprit pe pianul care se afla în mijlocul bisericii vechi. Şi, aşa, dintr-odată, am auzit vocea plină de dragoste în urechea mea.

„Aşează-te şi cântă!"

— Nu pot să cânt, am ripostat.

„Aşează-te şi cântă!"

M-am aşezat pe taburet, ezitând, am ridicat capacul pianului şi am apăsat cu degetele la întâmplare câteva clape. Ştiam că nu puteam să cânt. Fratele meu putea să cânte, eu nu. Eram cu totul netalentat. Totuşi, Dumnezeu mi-a spus să cânt. Şi aşa am început să cânt. Atunci când am găsit primele acorduri, dintr-odată s-a născut o melodie în mintea mea. Degetele alunecau peste clape şi melodia pe care Dumnezeu mi-a dăruit-o s-a umplut cu cuvinte care-mi picurau ca perlele din gură atunci când am început să o cânt:

Vreau să-ţi povestesc, prietenul meu, Despre Cineva care te iubeşte până la capăt. Atunci când eşti singur, El este alături de tine. Spune-i Lui problema, El se îngrijeşte de tine. Ştiu că uneori este greu să crezi. Este mult mai simplu să faci ce vrei tu. De aici vin dificultăţi şi răni. De ce ar trebui să mă rog? Asta te întrebi.

Dar aici este Cineva care te iubeşte, Deschide-ţi inima,

Aici este Cineva care te iubeşte.

Şi te-a iubit dintotdeauna, de la început.

El şi-a dat viaţa.

Pentru tine şi pentru mine.

Aici este Cineva,

Cineva puternic, Cineva tare

Cineva iubitor, care îţi doreşte binele.

Şi El este prezent în această încăpere.

El va fi aici pentru tine
Aşa cum a fost prezent pentru mine.
El mi-a dat o viziune şi un destin.
Viaţa mea are o valoare, un rost.
îţi mulţumesc, Isuse
Eşti un Dumnezeu genial.
Am nevoie de Tine în viaţa mea.
Nu mai pot să trăiesc fără Tine.
Poţi să mă crezi nebun,
Dar, pur şi simplu nu mai sunt acelaşi.
Am o viaţă nouă.
Ştiu că El se va îngriji de mine.
Braţele Lui au venit din cer spre mine jos.
Şi ele m-au ţinut.
Şi numele Lui este Isus.
El va fi aici pentru tine.
El va avea grijă de tine.
El te va ţine.
El te va schimba.
El va fi prezent.

Cuvintele răsunau în capela întunecată şi o umpleau până la grinzile groase de sub cupolă. Aproape puteai să atingi căldura sfintei prezenţe a lui Dumnezeu. Din nou am auzit vocea Lui în mine, aşa de clar şi evident de parcă ar fi stat direct lângă mine.

„De fiecare dată când vei cânta acest cântec oamenii vor fi binecuvântaţi", spuse vocea.

Am închis capacul pianului şi am început să inspectez noul meu cămin – întotdeauna în căutarea unui loc unde să dorm. Am găsit un dulap în perete cu robele coriştilor. Era un ascunziş perfect, chiar suficient de mare pentru mine. Hainele lungi de pe umeraşele agăţate pe o bară erau aşa de tare băgate una în alta, încât era imposibil ca cineva să mă mai vadă în spatele lor. Şi aşa m-am strâns covrig în spatele lor. Pentru prima oară în viaţa mea am dormit profund şi liniştit toată noaptea.

Am locuit mai mult de o lună în acea biserică. Dimineaţa mă

trezeam şi mergeam la azilul pentru oamenii străzii pentru o mâncare caldă. Apoi mă întorceam pe drumul cel mai scurt în biserica mea pentru a petrece timp cu Dumnezeu. Mă simţeam aşa în siguranţă în ea, pur şi simplu nu mai voiam să o părăsesc. Eram acasă. Acasă la Tatăl meu iubit. Vorbeam ore întregi unul cu altul, ca prieteni apropiaţi. El m-a învăţat cine este şi ce a făcut pentru mine. Nu mi-a spus cum ar trebui să arăt sau ce regulă să respect. El mi-a spus numai cât de mult mă iubeşte şi eu i-am povestit cât de mult îl iubesc şi i-am pus o mulţime de întrebări.

— Unde erai Tu atunci când eram în copac şi voiam să mă sinucid? De ce ai tăcut?

„De ce crezi că ai rămas în viaţă?" Am simţit răspunsul Lui clar înlăuntrul meu. „Eram prezent tot timpul. Am ţinut mâna mea protectoare peste tine."

— Uau, am murmurat impresionat. Mulţumesc!

Totul îmi devenea din ce în ce mai clar. Dumnezeu nu a permis să-mi iau viaţa sau să mor în explozia ce a distrus casa în care locuiam pentru că mă iubea şi avea un plan cu viaţa mea. El voia ca dragostea pe care mi-a dăruit-o să o dau mai departe la alţi oameni. El a pus în mine această chemare cu mult timp înainte să-L cunosc. De aceea am încercat întotdeauna să-i ajut pe toţi. De aceea m-am simţit împins să-l ajut pe Leon şi pe fraţii care şi-au pierdut mama. De aceea am jurat la sicriul lui Bobby să mă lupt pentru cei care erau la fel de deznădăjduiţi ca el. Pur şi simplu nu ştiam cum trebuia să procedez, dar dorinţa era prezentă de la început. Acum, în cele din urmă, am descoperit sursa care mă putea face capabil de această chemare. O sursă ce nu putea fi epuizată atât de repede ca a mea proprie: dragostea lui Dumnezeu.

Timpul pe care l-am petrecut cu Dumnezeu în biserică a fost cel mai preţios din viaţa mea. Nu era niciun om în biserică. Era doar Dumnezeu şi cu mine. El mi-a insuflat dragoste prin cuvintele Lui. Câteodată mă aşezam la pian şi cântam. Sau uneori deschideam Biblia mare, aşezată pe altar, pentru a afla mai mult despre acest Isus, care mi-a salvat viaţa şi mi-a schimbat-o radical. Aşa L-am cunoscut: nu prin predici mari şi învăţături, ci prin El însuşi. întâlnirea cu El m-a transformat într-un om complet nou. Eram născut din nou şi am considerat că era oportun să pecetluiesc această naştere din nou cu un alt nume. Da, aveam nevoie de un nume nou pentru că pur şi simplu

Tony nu mi se mai potrivea. Nu mai eram Tony. Eram… Demetri!

Al doilea nume al meu, „Demetrius" a stat ascuns între Antonio şi Brown, timp de douăzeci şi doi de ani. Un nume mai bun, ca semn pentru viaţa nouă, nu îmi venea în minte. Da, aşa mă voi numi de acum încolo. Nu Tony, ci Demetri (pronunţat Dimitri). Demetri – cu acest nume nou voi începe o nouă viaţă. O viaţă cu Isus. Aproape explodam de curiozitate să văd ce urma să facă El cu ea.

Astăzi împlinesc treizeci de ani. îmi amintesc de aniversarea a optsprezece ani, atunci când am plâns de consternare că într-adevăr am trăit atât de mult. întotdeauna am crezut că nu voi trăi până la vârsta de optsprezece ani. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că viaţa ar putea să aibă vreun sens. Eram un eşec şi cu asta totul se încheiase. Astăzi sunt cu doisprezece ani mai în vârstă decât atunci. încă mă uimeşte faptul că Dumnezeu poate să folosească până şi un om ca mine.

Copil orfan fiind, niciodată nu am dat importanţă zilei mele de naştere pentru că eram întotdeauna singur. Ziua de naştere era curată tortură pentru mine şi îmi amintea doar de ceea ce nu aveam. Când privesc astăzi la ziua mea de naştere ştiu că nu este ziua mea de naştere – ci ziua pe care El a ales-o. Eu nu am niciun merit, totul îi aparţine Lui. Este vorba de viaţa Lui. Este vorba de Dumnezeu.

Mă rog, ca acest nou an de viaţă pe care Dumnezeu mi-l dăruieşte să slujească pentru atingerea vieţilor oamenilor, astfel ca lumea să fie schimbată pentru El. Mă rog ca suflarea care este în mine să fie pentru alţii dăruitoare de viaţă, pace, speranţă şi bucurie. Mă rog să fiu o binecuvântare. Răul şi blestemul care păreau că se ţin ca scaiul de viaţa mea am putut să le dau Domnului. El mi-a luat aceste greutăţi de pe umeri. Astăzi, când împlinesc treizeci de ani, doresc să-L sărbătoresc pe Isus.

Sunt atât de mulţumitor că am voie să trăiesc, că Dumnezeu m-a curăţat, m-a iertat şi mi-a dat o destinaţie concretă. Şi acest lucru este valabil şi pentru tine. Dragă cititorule, dragă prieten: El te-a ales! El te-a chemat pe nume şi are un plan pentru viaţa ta. Bucură-te de această zi, pentru că şi astăzi te-a ales. Pavel spune că fiecare moare faţă de el însuşi pentru ca Hristos să trăiască în el. Asta înseamnă că fiecare zi este o zi de naştere! Astăzi este ziua ta de naştere. La mulţi ani! Te-ai născut pentru împărăţia Lui! Foloseşte această zi pentru a-I da slavă şi mulţumire. Mulţumeşte-i Lui pentru că şi astăzi te-a ales.

Am fost răstignit împreună cu Hristos, şi trăiesc… dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine. Şi viaţa, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credinţa în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine însuşi pentru mine. Galateni 2:20

Dă-i viaţa ta înapoi Lui.

Viaţa ta înapoi Lui.

Viaţa înapoi Lui. înapoi Lui. Lui.

De fapt, motivul pentru care este atât de importantă ziua noastră de naştere este pentru că-i aparţine Lui.

Sunt plin de greşeli, dar nu voi renunţa! Indiferent cât de des cad sau mă clatin. Nu voi renunţa niciodată! Pentru că nici El nu a renunţat la mine. El m-a ţinut şi m-a purtat atunci când nimeni altcineva nu a făcut-o. El m-a ridicat de la pământ.

îmi amintesc de timpul când am înghiţit somnifere şi am încercat să mă spânzur de un copac. Am vrut să sărut moartea, pentru că am crezut că ea trebuie să fie mai bună decât viaţa. L-am blestemat pe Dumnezeu pentru că eram singur, neiubit, neprotejat, în nesiguranţă. îmi amintesc de aceste lucruri ca şi cum ar fi fost ieri. Şi astăzi mai simt durerile şi acel nod sufocant din gâtul meu.

îl laud pe Dumnezeu pentru că mi-a cruţat viaţa, că m-a îmbrăţişat cu braţele iubitoare ale harului.

îi mulţumesc Lui Dumnezeu că nu voi mai fi niciodată un orfan. Şi, mai mult decât orice, Ii mulţumesc astăzi, la aniversarea a treizeci de ani, că încă se mai foloseşte de mine.

Demetri.

Cuvânt de încheiere al lui Damaris Kofmehl

Primul lucru care m-a impresionat la Demetri, atunci când l-am întâlnit, în anul 2002 în São Paulo au fost ochii lui. Acei ochi! Erau aşa de plini de dragostea lui Dumnezeu cum nu mai văzusem la altcineva în toată viaţa mea. în acel timp lucram la un proiect pentru tinerii delicvenţi şi Demetri le-a spus tinerilor criminali povestea emoţionantă a vieţii lui. Imediat mi-a fost limpede că trebuie să scriu o carte despre acest om.

Bineânţeles, pe atunci încă nu ştiam că o jumătate de an mai târziu Demetri va fi soţul meu! Dar despre aceasta şi despre alte întâmplări trebuie să scriu altă dată. Acestea vor fi o altă carte. Continuarea urmează…

Demetri este un om extraordinar, cu o poveste neobişnuită şi cu o chemare excepţională. Impresionanta întoarcere la Domnul pe care a trăit-o acum opt ani, atunci când era pe cale de a se sinucide, a schimbat viaţa lui atât de radical, încât a atras atenţia televiziunii, care a difuzat povestea vieţii lui în o sută două zeci de ţări. Sub numele „Coco Brown", Demetri a devenit o legendă vie pe scena Rave. în aprilie 2002, într-un turneu cu formaţia „No longer music", în Brazilia, a cântat pe un stadion în faţa a 20.000 de oameni. Prin harul lui Dumnezeu, Demetri şi-a folosit talentul unic şi darurile primite pentru a răspândi Evanghelia. Deja a atins nenumăraţi oameni din toată lumea prin cuvintele lui, cântece şi dans.

Cea mai mare pasiune a lui este să-i atingă pe tinerii pierduţi. El trăieşte pentru a ajunge la cei care sunt respinşi de societate, fapt experimentat de el însuşi în viaţă. Nu de puţine ori l-am văzut plângând atunci când întâlnea câte un băiat al străzii în São Paulo, care stătea pe trotuar învelit doar în tricoul de pe el pentru a petrece noaptea acolo.

„Mi se rupe inima să văd aşa ceva", mi-a spus. „Trebuie să facem ceva! Nu putem să-l lăsăm acolo jos. Este doar un copil!"

De aceea, la sfârşitul anului 2002, am înfiinţat fundaţia „New Chance Internaţional". Este o organizaţie internaţională care se luptă cu toată puterea ca tinerii şi copiii care trăiesc pe stradă, dependenţi de droguri sau din anturaje distructive, să devină liberi şi să înveţe să trăiască în biruinţa şi în puterea lui Isus Hristos cel viu. Pe lângă lucrarea printre copiii străzii şi dependenţii de droguri, Demetri compune muzică şi merge în turnee pentru a duce în lume vocea celor respinşi.

„Doresc ca Dumnezeu să mă folosească pentru a schimba lumea", obişnuia el să spună. „Şi dacă Dumnezeu poate să folosească pe cineva ca mine, atunci poate să folosească pe fiecare dintre noi."

Damaris Kofinehl, martie 2004

Tony (numit și Demetri), care astăzi știe că este iubit!

„NewChance Internaţional"

Demetri şi soţia lui, Damaris Kofmehl, au unit domeniile individuale de muncă şi slujire şi în decembrie 2002 au înfiinţat fundaţia „New Chance Internaţional".

Fundaţia este o organizaţie creştină internaţională, care se luptă

cu toată puterea pentru copiii şi tinerii care trăiesc pe stradă, pentru cei care sunt dependenţi de droguri sau provin din anturaje distructive, ca ei să devină liberi şi să înveţe să trăiască în biruinţa şi în puterea lui Isus Hristos cel viu.

„New Chance Internaţional" se implică în primul rând în Europa (prin conferinţe anuale şi ajutor prin intermediul e-mailului pentru tinerii cu probleme), în Statele Unite (prin ajutor concret pentru tinerii expuşi pericolului, programe educative în şcoli, precum şi direcţionarea lor înspre centre de dezintoxicare) şi în São Paulo, Brazilia:

Lucrarea cu copiii străzii în Sâo Paulo, Brazilia

Lucrarea pe stradă: Un grup merge zilnic pe stradă pentru a transmite copiilor străzii dragostea lui Dumnezeu prin cuvinte şi fapte.

Biserica: În spaţii amenajate, nu departe de centrul oraşului, copiii străzii primesc asistenţă psihologică şi spirituală, cinci zile pe săptămână, fiind orientaţi apoi spre centre de reintegrare, în orfelinate şi zilnic motivaţi printr-un program de biserică pentru a se împăca cu familia lor, cu ei înşişi şi cu Dumnezeu.

închisoarea pentru minori: Un grup vizitează în închisoare copiii şi tinerii pentru a le spune despre dragostea lui Dumnezeu.

Implicare în misiune: Persoanele de pe tot globul, interesate de misiune, pot să ia legătura cu noi pentru implicare în activitatea pe care o desfăşoară „New Chance Internaţional".

Conferinţe: Un grup merge în fiecare an în Europa şi informează şcolile, bisericile, grupuri de tineri şi cămine despre situaţia copiilor străzii din São Paulo. Programul este încadrat cu muzică life şi diverse mărturii personale.

Website: www.newchanceinternaţional.com

Adrese:

Demetri & Damaris Kofmehl

Rua Jose Ferreira da Rocha, 28

Liberdade

01508-040 Sâo Paulo, Brazilia

E-Mail Damaris: damaris@damariskofmehl. org E-Mail Demetri: thefirestarter@hotmail.com

Website Damaris: www.damariskofmehl. org Website Demetri:

www.iamdemetri.com

Adresă de contact:

Berty Kofmehl Niederweg 103 CH-8907 Wettswil, Elveţia Tel. 0041 /1 / 7003836 ’ E-Mail: kofmehl@tele2.ch

Cont pentru donaţii:

Elveţia: New Chance Internaţional, 8907 Wettswil

PC-Cont: 87-204562-1

Destinaţie: Copii străzii şi lucrare cu tinerii

Germania: Sparkasse Hochrhein, Waldshut BLZ 684 522 90

Cont Nr. 324798

Damaris Kofmehl, 8907 Wettswil **i**

Little Lam

Tipar:

Tipografia S.C. Little Lamb S.R.L.

str. Narciselor, nr. 5E, 720207 – Suceava mobil: 0744 544 579

e-mail: contact@littlelamb. ro